

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Bruhn, Rose.
Titel Title:	<u>Kærlighedens Veje.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : H. Hagerups Forlag, 1904
Fysiske størrelse Physical extent:	175 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

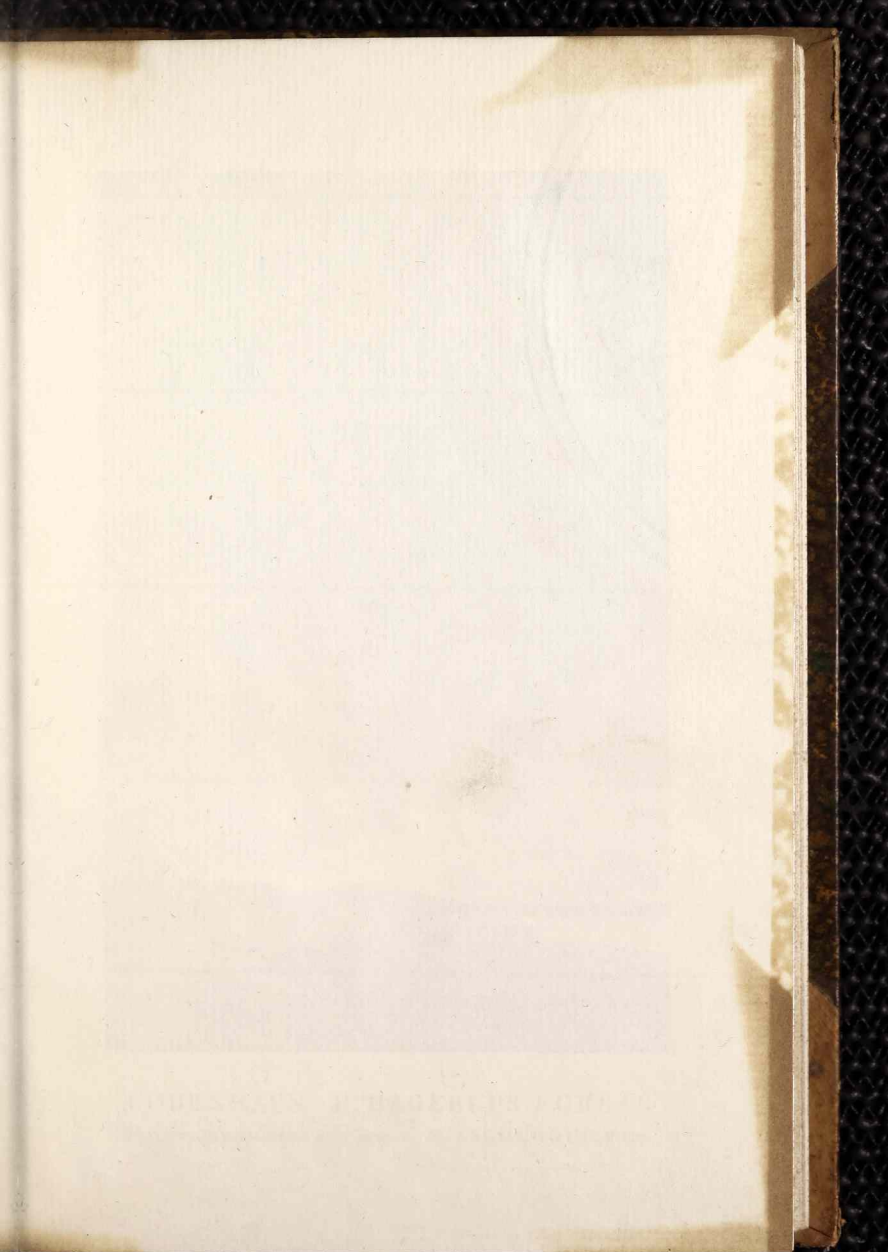
7, - 102

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023411920

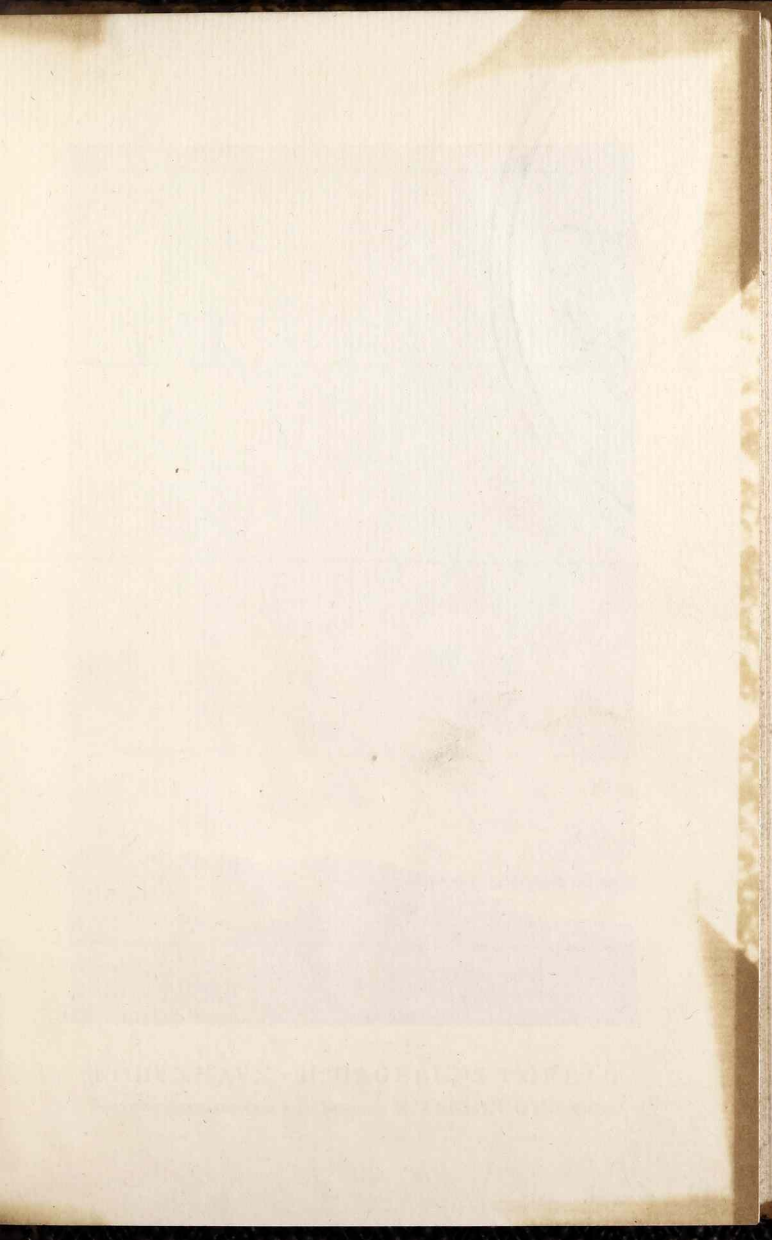
57, - 102

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023411920

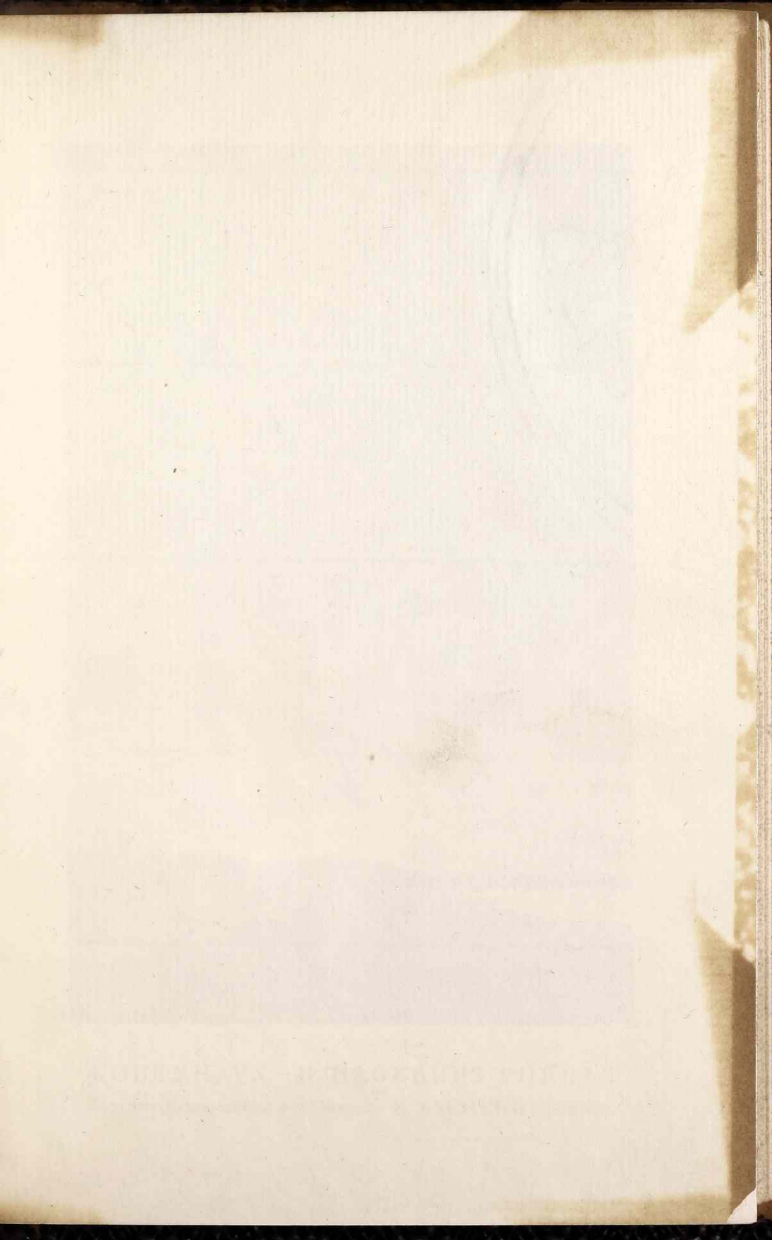
57, -102

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023411920

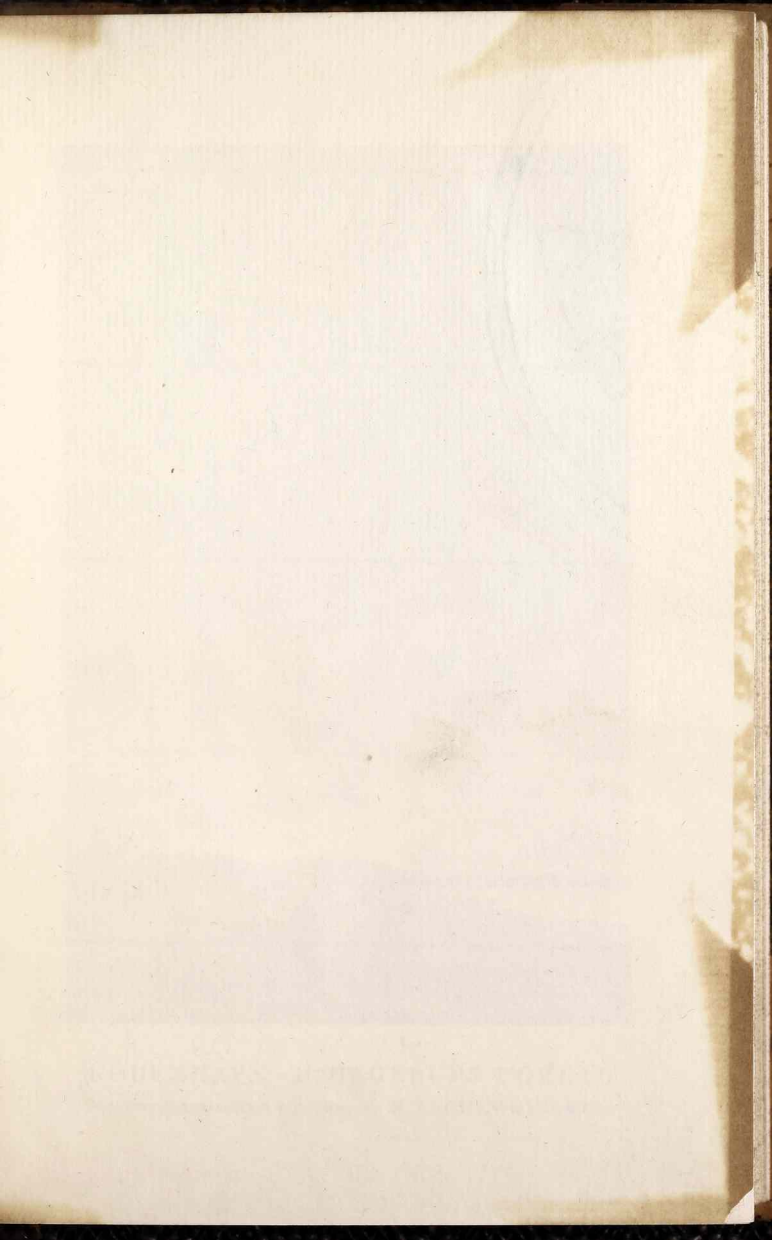
57, -102

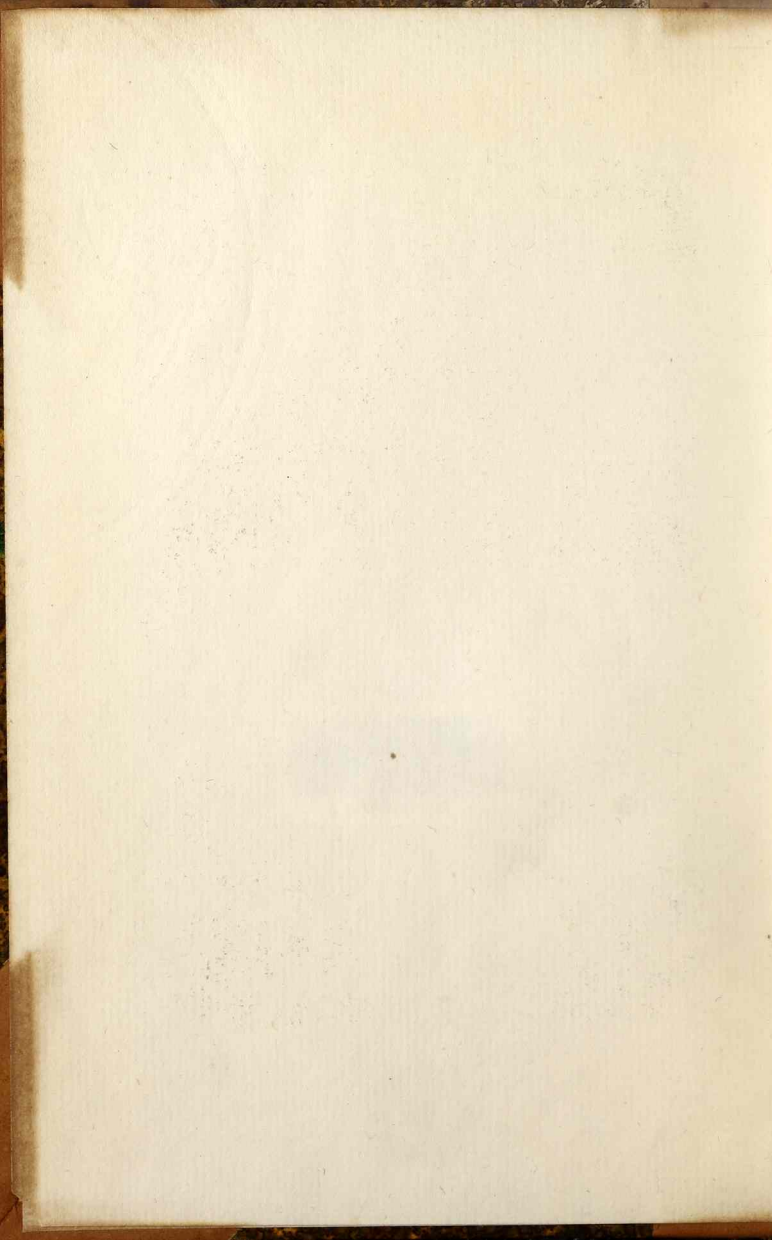
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023411920

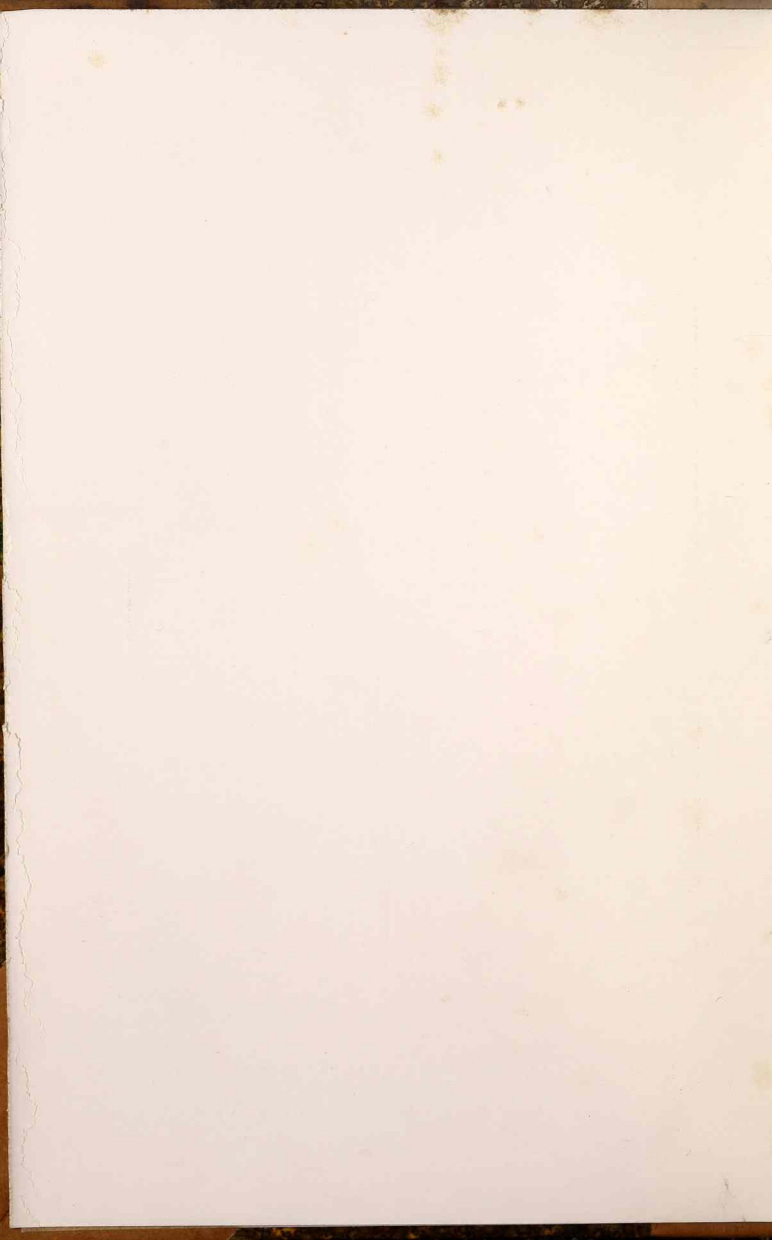
ROSE BRUHN
KARLIGHEDENS
VEJE

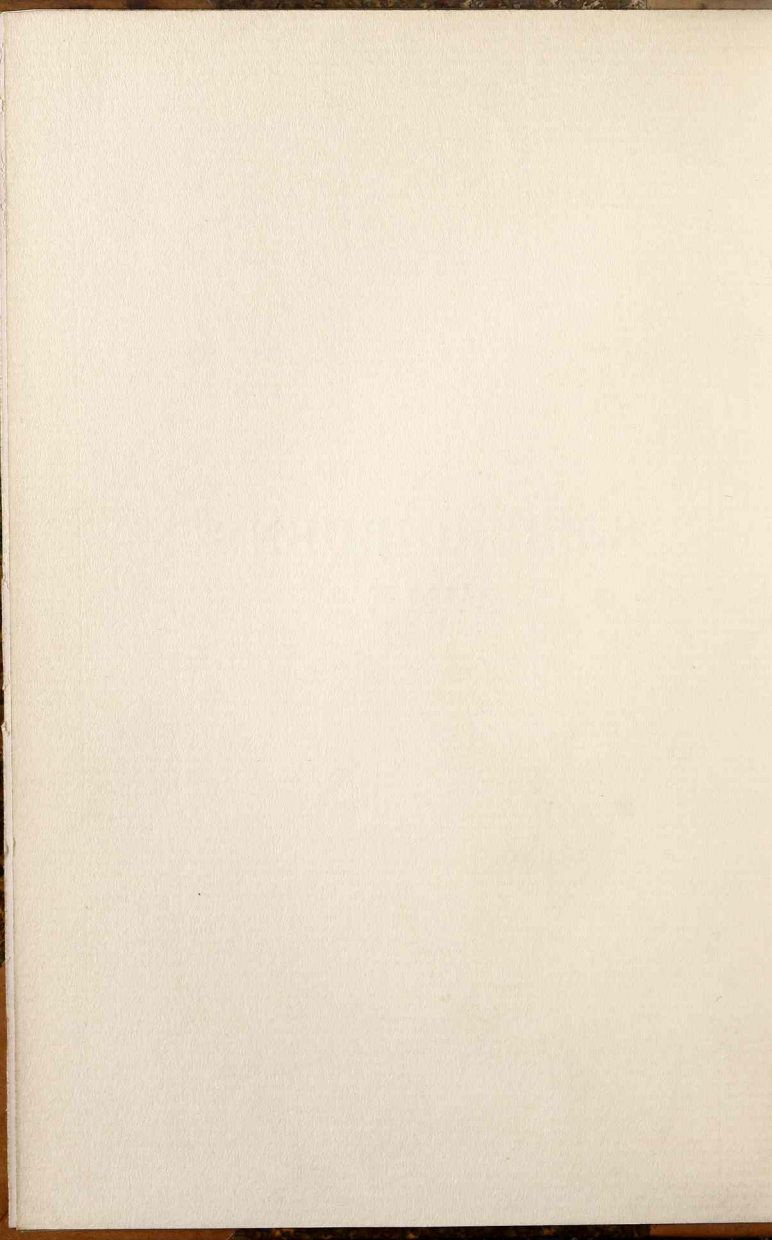
1405 2-861

KØBENHAVN · H. HAGERUPS FORLAG

HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE: H. ASCHEHOUG & CO.

KÆRLIGHEDENS
VEJE

ROSE BRUHN

KÆRLIGHEDENS
VEJE

H. HAGERUPS FORLAG
KØBENHAVN

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel)

1904

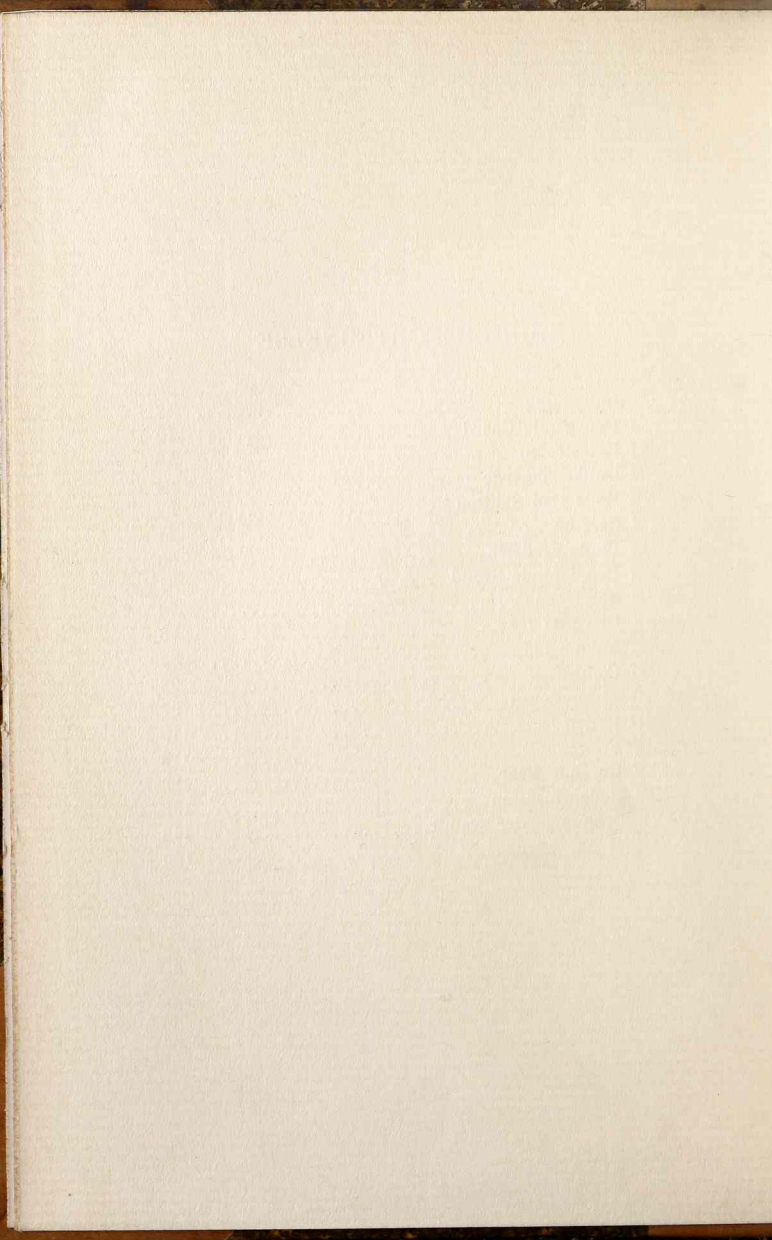

INDHOLDSFORTEGNELSE

Indledning	7
I Den gamle Gaard	12
II Katastrofen	19
III Dunkebakkerne	24
IV Røde Ran Skatten	32
V Berethe	41
VI Fløjte-Frederik	56
VII Den farende Svend	64
VIII Borgfruen	70
IX Den lille By	76
X Ankomsten	84
XI Comtessen	92
XII Elskovslegen	97
XIII Døden	113
XIV Frieren	118
XV Gryende Vaar	129
XVI Hedeprinsessen	133
XVII Drømmen, der svandt	146
XVIII Ti Aar efter	160

Indledning.

I det gryende Foraar kom syd fra en Trækfugleskare med dorske, trætte Vingeslag sejlene hen over Landet.

Det var Storkene, der kom for at tage deres Sommerbolig i Besiddelse.

Over Skovene i Nordsjælland sagtnedes Farten. De store Fugle hvilte lidt paa Vingerne. Tre Stykker gled ud af Flokken og tog Kursen hen over de brune Mosedrag, — ud imod Vest, mod de store, blaanende Banker, langt i det fjerne. —

Den øvrige Flok sejlede roligt videre, hen under den blanke Himmel, højere mod Nord.

Der lød en underlig susende, vibrerende Lyd i Luften, da Trækfugleskaren sejlede hen over Huse og Gaarde.

Folk standsede med Plovhestene, og Børnene jublede af Glæde over Storkenes Komme.

Med brede stille Vingeslag kredsede de tre Storke, som havde skilt sig fra Flokken, omkring deres gamle Hjemstavn derovre mod Vest ved Skovene, der kransede Arresøen.

Det var en mild Foraarsdag. En af disse stille, bløde Dage, hvor man føler den vaagnende Grøde i Naturen. Man mærker det paa det raslende Løv, som sagte sættes i Bevægelse af Millioner Insekter, der farer rundt i forvirret Mylder. Man aner Travlheden ved at følge Skovmusenes vævre Løb fra Trærod til Trærod, naar de i skyndsom Fart aflægger Visit hos Naboerne. — Man hører det paa den sprækkende Lyd, naar Bladknopperne sprænges, og Svøbene sagte drysser ned over Krat og Stier.

Skoven blunder i Middagsstilheden, — men det er et uroligt Blund, som den nyder, der staar paa Skillevejen mellem Drøm og Vaagnen.

Og over det hele staar Solen højt paa Himlen og med sit varme, lysende Øje ligesom skoggerler over den Verden, der bestandig drømmer og vaagner.

Men nede over Moserne ved Søen kredser Storkene i mindre og mindre Cirkler. Forrest Storkefar, saa Storkemor og i passende Afstand fra dem en enlig Storkepige.

Hun var begyndt at blive lidt vanskelig,

den gamle Storkemor. Allerede ved Rejsens Begyndelse derovre fra de varme Sumpe havde det ytret sig ved Gnaveri til Storkefar, fordi han havde vist sig lidt ungdommelig overfor den unge, »mageløse« Storkepige, som nu i ærbødig Afstand fulgte Parret.

Det var kun lidt Fjaseri, han havde tilladt sig, men Storkemor taalte det ikke, for hun troede fuldt og fast, at den unge var en let-sindig Taske, som kun havde gjort Rejsen med for at gribe forstyrrende ind i deres ægteskabelige Forhold. Saa meget mere bestyrkedes hun heri, fordi det slet ikke var Skik og Brug, at saadanne unge Væsener begav sig paa Rejsen, førend de kunde gøre det i Følge med deres Ægtehalvdel.

At Storkemor var lidt gnaven, var slet ikke saa underligt, eftersom hun tydelig havde set, at Storkefar havde dikket den enlige under Vingen. Det skulde naturligvis se ganske tilfældigt ud, men lur ham, Storkefar, — ikke troede hun paa Tilfældigheder! For lidt efter havde den unge nappet ham i det ene Ben; den Tilnærmelse var ikke til at tage fejl af, thi hermed var det næsten helt godtgjort, at der var en hemmelig Forstaaelse mellem dem.

Men han kunde blot vente, til de kom hjem til Sommerresidensen paa den gamle

Gaard ved Arresøen, der skulde han faa andet at vide!

Og hun baskede med Vingerne og knebrede i Luften af indre Tilfredshed ved Tanken, mens hun i Spidsen slog de sidste Slag hen over Søen og i et Par store Cirkler dalede ned i Reden paa Moster Ellens Gaard, der lunt laa gemt mellem Dunkebakkerne i Læ for Østen- og Nordenstormene.

»Ja, se, det er Modtagelse,« nikkede Storkemor, da hun hørte Børnenes Jubel nede fra Dunkehusene, da de blev opdagede paa Ladelængen.

Storkefar havde nu ogsaa slaet sig ned paa Taget. Han stod og spejdede ud over de kendte Enge, mens hans slunkne Mave vakte lystne Minder om de vævre Frøer dernede i Moserne.

Den unge enlige dalede ogsaa langsomt ned paa Laden i passende Afstand fra ham. Hun baskede lidt med Vingerne og rettede paa sine forpjuskede Fjer ved at stryge sit lange Næb ned ad dem. Hemmelig skottede hun dog hen til ham, for ligesom at søge Værn hos ham, mens hun sidelænds og vaklende rykkede lidt nærmere Reden.

Storkemor, som tilsyneladende stod og saa meget uinteresseret ud, fandt nu, Øjeblikket var kommet til at vise sin Overlegenhed. Med

et eneste Vingeslag stod hun paa Siden af den unge og knebrede paa en højst demonstrerende Maade lige op i Ansigtet paa hende.

Stilfærdig hævede den enlige sig atter paa de trætte Vinger, sendte endnu et sidste, bedende Blik til Storkefar, der stod kuert, sløv og brødebetyngt og saa melankolsk ned i sine Brystfjer. Saa satte hun Kursen langsomt over mod Vest.

Storkemor brystede sig! — Lidt efter gav hun sig til at pusle husmoderlig ved Reden.

I.

Den gamle Gaard.

MOSTER Ellens Gaard laa gemt bag Bakkerne, ikke langt fra Skovleddet, der spærrede for den Vej, som førte over Grusbakken gennem Ungskoven til Byen.

Skoven skyggede paa den ene Side og Havens gamle Træer paa den anden. Kun gennem de Vinduer, som vendte ud imod Søen, brød Lyset ind. Men ogsaa her virkede det sparsomt nok, for Vinduerne var smaa, og Ruderne spillede i forskellige Afskygninger af grønligt. Bjælkeloftet laa næsten helt ned over dem.

Gammel og forfalden var Gaarden, men kønt og lunt laa den gemt bag Skovhegnet, med Søens Bølger skyllende lige mod Have-diget. Den sandede Vej med de dybe Hjulspor bugtede sig frem mellem Gaarden og Bakken og løb saa videre langs med Søen ud

til den lille Landsby, der ligger paa den lange, smalle Halvø, som strækker sig helt ud i Søen og ligesom deler den i to Dele, en større og en mindre.

Ved Solfaldstid glitrer det som en Brand i de blanke Ruder derude i Landsbyen, hvor enkelte rødteglte Gaarde ligger mellem de straa-tækte Huse. Brede Enge skære sig her ind i Landet mellem de nøgne Bakker; det saftige grønne og de røde Tage giver Egnen et spraglet Udseende.

Bag ved Lyngbakkerne og Skoven ligger en lille Købstad lunt gemt mellem Issefjorden og Arresøen, blidt skærmet af de store skovklædte Banker. I stille Vejr høres tydelig Ringen og Fløjten derinde fra alle Fabrikkerne, som er i travl Virksomhed fra Morgen til Aften.

Krudtværket gaar baade Dag og Nat. Derfra er det man hører den stadige Ringen fra Klokkerne, som regulerer Hastigheden og giver Signal, hver Gang Hjulene i de forskellige Møller, som drives af Vandkraft, drejer sig en Omgang rundt. Ve den Mølles Arbejdere, hvis Hjul svinger for hurtigt! Det gælder Livet, naar de bragende, eksploderende Drøn skræmmer den lille By og hele Omlandet op i dirrende Rædsel.

Moster Ellen selv havde et levende Minde

om en saadan Rædsel i den unge, forældreløse Pige, som netop nu løftede sine store, barnlige Øjne op fra Rokken og smilte til hende.

Gamle Ellen stod henne ved Vinduet og skyggede for Øjnene med Haanden og saa op mod Ladelængen, hvor begge Storkene nu i kærlig Forening havde travlt med at pudse op paa Reden.

»Nej se, Margrethe, nu bliver det nok rigtig til Alvor med Foraaret, for Storkeparret er saamænd kommet.«

Margrethe skød hastig Rokken til Side og var med en væver Bevægelse hurtig henne ved Mosteren og stod nu og missede mod det klare Sollys, der gød sit gyldne Skær over hende og Stuen.

»Ja, tror jeg ikke, de staar der saa sandt begge to! Det er helt rart at se dem igen, Moster, for saa gaar det dog fremad mod Sol og Sommer — og Pinsefest ved Jette minde!

Saa kommer vel atter den Sommertid,
naar Dagen er lang og Natten blid!
Saa mødes vi i Skoven til Fest
og danser med ham, vi elsker mest.

Falla ri, falla ra, — tra — la — la — la — la — la

sang Margrethe og svingede rundt med Mosteren, der tilsidst hverken sansede eller samlede, før hun havnede i den store Armstol ved

Siden af Bilæggerovnen, hvor hun gispende søgte at redde Stumperne af sit gode Vejr, der næsten helt var gaaet fra hende.

»Men er du da rent balstyrig, Tøs! Tror du, jeg gamle Menneske saadan kan taale at gantes med?«

Margrethe dansede overgivent videre, satte Hænderne i Siderne og vuggede blødt og bøje- ligt de unge, smidige Lemmer i Takt efter Sangen.

Endelig standsede hun, sprang med et rask Sæt op paa det store Egetræs Langbord, sad der en Stund og daskede frem og tilbage med sine solide, velformede Ben.

Hun var lys af Lød og uden Solbrand. Det rødbrune, bølgede Haar faldt naturligt og let i en Bue ned over Panden og var i Nakken bundet sammen i en svær, fast Knude. Øjnene var straalende og havde denne ubestemmelige Farve, der veksler mellem brunt og graat. Ofte kunde der komme over dem et sløret Drag, der gav dem et tungsindigt, drømmende Udtryk; nu spillede de imidlertid af Glæde og Livslyst, og om de fyldige, lidt blodløse Læber laa der et uimodstaaeligt Smil.

Hun lagde Nakken tilbage paa de fast knyttede Hænder, og idet hun med et spæn- stigt Hop sprang langt ud paa Gulvet, næsten raabte hun:

»Aa, Moster, jeg er saa glad, saa glad!«

»Ja, det kan jeg saamænd mærke, min Pige. — Naa, kom saa frem med, hvorfor du er saa glad!«

Margrethe nikkede hemmelighedsfuldt, lagde sine Arme om den Gamles Hals og saa hende leende ind i Øjnene:

»Moster, det er vist, fordi Humlebieerne brummer, Solen synker, og hele Verden ligger saa frydefuld gylden derude. — Og, — jeg er voksen nu, — og der er saa meget Foraars i Luften!«

Hun lettede paa Klinken og forsvandt gennem Halvdøren ud i Haven.

Paa Havediget stod Hylden bred og grøn, og op ad de gamle Pile slyngede sig Vedbensdunkelgrønne Bladehæng. Enkelte lange Ranker vuggedes sagte af Foraarsvinden frem og tilbage, nogle saa nær ved Jorden, at et Par Kattekillinger, som var ude at sole sig, i legende Spring lige kunde naa at give dem et Slag med Poten. Ude fra Marken, som laa nypløjet med dybe Furer, slog en fed og kraftig Duft af gødet Muld imod hende.

Og i Dugfaldets Time sank Solen derovre mod Nordvest bag Tisvilde Banker.

Aftenklokken fra Vinderød Kirke, paa den modsatte Side af Søen, faldt i med sine dybe Malmtoner. Snart nær — snart fjern, eftersom

Vinden bar dem. Det ringed' og klang fra Højderne, og inde fra Byen blandede andre Klokkelyde sig, — saa tabte de sig i Skovens og Bølgernes sagte Sus.

Lidt efter saa Moster Ellen den lille Baad med faste, sikre Aareslag styre ud fra Broen ved Havediget og forsvinde om Pynten, hen ad Aagabet til.

»Ak ja, — der er uroligt Blod i Ungdommen nu om Stunder,« sagde hun. Ellen virrede med det milde, graa Hoved, tog atter fat om Traaden og spandt videre paa Margrethes Rok.

I den lave Bondestue var der propert og pynteligt. Det gamle Kobbertøj, som smykkede Hylderne oppe under Loftet, var blankt og skinnende. Paa det rødmalede Skab med de drejede Søjler, der stod for Enden af Langbordet, var opstillet Bægre og Krus i gammelt Arvesølv. Inde i Skabet hang lange Rader Sølvknapper, trukne paa Snore; de var fra den Tid, da Bonden gik i Kofte og sølvknappet Trøje. Her laa ogsaa den gamle Spændebibel Side om Side med gyldne Huenakker, Hovedvandsæg og snirklede Sølvspænder, — for saa slet ikke at tale om al det meget uldent og linned, der laa paa Kistebunden oppe i Øverstestuen! Jævn og god solid Velstand var her til Huse.

Geranier, Pelargonier og Balsaminer stod i fuld Blomst i Vinduerne og fyldte Stuen med en krydret Duft. Over Vinduerne og om Sengehimlen hang smalle, hvide Kappgardiner, og paa det brogede, hjemmegjorte Sengetæppe laa den solide Stabel af Puder med gennembrudte, udsyede Overtræk. Det gamle Slaguhr maalte Tiden i rolige Aandedræt, hvert Kvarter snurrede det længe, inden det gav sig til at slaa.

Sirlig og net var den lille, buttede Moster Ellen. I virksom Bevægelse trippede hun om fra Morgen til Aften. Det graa Haar var blankt som Staal, strøget ned om Øret og omsluttet af Huen og det hvide Kniplingslin, der skinnede som en lys Ramme om det gamle Ansigt. Der var en vis mild Bestemthed i den Maade, hvorpaa hun traadte Rokkehjulet og snoede Traaden. Naar hun slog sit venlige, kloge Blik op, mærkede man, at hun var noget mere og dybere, end de jævne Omgivelser tydede paa. Der var noget over hende, som ikke hørte denne Stue til.

II.

Katastrofen.

I over tyve Aar havde Moster Ellen som Enke siddet ene paa Dunkegaarden og ved Hjælp af en Karl og en Pige selv ledet Driften. Jorderne var sandede og daarlige, saa de gav ikke meget, men Tørvene nede fra de store Moser ved Søen kunde i tørre Somre give en ret klækkelig Indtægt.

Selv havde hun ingen Børn. Hendes Søsterdatter, Margrethe, der i sit syvende Aar blev forældreløs, havde hun fra da af været en Moder for.

Søsteren havde egentlig indgaaet en Mesalliance ved at gifte sig med en Husmandssøn. Men gamle Ellen, som selv en Gang i de unge Dage ikke havde faaet Lov til at vælge efter sit Hjerte, men efter Forældrenes Forstand, havde lært at forstaa, at der ogsaa gaves anden Lykke end den, Penge og lige Byrd kan give.

Søsteren var kommet til at bo ikke ret langt fra Fødegaarden, nede i et af Husene ved Søen. Her drev hun den lille Husmandslod, mens Manden som dygtig og betroet Formand tjente en god Dagløn inde paa Krudtværket i Byen.

I de første Aar af sit Ægteskab var hun lyst i Ban af Slægten. Det gamle aristokratiske Bondeblod vilde ikke ret gi' sig. Først da Barnet blev født, og den lille Pige begyndte at trippe om og tage de gamle om Hjertet med sine kønne Øjne og lyse Indfald, smeltede Isen, og Hjemmets Døre blev stillede paa Klem. Lidt efter lidt fik saa de smaa muldede Barnehænder dem til at lukke sig helt op.

Den lille Margrethe var eneste Barn. Hun levede sine første Aar i et godt og lykkeligt Hjem, hvor der var mere Velstand end hos mangan Bonde. Arbejdets Adel blev her givet hende i Vuggegave.

Saa kom Katastrofen i de tre frygtelige Knald, da den store Eksplosion skete paa Krudtværket.

Med kun faa Sekunders Mellemrum sprængtes i Luften tre Møller, og fem Arbejdere blev dræbte. Blandt dem var Margrethes Fader.

Endnu kunde Erindringen om denne Rædsel fare dirrende igennem hende, naar hun i Tankerne mindedes den vaandefulde Tid, der fulgte

paa. Hun var syv Aar gammel, da det skete, og kunde tydelig huske, hvor ligbleg hendes Moder var blevet, da hun hørte de forfærdelige Knald, som varslede Ulykken. Med forstenet Rædsel over det blege Ansigt havde hun kastet Slevten fra sig, som hun stod og rørte med i Gryden, og inden Margrethe fik Tid til at spørge, var hun styrtet afsted i Løb ad Byen til.

Øjeblikkets Alvor begreb Barnet ikke ret; hun stod kun saa uendelig hjælpeløs og angst over for den spilkogende Gryde med Melk, som brasende sydede over og væltede sig som en hvid Flod ud over Køkkengulvet. I sin Vaande var hun grædende løbet ud paa Vejen, og hun huskede, hvorledes hun der trak en gammel Mand, som hun slet ikke kendte, med sig ind i Huset og fik ham til at løfte Gryden af Ilden. —

Lidt efter kom Mosteren løbende henne fra Gaarden. Hun græd og løftede Margrethe op paa Skødet, knugende hende til sig, mens hun blev ved at gentage: »Du lille Stakkel, — du lille Stakkel, — kanske du nu er faderløs,« og lidt efter føjede hun til: »Gud se dog i Naade til os!«

Aldrig kunde Margrethe glemme den knugende Sorg, der var over Moderen, da hun kom hjem efter at have faaet Vished for, at

hendes Mand var blandt de forulykkede. Hendes Sorg var stille og taareløs. Urolig og stundesløs vandrede hun om i Stuerne; ofte gik hun bort og blev hele Dagen i Skoven. Om Natten sad hun paa Sengekanten og rokkede med det stakkels, trætte Hoved i Hænderne.

Og hun huskede den Aften, da hun mellem Moderen og Moster Ellen, med en Haand i hver af deres, var vandret over Højbjerg Bakker op til Løvedalsskoven, og der i Hulvejen ved Grøftekanten i tavs Alvor havde biet paa de fem Vogne med de fem sorte Kister, som i Aftenskumringen blev førte op til Vinderød Kirke.

Stille var de glødne ind i den store, sortklædte Skare, hvor tilbagetrængt Hulken fra Kvinderne og sagte Klynken fra de mange faderløse Børn lød som et eneste trøstesløst Jammerskrig.

Aldrig syntes hun, at Kirkeklokkerne havde lydt saa sørgmodigt klagende som hin Sommeraften, da det lange Ligtog gled ud fra Skoven og som en mørk Slange bugtede sig hen ad Vejen til Kirken.

»Far er død! Far er død!« hørte hun i entonig Klage Klokkerne bruse ud over Landsbygtagene og den stille Sø.

Og senere, naar hun her ovre fra Dunkebakkerne, paa den modsatte Side af Søen,

hørte de samme Klokker ringe Solen ned, gik der en vemodig, dirrende Rædsel igennem Sjælen. De mindede hende om den tunge Gang, hun gik med sin Moder bag Faderens Kiste.

Kun faa Aar levede hendes Moder efter Faderens Død. En tærende Sygdom, som Sorgen fremskyndede, endte med Døden, og en lys og venlig Oktoberdag ringede de samme Kirkeklokker den sidste Messe over hende.

De gulnede Blade dryssede ned over Moster Ellen og lille Margrethe, da de fra Kirken i langsomt Trav kørte hjem gennem Skoven til den gamle Dunkegaard, der nu for Fremtiden blev Margrethes Hjem.

Og det var et godt Hjem, Moster Ellen gav sin lille Plejedatter.

Aarene gaar saa umærkeligt hen, hvor der er Fred til Huse og ingen haarde Ord høres.

III.

Dunkebakkerne.

MARGRETHE gik nu i sit tyvende Aar. Rank og smuk havde hun udviklet sig. Det var, som hun med sin harmoniske Skikkelse og de underlig drømmende Øjne var et levende Billede af sin blide, skønne Hjemegn.

Skoven bag Bakkerne var hendes Barnheds Tumble- og Legeplads. Hun kendte hvert Træ i Omegnen og hver Nøddebusk, om den end var nok saa godt gemt i Tykningerne. Hun vidste, hvor Gerdesmutton havde sin Rede i det gamle Stendige, og den Busk, hvor Sidskenen sad og smaakvidrede for Hunnen, mens hun laa paa de fire Æg i den dunforede Rede.

Men allermest holdt hun af at færdes oppe paa de lyngklædte Bakker lige over for Gaarden. — Her var det, de bølgende Bakkekæder omsluttede Dalen og Søen. Byfolkene kaldte

Dunkebakkerne for »saksisk Schweiz«, det var fint og lød saa udenlandsk. For Margrethe var det en Verden, — et Æventyrrige, hvor hun førte Scepteret. Her lyttede hun til Naturens Røster og befolkede Egnen med de Skikkelser, hun kendte gennem alle de gamle Sagn og Legender, som Nordsjælland var saa rig paa.

Her, hvor Faarene gik paa Skraaningerne og nøjsomt tog til Takke med det tørre, afsvedne Græs, legede hun ofte med Lammene og tog sig en Dyst med gamle Mads Vædder, der forresten fuldt saa meget som hun hævdede sin Ret til Dunkebakkerne.

Mads var den eneste paa Gaarden, som hun ikke stod i fuld Venskabsforstaaelse med. Den misforstod hendes »reelle Hensigter«, naar hun satte den Haanden for Panden til »haardt imod haardt«. Kun paa Grænsen af dens Tøjrs Længde turde hun indlade sig med den. Siden den Gang, den var kommet bag paa hende og af fuld Kraft havde givet hende et onskabsfuldt Stød paa det Sted, man ikke nævner, og hun udenfor alle Kunstens Regler havde vendt dette prekære Sted adskillige Gange rundt, inden hun havnede nedenfor Bakken, vogtede hun sig vel for at komme inden for dens Rækkevidde. Her efter gik hun til højre, naar Mads stod til venstre, og omvendt.

Her oppe drømte hun sine vaagne Drømme. — Skoven, Søen, Bakkerne og det raslende Siv nede om Moserne vævede sammen med Vinden og de spillende Solstraaler de lystigste og særreste Æventyr.

Det var Søen — den store Sø med dens Odder og smaa Sivøer, der gav Indbildningskraften Spillerum.

Her spiller Nøkken, og Havfruen hæver sin Røst til Harpens spinkle Streng. Snart ligger Søen spejlblank og tindrende smuk, snart lunefuld, graa og gnaven, snart støjende vred og vender det hvide ud af Øjnene. Den kan være munter og venlig, barsk og bøs.

Kom herop paa Bakkerne og se den en Sommermorgen, naar den ligger og blinker listigt under Taagesløret. Saa er den lystig! Den gemmer sig først en Stund, saa lister den sig sagte, ganske sagte ud af det spindellette Hylster, saa koglende skøn, at man næppe kan kende den igen, — ryster saa med et kraftigt Ryk hele Slørdækket af sig og ligger der, rosenrød og fin, og straaler i Morgenlyset.

Eller se den i Aftenskumringen, naar Taagerne danser i Leg og Lystighed hen over den blanke Flade og tilsidst bliver til hvide, skinrende Skyer, der taarner sig højere og højere op i Synskredsen, hvor de tager Form og Farve, bliver større og større, rejser sig som

mægtige Giganter, der stormer Himlen. De kæmper og falder, Sværde og skinnende Harnisker lyner i Aftenrøden. Der rejser sig guldføjede Borge med høje Taarne, — sejler hen over Himlen, til de naar Solen og skjuler den. — Riddere og skønne Kvinder ses paa Borgmurene, Ridderne bærer guldbræmmede Kapper, og Kvinderne staar med hvide Lillier i Hænderne og Guldbaand om Haaret; de slaar Strengeligen, og Luften genlyder af deres Sang. — Der kommer flere og flere, alt eftersom Skyerne breder sig. Hvilken straalende Fest der ude i Vesterled! —

Her oppe paa Bakkeskraaningerne mellem Slaaenkrattet og de forkrøbne Smaabuske lyttede hun til de bløde Melodier, der steg op til hende gennem Skovens sagte Sus og Bølgernes vuggende Skvulp. Den blanke, skiftende Flade derude blev til et mægtigt Hav, hvor hendes Drømme og Længsler drev for fulde, hvide Sejl. Fiskernes smaa Baade blev til prægtige Snækker, som stoltelig stævnede hid til Dunkeborg og hentede hende, den ædelige Borgfrøken, ud til den store, straalende Verden, der laa gemt langt bag Tisvilde Hegn og Lyngheden. — Tys! — der, i den stille Borgruin bag Asserbo Slotsmure slumrer Prinsessen og vogter Skatten. Kun naar Midnatsstunden er inde, er der Larm og Lystighed, Musik og

Sang. Prinsessen rejser sig fra Lejet; de tunge Jernlænker, som binder Skatten, rasler, Laaget løfter sig fra Kisterne, slagne Mænd rejser sig og synger den daarende Kvindes Pris. Saa kæmper de om hende, til Morgenhanen galer, og Ligklædet atter dækker de blodige Legemer, mens Latteren fra de skønne Kvindelæber lyder i rullende Ekko dybt fra de stensatte Hvælvinger.

Margrethe strøg sig med Haanden hen over Panden — aa, drømme — drømme, altid drømme! saa hun glemte Virkeligheden omkring sig. —

I lange Timer kunde hun ligge her oppe og stirre ud over Søen og Landskabet. Alt laa i Æventyrglans for hende! Hvorhen hun end vendte Øjet, saa mødte det et eller andet, der hørte Æventyrverdenen til og levende genkaldte de Sagn, Moster Ellen havde fortalt hende, naar hun som lille Pige sad paa sin Skammel ved Siden af Rokken og spændt lyttede til alt det sælsomme og løndomsfulde, den gamle fortalte om det, der var hændet paa denne Egn for mange Hundrede Aar siden.

Hvileløse Aander drev deres Spil her. Hun saa dem i Taagerne svæve over Søen, og hun hørte dem i Nattens sære Lyde.

I Skoven boede Gøg og Ugler. I Skumringen tuder Uglen stygt; dens hæse Skrig lokker hende mod Skovbrynet. Hun kan efter-

gøre dens klagende Skrig ved at blæse i de sammenlagte Hænder. Susende paa brede Vinger flagrer den om hende, søgende efter Øjet med sit skarpe Næb, for med et Hug at kunne slukke Lyset for hende. Hun vidste det godt, det var ingen rigtig Fugl, kun en fordømt Aand, som ingen Fred kunde finde.

Heller ikke troede hun paa Gøgen, naar den kukkede saa lystigt! Naar Sommeren var forbi, blev den en Høg med hvasse Øjne og spidse Kløer, rede til at gaa i Heksens Tjeneste derovre paa Asserbo; — for der holder de til, alle Skovens vilde Dyr, som hader Menneskene. Der slipper Havørnen sit Bytte, og der paa Murtinderne hvæsser den sine Kløer og skriger hæst ud i Natten.

Ikke heller troede hun ret det bløde Grønsvær paa Voldgravene, thi der holder Giftorme og slimede Tudser til. I Lyng og Mos gemmer de sig; raslende farer de om i det tørre Løv, spiller med den tvedelte Tunge og forsvinder mellem Murene, ned til Heksen, som sidder dybt i Mørket og synger Troldekvad.

Men Naturen rundt omkring er ikke ond, om den end er besat af usynlige Magter. Kun Søen kan man ikke altid stole paa. Den kan ligge i koglende Skønhed og lure paa Rov. Lumsk som en sovende Slange kan den pludselig rejse sig og kræve sit Offer. Dens Magt

er stor, og dens smilende Skønhed kan paa én Gang ved en Haanlatter forvandles til et uhyggeligt og graadigt Dyb, hvoraf Rædselen stiger. — Sælsomt — sælsomt lyder de store Hymner, naar Naturen drager Aande!

Hvor gærede det ikke med Sagn og Æventyr i disse Omgivelser!

Selv Gaardens Navn kunde føres saa langt tilbage som til Dronning Dagsmars Tid, hvis Slot Dunkeborg havde ligget her ved Arresøen paa Moster Ellens Ejendom. Endnu saa man tydeligt Omridsene af Voldene og Gravene med enkelte halvforvitrede Murrester hist og her, der nok kunde tyde paa, at i længst forsvundne Dage havde der staaet en Borg. Saa mere sandsynligt var det, som Arresøen en Gang i fordums Tider havde staaet i Forbindelse med Kattegattet ved en Kanal, der førte forbi Asserbo Slot ud til det aabne Hav.

Et fast Punkt kredsede Margrethes Indbildningskraft altid om, og det var Sagnet om den store Skat »Røde Ran«.

Atter og atter maatte Mosteren fortælle hende de Legender, som knyttede sig til denne Skat, der var saa stor, at det menneskelige Øje blev blændet ved Synet af den.

Men intet menneskeligt Øje kom heller til at skue den, for tre Gange syv Favne laa den sænket under Jorden, der ovre bag Dunkeborgs

Voldgrave. Og en ond Aand i Skikkelse af en stor, sort Hund, med Øjne som spyede Ild, bevogtede Skatten.

Hver Gang hun hørte Skattens Historie, gennemrisledes hun af en varm Strøm, og hendes Øjne straaledede i Begær efter alt det røde Guld, som laa gemt under deres egen Muld.

Der gik mange forunderlige Sagn om store Tildragelser, som disse Egne havde været Skuepladsen for. Ingen havde været mere tro Tilhører end Margrethe, naar hun som lille Pige havde siddet paa sin Skammel ved Siden af Mosteren og den snurrende Rok.

Med aaben Mund og glødende Kinder lyttede hun til de forunderlige Æventyr, der alt som Hjulet drejede sig, spandt sig ind i hendes livlige og letvakte Tankeverden.

IV.

Røde Ran Skatten.

»FORTÆL igen om Skatten,« bad Margrethe.
»Aa Barn, jeg har jo ikke noget nyt at fortælle dig. Det er jo kun de gamle, halvglemte Æventyr, som jeg selv hørte, naar jeg sad paa min Barneskammel i Folkestuen hos Karlene og de hvidhaarede Husmandskoner, der kartede og spandt omkring den store Bilæggerovn.«

»Aa — fortæl, fortæl det altsammen igen?«

Og Moster Ellen fortalte om den store, gyldne Skat »Røde Ran«, som velforvaret var gemt i syv mægtige Jernkister, laasede og stængte med en Række tunge Lænker.

Beständig maatte denne Skat skifte Opholdssted, fordi den altid blev efterstræbt.

Her paa Dunkeborg havde den heller ikke faaet Lov til at staa. Dronning Dagmar turde

ikke bo paa Borgen, saa længe denne af Trolddom besatte Skat var til Huse.

Hun fik den fromme Guds Mand, Biskop Sunesøn, til at besværges Skattens onde Aand, og lod den derefter føre ud paa den lille Ø, som laa i Søen udfør Borgen.

Men da Dronningen var død og den fromme Bisp ikke mere færdedes paa disse Egne, vovede Skattens Aand sig atter frem i Skikkelse af en ung og dejlig Kvinde, som i Maaneskin slog Harpen og ved underfulde, vilde Sange lokkede mangan Riddersmand og Bondeknøs til sig.

Aldrig hørte man, at nogen vendte tilbage derovre fra. Kun en vild Skoggerlatter hørtes gennem Nattens Stilhed. Og naar den lød, saa vidste Folk, at en ung Mands Hjerteblod havde blandet sig med Muldet paa den lille Sivø.

Det rygtedes efterhaanden over hele Danmarks Rige, at ingen var vendt levende tilbage fra Øen. I mange Aar maatte »Gundis« — som Pigen kaldtes — synge og lokke for-gæves.

En Dag kom to unge, kække Adelsmænd med stort Følge ridende til Dunkeborg. State-lige var de at se til, og Skoven genlød af Hor-neses Klang.

Bjørn og Vildsvin dreves frem af de skjul-teste Tykninger, — Jagten gik som en Leg, og ved Gæstebudene paa Borgen gaves dyre

Løfter ved Bægrenes Klang om at vove en Dyst med den snedige Troldkvinde derovre paa Øen, som ved Midnatstide lokkede dem ved sine dejlige, koglende Sange.

Naar Maanen i den tause Nat kastede sit Sølvspind over Søen, saa de hende vugge derude paa Bølgerne som en underfuld Skønheds-Aabenbaring.

Deres Sind og Sanser betoges saa sært. Da Dagen kom, roede de derover. Længe gik de om uden at finde den, de søgte. Dagen led, og Skumringen sænkede sig. Da hørte de en stærk Lyd som af et halsende Hundekobbel bag sig, og da de vendte sig, saa de en Flok sorte Hunde med hvide Rovdyrtænder i de aabne Gab. Glødende Ildtunger hang dem ud af Halsen, de tindrende Øjne lyste mod dem, og Gabene var spærrede op til at sønderrive dem.

Men der var det mærkelige ved dette sælsomme Hundekobbel, at det kom aldrig nærmere, skønt det saa ud, som det i rasende Løb satte imod dem.

Gennem Vildnis og Krat bryder de sig Vej og ser gennem det grønne Bladehæng den skønneste Kvinde ligge sovende paa et Leje af vilde Blomster og tvundne Guldtraade.

Og som de unge Adelsmænd staar der betagne og stirrer paa hende, er det, som sænker

sig et Slør for deres Øjne. De smaa Ellebuske paa den lille Ø bliver til stolte Træer, den sumpede Jord bliver til skinnende Guldglimmer, og over alt lyser de skønneste Blomster dem i Møde. Der er Valmuer, store og skinnende som Purpur og det røde Blod, hvide Margueriter i Uskyldighedens lysende Kaabe, og vilde, lyserøde Roser hænger i yndefulde Grene ned over al Verdens Dejlighed i den ene betagende Skikkelse, — den sovende Kvinde.

Menneskene er jo nu en Gang kun Mennesker. Hvad andet var der at gøre end bøje Knæ for Skønheden! Den Ridder, der var kommen først, bøjede sig ned og kyssede hendes hvide Bryst.

I det samme slog hun Armene om hans Hals og bed sig fast i hans Strube.

»Nu hjælpe mig Krist og Guds hellige Moder!« raabte han til sin Ledsager.

»Ja, de hjælpe dig for dit Blods Skyld!« svarede denne og stak i det samme sit Spyd gennem Pigens Skulder. Hun slap sit Tag og vendte sig mod ham. Men han besvor hende i Guds den Almægtiges og Kristi Navn at vige ud i Dybet og holdt hende et Krucifiks for Brystet.

Langsomt veg hun. Hendes Øjne syntes at brænde dem som Ildsluer, og Blodet, der flød sort fra hendes hvide Skulder, blev

til en Strøm, saa strid, at de nær var druknet
deri.

Hun forsvandt i Søen med sit Hundekobbel.
Vandene rejste sig om hende som en kogende
Heksekedel.

Gennem det sydende Brus hørtes en sæl-
som Røst, der blandede sig med de klukkende
Vover:

»Vov ej at skue
eller at gribe
Røde Ran Skatten,
thi da skal Bratdød
blive Jer Bane.

Du Kristjern Kongssøn,
efter Blod skal du tørste,
og naar det har rundet,
da skal du sukke
i Fangetaarnet
trælsomme Aar.

Du Riddersmand Paul!
Din Død skal blive
i Bølgen den stride.
Ved Strømmens Vove
i dunkle Skove,
din Borg skal glødes,
dit Barn skal dødes,
fordi du mig vog!«

Med Bulder og Brag forsvandt Troldkvinden
i Dybet. Derfra piskede hun i rasende Harme

Søen, saa Bølgerne rejste sig taarnhøje. Sivøen løsnede sig og førtes af Storm og Strøm over til Landet paa den anden Side af Søen. Ræv og Ugler tuder stygt i Natten, og store, fæle Orme kommer frem fra Sumpene og spyr Edder omkring de unge Mænd.

Endnu en Gang hæver hun sit stolte, skønne Hoved over de hvidtoppede Bølgekamme, Øjnene flammer af Vrede, mens hun knytter Haanden og maner Stormen med drøgende Troldskud, som giver hundredefoldig Genlyd over Søen.

Afsted dansede Øen mellem de høje, rullende Bølgekamme. Paa en Landtunge, som skyder sig ud i Søen under Tisvilde Banker, strandede den.

I den sene Nattetime fik Paul Laxmand vækket Vagten paa Asserbo Slot, og ved deres Hjælp slæbt Skatten op til Slottet og forvaret den i en hemmelig Hvælving.

Da den sidste Kiste var sat ned i de dybe Hvælvinger, og han med de raslende Nøgler fjernede sig ad den hemmelige Gang, der førte forbi Slotskapellet, fo'r en sort Puddelhund hylende forbi ham og forsvandt gennem et af Glughullerne, som vendte ud mod Borggraven. Efter den lyste blaalige Ildsluer.

Ved Hjælp af denne store Skat blev nu Paul Laxmand den rigeste og mægtigste Mand

i Landet næst efter Kongen. Han kom til Hæder og Værdighed som ingen anden, stod endog en Tid paa Magtens Tinde, indtil en voldsom Død gjorde Ende paa hans Liv.

Som det gik Paul Laxmand, gik det ogsaa hans stolte og skønne Datter Berethe. Skattens Forbandelse fuldbyrdes ogsaa paa hende. Hun havde en Gang i Overmod taget dens ypperste Klenodie, den gamle tredelte Dronningekrone, som havde tilhørt Dronning Margrethe, sat den paa sit Hoved og højtideligt svoret foran Alteret i Slotskapellet, at hun vilde bære denne Krone som Herskerinde over de tre nordiske Riger.

Der hviskedes saa sælsomt om de gamle Mure paa Asserbo. Ofte brød pludselig en Storm løs om Natten; Kattegattets fraadende Bølger dreves i koglende Sprøjt gennem den brede Kanal, saa Skummet flagrede om som hvide Stormfugle paa Murene og de takkede Taarntinder.

En dump Susen gik gennem de høje Graner og de svajende Birketræer uden for Voldgravene. Langt borte hørtes Valdhornet, og inde i Borgens Sale lød Tærningernes Kast til Skæmt og Sølvbægrenes Klang.

Mellem de høje Herrer, som var Gæster hos Rigshovmesteren, gik hans skønne Datter og fyldte Bægre og Krus. Mangt et ømt og lønligt Suk naaede hende fra Bejlernes

Skare. Hun lo kun ad dem og spottede deres Elskov.

Faderen delte hendes Højhedstanker. Han troede ligesom hun, at Nordens Dronningekrone skulde smykke hendes Tinding.

Ved hendes Tilskyndelse drog han til Sverige, tilsyneladende for at dæmpe et Oprør, men i Virkeligheden pustede han til Ilden. Han havde det lønlige Formaal, at Sverige og Norge kunde faa en Anledning til at løsrive sig fra Danmark. De to Riger skulde saa i Forening komme i Besiddelse af Øriget ved at falde over den næsten sindssyge Kong Hans, som paa den Tid laa i Strid med Størsteparten af Adelen, der var misfornøjet baade med Kongen og hans Raad.

Saadan mumledes der Mand og Mand imellem. Sikkert og vist er det, at Paul Laxmand pludselig blev kaldt tilbage fra Sverige for at aflægge Regnskab for Kongen. Hvordan det faldt ud, er aldrig rigtig blevet opklaret. Da han i Nattens Mørke forlod Slottet, sneg sig en glidende Skygge efter ham gennem Slotsporten. Paa een Gang følte han et Stød og en sviende Smerte. To stærke Arme løftede ham op over Broens Rækværk, og Kanalens dybe Vande lukkede sig over ham.

Men fra Dybet lød en koglende Latter blandet med Hundeglam.

Dommen var fuldbyrdet — Skattens Forbandelse havde jo hvilet paa ham!«

»Ak ja — ak ja, — der siges og fortælles saa meget om al den Djævelskab, som fulgte Skatten. Men Løgn og forbandet Snak er det altsammen,« sluttede gamle Ellen, idet hun rejste sig og stillede Rokken hen i Krogen.

V.

Berethe.

MARGRETHE lod ikke Moster Ellen i Fred, førend hun havde fortalt om den stolte Berethe, der gik i Døden istedetfor at prisgive sig de forsmaaede Bejlere. —

»Ja, farligt gik det til, da Paul Laxmand var død,« fortsatte hun. »Kongen dømte, at alle Rigshovmesterens Godser og al hans Ejendom skulde tilfalde Kronen «

Hans stolte Datter, som saa hovmodig havde afvist mangan adelig Bejler, blev nu pludselig fra den største Rigdom og Glans styrtet i Armod.

I Nattens Mulm og Mørke flygtede hun ud til Asserbo Slot og indesluttede sig med sin Faders tro Husfolk paa den befæstede Borg for herfra senere at finde Lejlighed til at flygte over til Sverige med Skatten.

Dette lykkedes ikke for hende. Forbannelsen hvilede jo paa hende, og Døden, som

ikke lader sig narre eller vildlede, holdt Vagt udenfor i Lunden bag de slanke, hvidstammede Birketræer. Naar Himlens Lys straaede, sneg han sig ind mellem de tætte og tavse Graner og skjulte sig der, mens Solen var paa Himlen. Om Natten, naar Mørket sænkede sig, stod han paa Volden, hvid og bleg, med Leen blinkende i Maanelyset.

Intet skyr han, naar han vil befri en jaget Aand fra Smertens Lænker. Vel hilses han ofte med Graad, men efter følger Freden og Glemselen! —

I den gamle Sølvpoppel udenfor Fruerstuen lod Uglen i den sene Nattetime sit varslende Skrig høre. Og naar Berethe aabnede Vinduet, saa hun Skader og Flagermus flyve rundt i Maanelyset. Ulv og Ræv tudede stygt derude paa Heden. Paa Voldgraven saa hun en Skikkelse staa og læne sig mod den hvide Birkestamme.

»Ikke ved jeg, om du er Ven eller Ejende,« sagde hun, »du stirrer saa sørgmodigt paa mig, kom kun her over! Nu lader jeg Vindebroen gaa ned og byder dig selv Velkommen til Borgen.«

Langsomt kom han nærmere, Hovedet bøjede han, da han gik forbi hende, — men Leen, som han havde skjult i Kappens Folder, saa hun ikke —

Det varede ikke mange Dage, førend hendes forsmaaede Bejlere opdagede, hvor hun var flygtet hen. De samlede sig med en stor Skare væbnede Følgesvende ved Borgporten paa Asserbo og opfordrede hende nu med Haansord til at overgive sig.

En af Bejlerne, Ridder Bjørn, som mest havde været Skive for hendes Spot for sin glødende Elskovs Skyld, ja, endog havde maattet døje et Slag af hendes Haand, traadte nu frem i Spidsen for Skaren og raabte:

»Jomfru Berethe, du var skøn og herlig, da du legede med det bedste, som findes i en Menneskesjæl. Du var ogsaa stolt og hovmodig og undsaa dig ikke for at træde os under Fod for vor Kærligheds Skyld. Før var det din Tid, — nu er det vor. Jeg og alle disse gode Mænd er komne hid for at gøre dig til vor Slegfred, eftersom du ikke har fundet en eneste af os værdig til at gøre dig til ærlig Frue. Nu vil vi, du lader Vindebroen falde og overgiver os Borgen med det gode!«

Der lød intet Svar paa denne Tale. Slottet var som uddød.

I Borgerstuen stod Berethe mellem sine faa trofaste Mænd. De var raadvilde, thi de vidste, det var unyttigt at kæmpe mod denne Overmagt. Den gamle Slotsfoged bad hende forhandle med Bejlerne, give dem gode Ord og

gøre Gæstebud for dem for at faa dem til at fare frem med Lempe.

»Saa I vil, jeg skal bøje mig i Støvet for denne skamløse Flok, der kalder sig Danmarks Ridderstand og dog ikke undser sig ved at overfalde en værgeløs Kvinde?« Hun saa spottende paa dem.

Henne ved Arnen stod den fremmede Mand med Hætten trykket tæt for Ansigtet.

»Hvad raader du mig til?«

Den fremmede bøjede sig over det flammende Baal, greb en brændende Fyrrestav og rakte hende den, uden Ord og uden at vende sig.

Udenfor stormede Bejlerne frem i Baade og Pramme over Gravene. Kampen rasede ved Brovinden, der blev forsvaret af Slotsfogden og hans Folk. Pludselig lyste et ildrødt Skær over de kæmpende, samtidig med at Vindebroen sænkede sig, og de tilbageblevne paa Voldene beredte sig til at storme Borgporten.

De saa Rigshovmesterens Datter, stolt som en Dronning, bleg som Døden, langsomt gaa fra Sal til Sal med en brændende Fakkell i Haanden. Hun svingede den, saa Gnister og Brande føg efter hende. Hun bar en purpurfarvet Dragt af Fløjl og Hermelin, og paa Hovedet havde hun den tredelte Krone, der funkede af Perler og Ædelstene.

Snart stod den prægtige gamle Borg i Luer.

De stormende Bejlere maatte trække sig tilbage, og i stille Rædsel saa de nu, hvordan Ilden greb om sig, indtil Gavle og Spir styrtede sammen.

Befrielsens Time var kommet, det store Øjeblik, hvor Mennesker og Menneskeværk forvandles til Aske og en rygende Grusdyng.

»Hører I det, I Bødler derude! Endnu en Gang skal I skælvende lytte til den Stemme I siger, I har elsket. — Guds hellige Moder ske evig Tak, fordi jeg ikke har fæstet mig ved Eders fagre Ord. Thi hvad er Ære og Kærlighed, naar I har saa let ved at forhaane en enlig Kvinde, blot fordi hendes Kraft er brudt, da hendes Fader og Beskytter blev snigmyrdet.

Et stolt Syn at se Jer som Ravne flokkes om Aadslet!

Hvor er nu Eders blide Smil og linde Tunge? — Det er allenfals ikke paa Sorgens eller Ulykkens Veje, man skal finde sine Venner. Nu er der ikke én, som rækker en støttende Haand eller læskende Drik. — Hvor er de henne, alle de hvide og blodrøde Roser, som I forhen strøede paa min Vej? — Har I faaet anden Haan, end den I fortjente? I smaa Sjæle, med Hjerter, som banker i Lavhed bag det pansrede Bryst. — Hører I —, mit sidste

Ord er Spot over Eder, og over Livets Hulhed og Narreværk! —

Flammerne naaede det store Taarn, det, hvorunder Skatten laa forvaret. En sælsom Lyd naaede dem, som om alle onde Aander var slupne løs. Det hvislede og raslede, som blev der draget i tunge Jærnlænker, og de saa en vidunderlig dejlig, nøgen Kvinde komme frem i Taarnbygningen, slæbende en stor Kobberkiste efter sig, som hun styrtede ned i den dybe, rindende Strøm, der skyllede hen under Slottets Mure. Kort efter fulgte en anden, og saa en tredje Kiste, hvorpaa Kvinden med en gennemtrængende Skoggerlatter styrtede sig selv efter Kisterne ned i det skummende Dyb.

Flammerne slikkede sig længere og længere op ad Taarnet. Pludselig lød der fra Ridder Bjørn og alle hans Ledsagere et forfærdet Raab. Øverst paa Taarnets Platform stod Berethe. Hendes prægtige Dragt var forreven og sønderflænget, men endnu har hun Kronen paa det stolte Hoved. Nu staar hun roligt deroppe med Ansigtet vendt mod Bejler-Skaren paa Voldene. Med et haanligt Smil og korslagte Arme lader hun de gridske Luer ompænde sig. Saa styrter hun med det bragende Taarn i den sydende og boblende Borggrav.

Inde mellem de svedne Birketræer bag

Voldene stod den fremmede Mand. Hætten var gledet fra Ansigtet, de tomme Øjenhuler var vendt mod den brændende Borg. Da Taarnet sank med den unge Kvinde, lod Uglen sit hæse Skrig høre, den havde set Døden, hvid og bleg, med den blinkende Dødsstav i Flammeskæret.

*

*

*

Atter gik Hundreder af Aar hen over Skatten.

Asserbo var sunket i Grus og næsten ud-slettet af Jordens Overflade.

Den dybe Strøm, der i fordums Dage havde rullet forbi Borgens Mure og havde forbundet Arresøen med Kattegattet, var i Sandflugtens Dage aldeles forsvundet og jævnet med Jordsmonnet.

Men førend dette var sket, havde en gammel Smed, som var vel bevandret i den sorte Kunst, tilligemed sin Søn opsnuset Skattens Skjulested og atter draget den frem fra Dybet i Voldgraven og sejlet med den over til Dünkeborg for der at skjule den i den gamle Løngang.

Da de fra Skibet havde slæbt den i Land og var naaede op under Voldene, sank den med eet i Jorden. Da de forsøgte at grave

efter den, lød en skærende, skarp Stemme dybt nede fra:

»Vov ej at skue,
 eller at gribe
 Røde Ran Skatten,
 thi da skal Bratdød
 blive Jer Bane.«

Idet Stemmen tav, fo'r en sort Hund med lysende Øjne og en ildrød Tunge hængende ud af Halsen, hylende ned mod Søen.

Smeden og hans Søn kastede Spade og Skovl og flygtede. Idet Smeden vendte sig om for at kaste en Sten mod Udyret, tog han fejl i Mørket og dræbte sin egen Søn. I Rædsel og Anger herover styrtede han sig selv i Søen og druknede.

Saaledes blev den onde Spaadom ogsaa fuldbyrdet paa disse to, der havde set og til-egnet sig Skatten.

Ingen kender nu den Plet paa Jorden hvorunder Skattens klingende Mønt og Klenodier gemmes. Tre Gange syv Favne dybt under det lyse Grønsvær og det sorte Muld ligger den skjult. — Hvor skulde vel ogsaa nogen kende Stedet fra? Ingen Fodsti fører til dens skjulte Gemmested. Slaaentjørn og store Kampe-

sten værner Stedet og stænger Vejen. Selv Ræv og Lækat skyer Stedet og søger udenom i store Buer.

Det var Sagnet om denne Skat, som satte Margrethes Indbildningskraft i saa levende Bevægelse, og ikke lod hende i Ro, hverken som Barn eller Voksen.

Fast og sikkert troede hun paa, at den virkelig var til. Derfor elskede hun at ligge deroppe paa Dunkebakkerne og stirre ud over Landskabet, fantasere om dens vidunderlige Herligheder og bygge Luftslotte, stolte og lokkende som de gyldne Borge i Vesterled, naar Solen gik i Bjerge. Her drømte hun vaagne Drømme om at hæve den Troldom, der omgav Skatten. — For op af Jordens Dyb maatte den kunne drages.

Naar hun var kommen i Besiddelse af den, skulde Dunkeborg igen hæve sig op af Ruinerne, og de gyldne Spir atter blinke i Solen, saa hele Egnen rundt omkring maatte undre sig.

Hver Aften stod hun heroppe og spejdede efter det blaatflammende Blus, som hun vidste skulde vise sig over det Sted, hvor en Skat laa skjult.

Hun stirrede ned imod de gamle Volde, indtil hendes Øjne blev tunge og trætte, saa hun tilsidst kun hørte de klukkende Smaabølger, som rullede mod Bakkerne.

Kun faa er det givet at fornemme Livets Aande i de døde Ting. Margrethe var en af de udvalgte, som Gud havde givet Øje og Øre for Naturens underfulde Tale. Hun kendte og forstod de sælsomme Røster, naar Skoven drog Aande, og hun forstod dens Hvisken gennem de sagte Sus i Bladehænget. Naar Stormen var under Fremrykning, saa hun det paa Skyernes Flugt, i Aftenrødens Guldskeer, og hørte det af Bølgernes urolige Smaakluk.

En Gang, hun stod der oppe paa Bakkerne, syntes hun gennem Taagen at skimte et lille blaffende Lys nede ved Ruinen.

Som en vanvittig styrtede hun ned mod Stedet. Da hun kun var faa Favne fra det, forsvandt Blusset som en lysende Stribe over den gamle Borgmur.

Som en Tyv listede hun sig der hen, og med Hjertet i Halsen gav hun sig med sine Hænder til at grave i Jorden. Som hun rørte ved Muldet, syntes hun at høre en forunderlig klagende Lyd, der kom dybt nede fra. Det lød, som om en forpint Aand stønnede i Vaande. Kun faa Øjeblikke turde hun lytte dertil, — saa lagde hun med skælvende Fingre to Pinde over Kors paa Stedet og flygtede derfra, som gjaldt det Livet.

Hun kom hjem, bleg og forskræmt, og turde ikke slippe Moster Ellen af Syne. Om

Natten smøg hun sig i Angst ind til hende og bad om at faa Lov til at sove hos hende.

Fra den Aften var Margrethe mørkræd. Men det var paa en underlig Maade; hun frygtede Mørket paa samme Tid, som det havde en sælsom Tiltrækning for hende. Som tryllebunden stirrede hun om Aftenen ud i Mulmet, spejdende og søgende gled hendes Blik over mod Dunkeborg. Saa hun et blinkende Lys i den Retning, gemte hun sig angst i Stuens skjulteste Krog.

Naar Solen stod højt paa Himlen, vaagnede hendes Mod. Nogle Dage efter den aftenlige Færd til Ruinen, turde hun atter gaa derned og ved højlys Dag undersøge det Sted, hvor hun havde lagt Pindene over Kors. Hun mærkede sig yderligere Stedet og var fuldt og fast overtydet om, at Skatten laa velforvaret i Jorden paa det Sted.

En Dag, da Margrethe og Moster Ellen gik og lagde Lærred til Bleg paa Engen bag Have-diget, sagde Margrethe:

»Tror du ikke, Moster, at Skatten kunde drages frem for Lyset igen, naar der rigtig blev søgt efter den?«

»Jeg tror saa sandelig, den gamle Historie om Skatten altid spøger i dit Hoved. Vidste jeg ikke, du ellers er en fornuftig Pige, saa vilde jeg fortryde paa, at jeg nogensinde har lukket min Mund op og fortalt dig saa meget om disse Sagn og al den gamle Overtro, der har gaaet her paa Egnen. Alt det, jeg saadan har fortalt dig, er jo noget, som er gaaet fra Mund til Mund mangfoldige Slægtled igennem. Det er naturligvis med det, som med saa meget andet, det er en Blanding af Løgn og Sandhed, som ingen af os kan skælnet ret imellem.«

»Ja men, Moster, hvis vi nu kunde finde Skatten, og alt det gamle Guld og de mange, mange Kostbarheder blev vort Eje, saa kunde vi blive til de rigeste Folk paa hele Sjælland, — og tænk dig — dernede ved Søen kunde igen komme til at staa et dejligt Slot med Taarne og gyldne Spir.«

Med glødende Kinder og skinnende Øjne pegede Margrethe ned mod de gamle Volde.

»Hør, Barn, jeg tror, denne Skat rent har forhekset dig! Blot du nævner den, saa er det, som du bliver en hel anden. Jeg huer ikke rigtigt det Begær, som lyser dig ud af Øjnene, hver Gang du blot drejer Hovedet ned mod Ruinen. — Lad mig nu blot sige dig en Ting, min Pige: det er ikke Guld og Rigdom, der

skaber Lykken her i Livet, — allermindst det Guld, der klæber Forbandelse ved. — Tro du mig, Margrethe, hverken ved din eller min Vugge er der blevet sunget om Højhed og Glans; kan Livet for dig som for mig forme sig til jævn Glæde og Tilfredshed, da har vi fundet Lykken, som vi bør takke Gud for. Lad os blot ikke række længere, end vi med Rimelighed kan naa.«

»Jeg kan nu alligevel ikke faa i mit Hoved, Moster, hvorfor du og jeg ikke ligesaa godt kan tage Skatten, som at den skal ligge der nede i Jorden og ingen Mennesker komme til Nytte.«

»Du er en rigtig Tosse, Barn! Du kan da begribe, at det kun er løs Tale om den gamle Skat.«

Margrethe stod som forstenet og stirrede frem for sig. — »Skulde alt det, du saa tit har fortalt mig, være løs Tale, saa tror jeg heller aldrig mere paa, hvad nogen siger!«

»Tag ikke saa heftigt paa Veje, lille Margrethe. Jeg bliver jo helt bange for dig. — Hvad kommer dog denne Skat dig ved? Hvorfor spørger den i din Hjerne tidlig og silde? Tanken paa den er bleven til en hel Sygdom hos dig, som gør mig bekymret.«

Moster Ellen strøg sagte sin Haand hen over Margrethes glødende hede Kinder og saa

paa hende med et Blik, der talte langt stærkere end Ord.

»Ja vist, Moster, du har Ret, det er tosset af mig at tænke saa meget paa den. — Men jeg ved ikke, hvordan det kan være, baade Dag og Nat er den i mine Tanker; — det er, ligesom jeg ikke kan skubbe den væk, ikke blive den kvit. Jeg tænker paa den om Dagen og drømmer om den om Natten. — Og ved du, Moster, somme Tider i Skumringen, saa er det, som om jeg tydelig hører Guldets klirre dernede under Muldet bag Dunkeborgs Volde. Saa banker Blodet i mine Tindinger, jeg ser de herligste Syner, fordi jeg ligesom fornemmer, at Skatten kalder paa mig. — Aa, Moster, skal vi grave efter den? Vi kan jo leje Folk til det og sige, det er en dyb Brønd, du vil have gravet?«

»Nej, min Pige, jeg er bleven for gammel til at gøre mig til Nar. Og dig raader jeg til at slaa de Tossedreger af Hovedet; der er andre nyttige Ting, som ligger for, og som du kan anvende dine Kræfter og Tanker paa. Kom nu med ind og skær Middagsmad, det er nok paa høje Tid.«

Noget mer end almindelig bestemt slog Ellen Havelaagen i efter sig og smøgede sine Ærmer ned, idet hun med smaa, faste Trin gik hen imod Stuehuset.

»Moster er da heller aldrig til at faa med paa min Ide,« sagde Margrethe, mens hun lidt surmulende drev bagefter.

For dog ikke at vise sig altfor føjelig gik hun ud af Havelaagen omkring Gaardens vestre Længe og ind igennem Stalden, hvor hun gav sig god Tid ved at slaa en Sludder af med Røgteren, den gamle Fløjte-Fredrik, som var saadan »lidt ved en Side«.

VI.

Fløjte-Fredrik

DER gives Mennesker, som altid maa vandre paa Livets tungeste Veje. Man forstaar næppe, hvad Mening der er i disse Staklers Tilværelse.

Han var født af en løs Kvinde i en Landevejsgrøft. Sognets Fattighus var hans Hjem. Stød og Hug traadte i Stedet for et kærligt Ord. Ingen havde talt blidt eller venligt til ham eller med nænsom Haand strøget hans Taarer bort. Ene stod denne vældige Knippel af en Dreng som en af Samfundets udskudte, med alles Haand imod sig.

Naar de gik ham for nær paa Livet, havde han kun sine stærke Næver at forsvare sig med. Hoved var der nok af, uformeligt stort var det vokset, ret som et Vildskud; — men Gud bedre for Forstanden, den var det skralt med, — her var ikke en Gang til Husbehov.

Sit Navn, Fløjte-Fredrik, havde han faaet efter en ejendommelig Lyd, han kunde frembringe. Det var en Mellemtung af Sang og Fløjten. Som Vederlag for det han manglede i Forstand, havde han faaet en Slags musikalsk Opfattelsesevne, der var ret original. Enhver Melodi, han hørte blive sunget eller spillet, kunde han straks tilegne sig. Som ubuden Gæst sneg han sig ind de Steder, hvor der blev holdt Gilder. Han forstod saa snildt, dukkende og lydløst smøgende sig, at liste gennem Stuerne, indtil han stod plantet ved Siden af Musikken. Her hvislede og halvt fløjtede han saa først ganske sagte, senere stærkt og taktfast alle Melodierne med. Naar saa Musikanterne hen ad Natten gik bort for at spise, kom hans store Øjeblik. Af sine Lungers fulde Kraft tog han fat og lagde nu i med Vals, Hamborg-Skotsk, Polka, Sextur og Kontrasejre, Rejnlænder og Tyrolervals, Hanegal og Pigernes Fornøjelse — alt, hvad de dansende kunde forlange, fløjtede han med en Styrke, som kom det fra et helt Orkester. Disse Øjeblikke var Fredriks største; naar han stod der og stampede Takten, var han ikke længer den tomhjernede, forskudte Stakkel. Glæden lyste ud af hans smaa, plirrende Øjne, og han gav andre denne Glæde til Deling.

Ellers var han, som sagt, kun et Skrog. —

Egentlig hørte han hjemme paa Arbejdsanstalten, langt ovre paa den anden Side af Fjorden i Hornsherred. Af denne var han udsat hos Bønderne for at tjene til Føden. Og arbejde kunde han for ti, hvis det Lune kom over ham. Navnlig naar han blev vred, løb hans Styrke af med ham, og var der saa et eller andet svært Arbejde, som skulde gøres, og det blev forbudt ham at udføre det, kom øjeblikkelig den ubændigste Trods op i ham, saa han fik ligefrem Bersærker gang og udrettede det utrolige.

Det hændte ikke saa sjældent, at han blev ond og opsætsig. Men naar han blot fik Afløb for sine Kræfter, gik det hurtigt over. Et andet Middel til at tæmme ham, var det, at sige til ham, han skulde pakke sin Bylt sammen og sendes hjem til Arbejdsanstalten; thi den nærede han en Rædsel og Respekt for, som det værste, der gaves i Verden.

Han havde den Svaghed aldrig at kunne blive mæt og saa derfor paa den daglige Tilværelse som et af de Onder, Livet nu en Gang bød paa, men som han dog langt fra bøjede sig for i stille Resignation.

Han elskede Penge. Ikke for Værdiens Skyld, men for at have dem til at sysle med i sine ledige Stunder. De Kobbermønter, han tjente sammen ved Gilderne, gemte han om-

hyggeligt i et sammenknyttet Tørklæde. Hver Aften, naar Dagens Gerning var endt, tog han Skatten frem fra Kistebunden, listede sig ud bag Havediget og gav sig til at pudse og polere Skillingerne omhyggeligt. Her sad han og fløjtede fornøjet og stille, mens han lagde dem i Rækker foran sig og glædede sig som et Barn over det blanke Legetøj.

Til hans Særheder hørte ogsaa det, at han altid nærrede Bekymring for, at han ikke skulde faa en, — som han udtrykte sig, — regederlig og hæderlig Begravelse.

Nu gik han der inde i Stalden og smaafløjtede, mens han mugede under Ungkvæget og Kalvene.

»Jeg synes, du er svært i Humør i Dag, Fredrik,« sagde Margrethe, idet hun lagde Armene over Spilbommen og saa paa ham, med Forundring over, at han paa dette Tidspunkt af Dagen gik og fløjtede; det plejede han ellers kun efter det sidste Maaltid om Aftenen.

»Nej, Grette, jeg kvinkelerer bare, fordi jeg slet ikke er i Kulør i Dag. Det æ Draalen spille mig af eneste Bedrøvelighed, jeg stemmer Fiolen. Det er min egen Begravelsessalme, jeg fingelerer paa, saa kalder du det Morskab, saa for mig gerne.« Han spyttede langt hen ad

Fodergangen og sendte et gnavent Sideblik til Margrethe.

»Jeg skal saamænd nok synge over dig, naar du skal begraves, — og jeg skal ogsaa sørge for, du kommer pænt og ordentlig i Jorden, Fredrik.«

»Ja, naar jeg bare kunde stole paa'et, Grette. — Se, love, det har I nu alle saa godt ved, men Fa'en tro Jer, naar jeg æ dy og borte. For ser du, Grette, saa'en no'et Skab som mig aa mine Lige, vi bliver bare puttet nyr i lidt Fattigjord, som det forbandede Skidt vi æ estimeret for i levendes Live, uden saa meget som nogen gider æde og drikke sig en glad Dag til, paa ens Ihukommelse. — Aa ja, hvad skal man sige til det, Møg og Krapyl æ der jo nok a i Verden, — men et Menneske æ man nu lie'godt ilel!«

Ved de sidste Ord faldt han i Rørelse over sig selv. Han foldede Hænderne over Møggreben og hældede sig opgivende op ad Spilbommen.

»Det er jo noget Vrøvl, Fredrik, for du glemmer nok rent Skillingerne, du har tjent ved Gilderne, og som du har liggende blanke og fine i Knytteklæderne paa Kistebunden!«

»De skal spilleme ogsaa være til Klokker og Degn for Ringning og Sang, — for ingen

skal dog ha' det at sige gamle Fredrik paa, at han gik som en Fidsak i sin Grav. — — Men saadan nogen regederlig Bedrøvelighed, se det falder der nok inte a til Fredrik.«

»Hør, Fredrik, naar jeg nu lover dig dyrt og helligt, at jeg skal gøre et rigtigt pænt Gilde ved din Begravelse, og du skal komme ind i Kirken med al Honnør og Stads, ligesom en rigtig Storbonde, — vil du saa gøre et Arbejde for mig i din Fritid?«

»Det vil jeg, Grette, — naar bare jeg kan stole paa det, du siger?«

»Her har du min Haand paa det, Fredrik. Jeg lover ikke mer, end jeg kan holde!«

»Saa siger jeg Tak til, Grette, for nu æ'et lie'som en stor Sten æ væltet fra mit Bryst. — Aa hvad Arbejdet angaar, da klarer jeg det nok, hvis der bare ikke æ andet end Kræfter, det kommer an paa, — for det ved Grette nok, at dem har jeg Guds Gaver a.«

»Du skal blot grave mig et vældigt dybt Hul i Jorden nede under Voldgraven ved Dunkeborg. Grave og grave, og blive ved med det, lige til du er naaet tre Gange syv Favne ned i Dybet.«

»Jøsses, Grette, det var dog et morderligt Dyb at skulle nyr i. Aa det lige paa det Sted, hvor de siger, der i gamle Dage har været saa meget Spøgelsepak og Dævelskab.«

»Aa, det er bare noget Sludder med Djævelskabet. Du skal blot stikke et Kors med Spaden, hver Gang Du begynder og slutter Arbejdet. Jeg lover dig en blank Daler for hver Favn, du kommer ned. — Men det skal være en Hemmelighed mellem dig og mig. Ingen maa vide, hvad du tager dig til dernede under Voldgraven. Naar du passer paa at kaste Jorden hen bag Slaaenhegnet, saa vil Moster aldrig mærke det mindste til, hvad vi tager os for dernede. Der kommer jo næsten aldrig nogen paa de Steder, — og du maa naturligvis kun grave om Aftenen, naar du har sluttet din Gerning paa Gaarden.«

»Det forstaar sig, Grette. Aa, du kan stole paa, jeg skal stræve. Nu kommer jo snart de lange, lyse Aftener, — aa saa li'er det. Vi har jo Sommeren for os!«

Moster Ellen kaldte ind til Midaften. Over Fredriks Ansigt fløj der et tilfreds Smil. Han snød Næsen med et vældigt Rabalder og skyndte sig paa sine klaprende Træsko over Gaarden ind til Krybben og Ølkruset.

Endnu en Stund hang Margrethe over Spilbommen og grundede over det Skridt, hun havde gjort ved at hverve Fredrik til i al Hemmelighed at grave efter Skatten. Det var nok voveligt Spil, hun her indlod sig paa.

— Men — Herregud, Skatten spaserede vel næppe frem af sig selv? Noget maatte der gøres! Og naar Mosteren ikke vilde have med den Sag at skaffe, saa vedrørte den dog nærmest hende!

VII.

Den farende Svend.

MARGRETHE trak Vejret frit og let, da hun i Stedet for at gaa ind til Middagsmaden gik op paa Lyngbakkerne, som netop nu laa i dæmpet Solskin, mens en let Dis bredte sig ud over Skoven og Søen.

Her stod hun nu og skyggede med Haanden for Øjnene. Hun hævede Hovedet og syntes, hun var naaet et godt Stykke frem til at hæve Skatten. Og som hun stirrede ud i Soldisen, steg den gamle Borg med de røde Mure og takkede Gavle frem derude bag Taaerne paa Engen, — og her oppe stod hun — Borgfruen — og saa ud over sit Rige.

»Aa — Drøm og Begær altsammen!« Hun lod sig falde saa lang hun var ned i Lyngen, indtog sin Yndlingsstilling og støttede Hovedet paa Hænderne.

Nede over Engene kredsede det gamle

Storkepar rundt. De var ude for at øve Ungerne, der kun for faa Dage siden havde lært at flyve, og som nu stod nede i det høje Enggræs og undrede sig over, at Frøerne her gik frit om uden at blive taget ved Vingebenet af de gamle Storke og stoppede i Halsen paa dem.

Af gammel Vane gabede de ret op i Vejret. Men da de gamle syntes uforstaaende for denne Manøvre, begyndte de at spanke rundt og efterhaanden selv tage for sig af Retterne.

En Musvaage holdt sig hvilende paa Vingerne ude over Søen. Dens skarpe Øjne spejdede ned mellem Sivene for i et belejligt Øjeblik at kunne slaa ned paa en Vildælling.

Pludselig lød der et Skud, og den blaa Krudtrøg slog ud mellem Sivene fra den lille Odde bag Skovbrynet, paa samme Tid som Musvaagen tumlede ned i Søen.

En Baad gled hen over det stille Vand, og lidt efter saas en Skikkelse rejse sig op og slippe Aarerne, mens Raabet »Apporte« fik en brunspættet Jagthund til som en Pil at springe i Søen og hente Byttet til sin Herre.

Margrethe havde med spændt Opmærksomhed fulgt denne Jagtmanøvre, og da hun nu saa Baaden styre hen imod hendes egen lille Baadebro, fandt hun, Øjeblikket var kommet til at vise sig og lade den frække Karl forstaa,

han her havde gjort Indgreb i hendes og Mosterens Rettigheder, hvis Jagt- og Fiske-Omraade gik lige ud til Odden.

Hun kom til Broen før han og satte sig nu lidt i Skjul bag den gamle Pil paa Gærden, der vendte ned mod Søen.

Paa hans Holdning og tætsluttende Dragt saa hun, at det ikke var nogen Bondekarl, hun havde for sig.

I et behændigt Spring hoppede han fra Baaden op paa Broen, lidt førend han var naaet helt ind til den. Springet var let og flot nok, men han havde ikke beregnet, at Broen var ualmindelig smal og dertil uden Rækværk. For at staa fast maatte han tage et Skridt til, og dette førte uheldigvis ud paa den anden Side af Broen.

Det hele saa uendelig komisk ud. Margrethe kunde ikke tilbageholde en lystig Latter.

»Ja, Spot og Skade følges gerne ad,« sagde han, da han nu saa den unge, leende Pige paa Gærden under Pilen.

Endnu klukkede Latteren i hende, da hun gik ud paa Broen og rakte ham Haanden for at hjælpe ham paa det tørre igen.

»Hvor det er kedeligt, her er saa lavt Vande, ellers kunde jeg da paa en nem Maade have fortjent Redningsmedaillen,« sagde hun muntert, idet hun bøjede sig ned og gav ham Haanden.

»Aa, enten jeg nu bliver lidt mere eller mindre vaad, gør saamænd intet til Sagen, — saa, dersom De ønsker det, skal jeg gerne vade længere ud og roligt vente, til de haler mig op,« sagde han, og gjorde Mine til at lade Handling følge paa Ord.

»Ja, hvis De da ikke foretrækker at redde Baaden, som nok er ved at drive til Søs igen,« sagde hun og pegede paa det lille Fartøj, der sagte drev med Strømmen længere ud i Søen, og hvorfra Hunden sendte klagende Hyl mod sin Herre, der stod i Vandet næsten til Livet. Den vaklede mellem Pligten at blive om Bord og passe paa Musvaagen og Lysten til at springe i Søen for at følge sin Herre.

»Jeg tror, De har Ret,« raabte han og gav sig resolut til at vade ud efter. Her blev dog Vandet ham alligevel for dybt, han skyndte sig atter tilbage mod Broen og tog nu imod Margrethes hjælpende Haand.

»Saa er det vist bedst, at jeg redder Baaden.« I en Fart løste hun sin egen lille Baad og var med faa Aareslag paa Siden af den anden, den hun nu hurtig fik fastgjort til sin og roet tilbage til Broen.

Nu stod han oppe paa Broen og rakte hende sin Haand.

»Se, det var jo et nok saa vellykket Skibbrud. Hvis jeg ikke var saa drivende vaad,

kunde jeg have Lyst til at gøre Strandhugst og lig en anden Sørøver stjæle det smukke Bytte og flygte med det over til det gamle Taarn bag Skoven ved Skovridergaarden.« — Et fast og varmt Blik fra et Par ildfulde Øjne mødte hendes. Hendes Haand laa endnu i hans. Pludselig bøjede han sig ned over den og trykkede et Kys paa den.

»Tak for Hjælpen, smukke ubekendte!« Han sprang ned i Baaden og kastede Musvaagen op for hendes Fødder.

»Jeg nedlægger skyldigt min Jagts Trofæ som ringe Bjergeløn. Kun denne Fjer forbeholder jeg mig som mit Udbytte,« raabte han og fæstede den i sin Hat. »Det var ellers min Hensigt at bede om Lov til at se den gamle Borgruin, men nu faar jeg haabe paa bedre Lykke en anden Gang, — skønt, jeg klager saamænd ikke over Lykken denne Sinde, — hvis jeg da faar Lov til at komme igen?«

»Nytter det noget, om jeg svarer nej?«

»Ikke det bitterste, — for jeg kommer alligevel!« —

Han svingede sin Hat, roede hurtigt over Søen og forsvandt omkring Odden.

Længe sad Margrethe under den gamle Pil og saa' paa den lysende Sølvstriben i Vandet, hvor Baaden var gledet igennem. Aldrig

syntes hun, Bølgerne havde klukket saa fornøjeligt som netop i denne Stund.

Skatten med alle dens Herligheder dæmrede kun i vag Bevidsthed i hendes Tanker. —
Moster Ellen maatte vist alligevel have Ret.
Der gaves nok anden Lykke og Glæde her paa
Jorden end den, som Guldet skaber! —

VIII.

Borgfruen.

DEN unge Mand, som saa pludselig var dukket op i Margrethes Synskreds, var Kunstner og hed Jørgen Mejnert.

Han havde for Sommeren slaaet sig ned paa den gamle, hvide Borg, der laa saa smukt og lunt gemt dernede ved Aaen midt i Skoven.

Han var Gæst hos den gamle Borgfrue — Ejerinden af det hvide Slot — hvem han var en fjern Slægtning af.

Borgfruen var rig paa denne Verdens Gods, — men just ikke bekendt for at strø ud af sin Overflødighed til dem, som havde det fattigt og ringe. Sjældent hørte man, at Dørene blev slaaede op paa vid Gab, for at Gjæstfriheden — denne fornøjelige Gæst — kunde træde over Tærskelen. Kun en ganske lille Kreds, indenfor den nærliggende Bys Honoratiores fik den regelmenterede Indbydelse til et Middagsselskab

én Gang om Aaret. En Undtagelse var dog den lille Bys militære Overordnede, den værdige og smukke Oberst. I mangt og meget var han som Ven og Raadgiver Borgfruens højre Haand, — og da det kunde hænde, det var en god Haand overfor den enkelte, som havde vundet hendes Hjerte og Tillid, — saa maa ingen undres over, at denne statelige Mand, der overfor Penge og Kvinder var et skrøbeligt Kar, at han varsomt, forstaaende og kærligt strøg Borgfruens Haand, og gennem disse blide og sagte Strøg fik Held til at blive uundværlig som Raadgiver, og en Højesteret for den lille Sjæl, som boede i Borgfruens anselige Legeme.

Jørgen Mejnert var en Godsforvaltersøn nede fra Sydsjælland. Hans Moder var Næst-Sødskendebarn til Borgfruen, og paa denne Konto havde han meldt sig som Gæst paa Borgen.

Da Borgfruen modtog hans Brev med Forespørgsel, om han maatte bo der nogle Maaneder for at male i Nordsjællands ejendommelige Egne, blev hun ligefrem forfærdet.

»Hvad skal jeg med den Ungdom her?« sagde hun til sin Ven og Raadgiver, som straks for Anledningen blev budsendt.

»Aa — hvad, — lad der kun lyde lidt Støj og sund Latter her i de gamle Sale!«

»Jamen tænk, hvad det koster at have

saadan en Springfyr gaaende og daske om her en hel Sommer?«

»Mon Borgfruen skulde komme paa Fattigvæsenet for den lille Uregelmæssigheds Skyld?«

Den smukke Oberst sluttede varsomt hendes fede Haand i sin og saa ret inderlig og bekymret paa hende. — En herlig Tanke om en Forbindelse med hans Datter, Frøken Adelheit, og Borgfruens Slægtning dæmrede i hans Sjæl.

Frøken Adelheit var ikke helt ung og havde ikke arvet Faderens smukke Ydre.

»Aa — Di — Di skal nu ogsaa altid være saa spøgefuld! — Obersten synes altsaa, at jeg skal slaa til og lade denne Ungdom rykke ind?«

»Naar man er saa lykkelig at være betroet denne Verdens gode Gaver, bør man ogsaa lade disse Fordele komme Kunsten til Nytte. — Hvem ved, om ikke den unge Mand her paa Borgen kan finde Inspirationens Naadegave og skabe et Mesterværk, som til sene Tider vil være knyttet til hans og Borgfruens Navne?«

Den gamle grundede lidt, mens hun fra Siden iagttog sin Ven for at opdage, om han havde Satyrglimtet i Øjekrogen. Men han sad alvorlig. Hans milde, smukke Øjne flød sammen med Soldisen; de saa langt ud i Rummet.

Hun kaldte paa Selskabsdamen og bad hende i sit Navn skrive til Jørgen Mejnert

og meddele ham, at han skulde være velkommen.

»Saa maa vi nok til at leve herskabeligt og fint hver Dag!« Hun sukkede dybt.

»Ja, kære Veninde, det er ikke helt sikkert, den unge Mand sætter særlig Pris paa deres Yndlingsret, kolde Kartoffelskiver med Salt og Peber paa Smørrebrødet!«

»Næ — jeg vil saamænd gerne tro det. Ungdommen nu om Stunder er ikke nøjsom. Det, vi gamle holder a' og trives a', det kimser de paa Næsen ad.«

»Jeg tør ikke bestride Rigtigheden af det, De der bemærker, kære Veninde. Menneskene er nu ikke alle ens. — Som nu til Eksempel jeg, min kære, jeg erkender jo aabent, at den Ret heller ikke tiltaler mig. De ved det, — og i Betragtning heraf byder Deres Bord jo paa saa mange andre gode Spiser, der ret kan fryde Øje og Gane.«

»Obersten maa nu ikke tro, jeg har i Sinde at kræse op for denne Maler, som jeg plejer van at gøre for Dem!«

»Jeg vil indrømme, lidt mindre kan gøre det, — men, kære Veninde, tag mig det ikke fortrydeligt op, — Borgens Ære bør hævdes ogsaa indadtil.«

»Aae — vis vas — ta' mig Ære her, — ta'

mig Ære der, — men saa sandelig er den Ære altid dyr!«

»Ganske vist, ganske vist, — noget maa vi jo alle ofre.«

»Skal vi saa gaa til vort Dagværk?«

»Vær saa god, lille Frøken Svendsen, at række mig min Nøglekurv, — nu staar den igen uden for min Rækkevidde. — Aa, gaa saa og sørg for Kalkunen bliver godt sprø' og mør, og at Rødvinen bliver saadan tempereret, som Obersten plejer van at faa den.«

Da Selskabsdamen var gaaet, drejede Borgfruen Nøglen om i Dørene, gik saa hen til det gamle Rococo Chatol, trak en af de dybe Skuffer ud og satte den paa Bordet mellem sig og Obersten.

»Vær saa god, her er Oberstens Saks.«

Hans smukke, blide Øjne blev store og skinnende. En fugtig Glans gled over dem, mens han skød den store Armstol hen til Borgfruen; de fyldtes næsten med Taarer ved Synet af alle de Værdipapirer, som han og hun nu skulde til at klippe Cuponer af.

»Et velsignet Arbejde,« sagde han inderligt og stille, idet han bøjede sig ned og kyssede Borgfruens glinsende Pande.

Et saligt Smil bredte sig over de stramme Træk.

»Curserne er gode, Deres Part skal ikke blive ringere i Aar,« sagde hun.

Og det velsignede Arbejde begyndte. — Længe — længe var der fuldt op at gøre for de to bag de laasede Døre.

IX.

Den lille By.

BORGEN ligger ikke langt fra den lille By. — Og den lille By er stolt af, at den hvide Borg med de takkede Frontspidser ligger saa pynteligt og fornemt gemt mellem Lystskovens gamle Bøge og alvorsfulde Graner, romantisk og smukt ved det hastende Aaløb, der forbinder Arresøen med Fjorden.

Aaen har bestandig travlt. Strømmen gaar strid, og afsted iler den i stolt Bevidsthed om, at den lille Bys Ve og Vel afhænger af den. Hvad vilde ogsaa alle de mange Fabrikker og Møller derinde stille op, dersom den ikke med Iver drev paa dem? Hurtigt vilde den evige Klokkeklang og de taktfaste Slag paa Bolt og Nagler standse!

Dybt nede mellem Skrænterne risler den afsted med Skumringe paa det gulgrønne Vand. Dens Bredder kranses af hundreaarige Ege og

Bøge; yndefuldt bøjer de Kronerne sammen om de sladrende Vande og danner lysegrønne Hvælvinger, hvor Lys og Skygge leger deres evige Leg paa Bakkeskraaningerne.

Omkring Bakkerne snor den støvede Landevej sig ned til Byen. Her mødes vi atter med den travle Aa; den bugter sig under de gamle Broer, risler forbi Smaaborgernes Haver og de stive Alléer. — Ved Thinghuset maa den gøre Holdt og løbe lidt omkring sig selv, mens Vandene deles i to stærke Arme, hvoraf den ene driver Vandmøllens store Hjul og Maskinfabrikens tunge Akse. Den anden Arm løber en lille Stund roligt videre, indtil det sladrende og iltre Vand ligeligt bliver delt og ledet i Sluser til Drivkraft for Valseværket og Krudtværket. Saa først er Døgnets Slid endt, og Smaabølgerne faar Lov til at kaste sig i Fjordens aabne Favn, i Hvile og Glemsel.

Ser man den lille By oppe fra Højderne en Sommerdag, skimtes blot de røde Tage mellem alt det grønne. Højt over Træerne rager Fabrikernes lange Skorstene, hvorfra den sorte Røg hvirvles hen over de grønne Kroner.

Bag om Byen snor sig dunkle Spaseregange i Skovbrynet, og Haverne fra de lave Huse paa Byens Hovedgade strækker sig op ad Skraaningerne til det levende Hegn, som danner Grænsen mellem disse og Skoven. Duften af

Jasmin og Syrener naar helt herop og blander sig med den krydrede Skovduft.

Paa Byens Torv skygger de høje Linde hen over den gamle Gæstgivergaard. Her inde i de lave Stuer kan der lyttes til klog og sindig Tale om Døgnets Spørgsmaal, naar Byens Fædre efter endt Dagværk samles i Klubben.

Her læses den stedlige Amtstidende, gamle Berlingske og Illustreret Tidende. Ud over dette læses der ikke synderligt i den lille By! Boghandleren bor en Fjerdingvej uden for Bygrænsen, og hele Forretningens Lager af Bøger kan transporteres i en middelstor Kuffert. Men det er heller ikke det, det kommer an paa! Hver skal helst passe sit, og Verden der uden for den lille By kan saa dejlig gaa sin egen, skæve Gang, uden det behøver at sætte Mærker i de Borgermænds Sind.

Den lille By er det fredeligste Sted paa Jordkloden. Det eneste Sted, hvor Blodet flyder, er i Barberens lille Stue, men det er ikke af det onde, kun fordi denne Hædersmand ikke med lige stor Færdighed kan udøve alle de betroede Hverv, der lægges paa ham. Først og fremmest er han Skrædder, saa Danselærer, dernæst Musiker, — kun som Biforretning er han Barber. For fremmede, som kommer til den lille Idyl, skal det være noget eget nerve-

pirrende at sidde her under Skrædderens Kniv i Dødsangst for Kindben og Strube!

Her soldes og vaages ikke om Nætterne. Den stedlige Vægter overkommer saa let sit Embede som Ordenens Haandhæver. Slagsmaal og Gadeuorden finder aldrig Sted undtagen om Valgdagen hvert tredje Aar, naar det hænder, at den lille konservative By trues paa Livet med et radikalt Angreb paa det fra Fædrene nedarvede. Da rejser de Borgermænd sig i al deres Vælde, med Distriktslægen og Fabrikejerne i Spidsen slaar de et Slag, saa det drøner.

Ellers soves der fredeligt om Nætterne. Kommer der en fremmed Sømand eller rejsende Haandværkssvend til Stedet, som endnu ikke har stukket Fingeren i Jorden og lugtet, hvor han er, kan det hænde, han skraaler en lystig Sang ud i de stille Gader ved Nattetid. Men Vægteren dæmper straks hans Lystighed og betyder ham, at højrøstet Sang eller uhøvisk Tale hører ikke til god Tone her, og han holder da straks inde med Lystigheden og vandrer stilfærdigt sin Vej til Herberget.

Vægteren er, næst efter Birkedommeren, den mest betroede Mand. Han kender hvert Menneske i den lille By, og hvert Menneske kender ham. Sker det en Aften, at Stemningen i Klubben, — f. Eks. paa Hs. Majestæt Kongens

Fødselsdag — har været lidt høj, og en eller flere af Byens Fædre daarligt ene har kunnet stive den af gennem Gaderne, da rækker Vægteren dem gerne en hjælpende Haand og bugserer disse Uregelmæssigheder diskret indenfor Hjemmets Tærskel.

Og hænder det, at en Ægtemand i den sene Nattetime haster afsted over Løbebroen og forsvinder gennem Havelaagen foran et af de smaa lave Huse i Allégaden og ivrigt giver sig til at trække i Madam Christensens Klokkestreng, da ved Vægteren nøjagtigt, hvem det er, som laver til Barsel, og Byens Sladresøstre har ved det første Dagskær Nyheden om den glædelige Begivenhed.

Vaagner de Borgere en Morgen og ikke hører Hammerslagene eller Maskinernes Duren fra Fabrikkerne eller den velkendte Lyd fra den store og lille Fabriksklokke, som kalder til Arbejde, da ved de, at Ugen er gaaet, og det er Søndag.

Vandrer man da i de stille Gader, vil man træffe Smaahaandværkeren i Skjortærmer, med Piben i Munden udenfor sin Dør. Han holder nøjagtig Tal paa de Folk, som i stiveste Puds vandrer til Kirken. Der gaar unge Piger i lyse Kjoler og ældre Damer i sorte. Der gaar Pharmaceuten med Apothekerens Datter

og Birkefuldmægtigen med Bogholderens unge Frue, — hvilket regnes for meget upassende og er Anledning til adskillige ekstra Kopper Kaffe og giver Bageren forøget Omsætning.

Der er to Veje til Kirken. Den ene fører langs med Aaen, hvor man drejer af ved Borgen og fortsætter i en Genvej over Skovriderens Mark. Kan man naa der ud til, inden Kirkeklokkerne ringer sammen, da er man kommen i god Tid, for Provstens lukkede Vogn har kun lige vist sig i Skovbrynet. — Den anden Sti gaar gennem Granskoven forbi Tranemosen. Her søger de, hvem Amors Pil har ramt. Stien er lun og tæt, ingen Vind kan her hvirvle det løse Sand op i Flugt, og ingen profane Blikke kan trænge igennem de tætte Graner. Denne Vej gaar helst Pharmaceuten og Apothekerens Datter. Onde Tunger skammer sig ikke ved at raabe højt om, at Fuldmægtigen og den unge Frue særlig ynder samme idylliske Sti. Haandværkeren i Skjorteærmer giver sin Kone den nøjeste Underretning om alt, hvad han hører og ser! —

Er det Sommer, anløbes den lille By tre Gange om Ugen af Dampskibet, som gaar til nærmeste Købstad, der har Forbindelse med Jærnbanen til Hovedstaden. Om Søndagen gaar det Lysttur, og mange Københavnere

stævner hid til den lille, fredelige Idyl og gør den rent konfus! Latter og Sang gjalder i Skoven Dagen lang, og den lave Gæstgivergaard er i Belejringsstilstand.

Naar Damperen stævner hid og lægger til ved Havnemolen, stormer alle derned. Skipperkonerne har deres faste Plads ved Badehusbroen, den de ikke viger, om Trængslen bliver aldrig saa stærk; før lader de sig skubbe i Vandet, end de flytter sig en Tomme. Deres Mænd er de fast ansatte Folk, som hører til Havnens Baadelag; de staar gerne derude paa Molen og skiftes til at tage imod Trossen, naar Skibet lægger til.

Som Regel slaar en halv Snes Piger sig sammen for at bringe et Brev ombord i Postkassen. Men den unge Handelsrejsende, som med Brask og Bram bliver kørt til Skibet i Gæstgiverens Char-à-banc, er ikke et Øjeblik i Tvivl om, at Opmærksomheden gælder ham, og han sparer ikke paa opmuntrende Øjekast, der kvitterer for Ulejligheden. Naar Skibet glider afsted, hilser og vifter han energisk.

Ellers besørges den daglige Forbindelse med Omverdenen af den gule Postkarosse. Hver Dag ved Middagstid lyder det skrattende Posthorn, og den tunge Vogn rumler gungrende over Broerne ned gennem Strandgaden til

Posthuset. Dens Komme er en Begivenhed, Vinduerne lindes paa Klem, og mange Par Øjne kigger langt ud for at se, hvad nyt, der kommer til Byen, og hvilke kendte Folk der vender hjem fra den larmende Verden derude.

Ankomsten.

BORGFREUENS gamle Karet raslede ned ad Strandgaden i den lille By, drejede i en stor Bue rundt for at tage standsmæssigt Sving og holdt foran Posthuset. Den gamle Niels Kusk vidste nok, hvordan Slottets Ære skulde hævdes over for Smaaborgerne.

Det skrattende Posthorn lød nu i det Fjerne, og lidt efter raslede den mægtige Postvogn over den første Bro.

Ved de kendte Toner skyndte de gamle Damer i de lave Stuer sig til Vinduerne. »Monstro der ventes Fremmede til Borgen?« Den gamle Karet havde ikke undgaaet Opmærksomheden. Alle Vindver stod nu paa Klem, og mange Næser stak imellem.

»Det er saamænd en ganske ung Mand, der skal i Besøg paa Slottet. Han har en stor Kuffert med og en Malerkasse i Haanden.

Det bliver nok et længere Besøg! Kanske baade Slottet og Borgfruen skal males? — Det kan da blive ret fornøjeligt for Oberstens Damer, — hvis han da blot er fin og beleven nok til Hendes Naade Frøken von Plessen, — for ellers gaar det ikke, — nej, saa sandelig, det gaar ikke!« —

Næserne laa fladtrykte paa Ruderne, da Kareten raslede forbi.

Jørgen Mejnert smilte til højre og venstre. Han syntes, det var saa rent ud fornøjeligt at dumpe ned paa denne Kant af Landet, i den lille By, hvor Klokkerne ringede ustandseligt, og Larmen fra alle Fabrikkerne skar summende, skrattende og hamrende gennem Stilheden.

Da han naaede Slottet deroppe i Skoven, lød Larmen fjernt. Det var, som naar en stor By drager Aande.

*   *   *

Borgfruen sad ved Vinduet, da Vognen svingede fra Landevejen gennem den hvide Gitterport omkring den store Plæne op foran Hovedindgangen. — Hendes fede Hænder laa foldede om Nøgleknippet i Skødet.

Selskabsdamen tog imod, stiv og kølig, som det sømmer sig den, der er betroet en ansvarsfuld Stilling i Livet. De graa Hænge-

krøller dirrede, da hun nejede og hvislede et svagt »Velkommen«.

Han fik anvist sit Værelse med det samme. Det laa paa 1ste Sal og vendte ud imod Spadserestien, som løb langsmed Aaen. De høje Bøgetræer uden for i Skoven bøjede sig ind over Havegårddet og skyggede for Ruderne. Her var køligt og godt. Det nyskurede Gulv og det hvide Linned duftede rent.

Frøken Svendsen pegede paa Børsten, som laa paa det ovale Divanbord.

»Fruen taaler for sin Død ikke Støv,« sagde hun.

»Vær saa venlig at give mig et Par Strøg bagtil.« Han vendte Ryggen til hende og nikkede lystigt over Skulderen.

Hun ligefrem knækkede sammen i Knæerne over denne uhørte Ligefremhed.

»Jeg skal ringe paa Stuepigen,« sagde hun og trak i den broderede Klokkestreng. Hængekrøllerne forsvandt hurtigt ud ad Døren. — Kort efter var de der igen: »Vi spiser nu med det samme. Fruen har opsat sin sædvanlige Spisetid en Time for Deres Skyld!«

»Død og Pine!« mumlede Jørgen Mejnert, »her skal man nok trækkes op og staa og gaa som et regelret Uhrværk!«

Nede i Salonen stod Borgfruen og Selskabsdamen ret op og ned og ventede.

Jørgen rystede hjertligt den fede Haand.
 »Goddag, Tante Thea, og Tak fordi du vilde have mig!«

»Ingen Aarsag, min Dreng — Naa — ja, lad gaa da med »Tante«, vi er jo da en Smule i Familie. Ellers kan jeg for min Død ikke li' disse Familiteter.«

»Om Forladelse, — Borgfruen faar undskyldte!«

»Aa — vis vas, bli' mig fra Livet med disse Yderligheder, du kan sige Tante! — Gi' mig din Arm, vi skal spise nu.« —

»Hvordan mon hun skal tages?« tænkte han, mens han førte hende ind i Spisestuen.

Spisesedlen var: Vælling og stegt Fisk, anrettet paa Sølv.

»Det er vist bedst, jeg lader beskeden og imponeret,« tænkte han.

»Aa, hvor dejligt at sætte sig til et smukt Bord og god Mad, naar man har rejst og skumplet om en hel Dag. Sikke dejlige tykke Rødspætter.« Han ligefrem kælede med Kniv og Gaffel for den tynde, blaakødede Skruppe, der laa paa hans Tallerken.

»Naa, han er dog ikke saa fordringsfuld endda,« tænkte Borgfruen og drog et lettende Suk.

»Frøken Svendsen, vær saa god og skænk et Glas af Oberstens Rødvind for min Nevø.«

Frøkenen kom med et lille Glas og en Flaske med en Rødvinslat i.

»Jeg maa da ha' Lov til at hilse paa Damerne?«

»Vi taaler det saa grumme lidt, min Dreng, — men lad gaa for en Gangs Skyld. Kom med et Par Glas til, lille Svendsen.«

»Tak for god Modtagelse, kære Tante, — og De med, Frøken!« — Jørgen bøjede sig dybt og hilste med Glasset.

»Næ — vi skaaler nu paa den gammeldags Maner.« Der lød en spæd Krystaltone fra de smaa Glas, da de stødtes sammen.

Jørgen førte Tanten galant til den store Armstol i Salonen og kyssede ærbødigt hendes Haand.

»Fruen plejer van at blunde efter Taflet,« hviskede Frøken Svendsen til Jørgen.

Han trak befriet Vejret ude i Forhallen.

»Et rigtig beskedent og net ungt Menneske,« mimrede den gamle, idet hun med Nøgleknippet i Favnen blideligt slumrede ind.

Foran Hovedindgangen med den statelige gamle Stentrappe laa den grusbelagte Plads og paa begge Sider af denne to lavere Sidefløje.

Dagen begyndte at hælde, og Slagskyggerne fra Træerne nede paa Aastien listede sig hen over Pladsen.

Udenfor Gitterporten løb den sandede

Landevej, og paa den anden Side var der et højt, hvidmalet Stakit, som Grænseskel mellem Vejen og Parken. Store Glæsplæner, begrænsede af blomstrende Busketter, vendte Front mod Slottet. Midt paa den største Plæne stod en vældig Bronceløve med vidt opspærret Gab som en glubsk Vogter for Slot og Park.

Helt ind i Skovtykningen strakte Parken sig; den endte først paa den anden Side Skoven ved de store Enge nede ved Aæns Udløb i Arresøen. Til venstre for Engen laa Skovridergaarden og det gamle, forfaldne Observations-taarn, som man sagde var bygget af selve den store Mester, Tyge Brahe, førend han af Kongen fik skænket Hveen.

Nedenfor Skovridergaarden, bag Slottets gamle Frugthave, ligger Tranemosen, et Sted i Skoven, hvor der ikke er godt at færdes. Ved Aften lyser de hvide, slanke Birkestammer spøgelsesagtigt mellem Ellekrat og det sorte Vand i Moserne. Bregner, Mos og den vilde Flora væver skønne Tæpper over Hængedyndet. Her er Hjemsted for Snoge og Hugorme. Det hvisler og rasler altid saa sælsomt mellem de sorte Kær.

Lys og Skygge leger en lokkende Leg herinde. En Verden i Stilhed, thi ingen-sinde forstyrres Freden af Menneskefjed! Men om Nætterne, naar Mørket har

sænket sig over Skov og Krat, svinger Elverpigerne sig her i lette Taagedanse, og Lygte-mændene hopper lystigt om som vævre Kertesvende, spredende det blaffende Lys over de sorte Vande.

Her omkring og i Omegnen var Motiver nok at vælge imellem for en Maler. Jørgen glemte hurtigt baade Tanten og den stive Selskabsdame, mens han strejfede om i disse Omgivelser.

Han hørte til de glade, frejdige Naturer, for hvem Livet ligger lyst og let. I Vuggegave havde han faaet den Sjælens Ligevægt og Lige-gladhed, der saa lykkeligt bærer uden om alle Livets Skær og Brændinger.

Skønt kun et Par og tyve Aar havde han allerede ikke saa lidt Verdenserfaring bag sig. Smuk og livsglad som han var, fangede han Kvindernes Smil, gjorde Indtryk paa dem og var sig ogsaa dette fuldt bevidst.

Ensformigt gik Dagene paa Slottet. Hans glade Latter og lystige Sange syntes at skurre saa hult i de store Sale og lange Gange.

Den reglementerede tre Mands Whist om Aftenerne, med Tanten og Frøken Svendsen, hvor han altid maatte indrette det saaledes, at Borgfruen vandt et Par Øre, morede ham ikke i Længden. Kun de Dage, hvor Obersten med sine Damer kom og slog sig ned, havde lidt Præg af Fest over sig. Bordet bugnede af god

Mad, og i den gamle Rococosal blev der spillet og sunget. Oberstens unge Veninde, Baronesse von Plessen, spillede fint og musikalsk paa det gamle Klaver, og Oberstens Datter sang med en tør og spinkel Stemme, som netop passede saa godt til de gamle Toner.

Jørgen Mejnert foredrog lystige Viser til sin Guitar, saa de yngre Damer rødmede og Selskabsdamen helt knækkede sammen. Henne i Vindusnichen sidder Borgfruen og Oberstinden. De synes, det er det morsomste, de længe har oplevet. Oberstinden klapper i sine smaa, magre Hænder, Borgfruen ler højt og vulgært, mens hun klasker de fede Hænder sammen i inderlig Fornøjelse.

Obersten selv vender sin elegante, brede Ryg til, men man ser paa den Maade, paa hvilken han vugger det smukke Hoved med det bølgede, graasprængte Haar, at han heller ikke kan staa for Ridder Hugos og Jomfru Hildes lystige Kærligheds Saga.

Comtessen.

I den lyse Sommeraften gaar de tre unge over i Parken. Ad den bugtende Sti langs med Aaen naar de under Latter og Spøg helt ned til Søen.

Comtesse von Plessen er altid overgiven og lystig. Dertil er hun smuk. Hendes store, sorte Haar er flettet i tykke Fletninger og ligger i en Krans om Hovedet. Løden er sydlandsk med et varmt Skær over sig. Kindens Runding fin i Formen, frisk og dunet. Næsen let krummet og Øjnene spillevende, de friske, sanselige Læber dækker over Verdens hvideste Tænder.

Oberstens Datter er det modsatte af alt dette. Skikkelsen tynd og ranglet, forunderlig uharmonisk. Hun er hverken ung eller gammel. De oprindelig fine Træk er furede og forgræmmede. Det kommer af, at hun i de

lange, søvnløse Nætter græder og ængstes for, at hun skal vandre den forskudtes ensomme Vej gennem Livet! Thi hvad hjælper det vel, at hun er sin smukke Faders Datter, har arvet hans hede Blod, — og er Borgfruens Protegé, — naar der alligevel ingen Bejlere finder Vej til hendes Dør. Kusinen og Legesøsteren, den smukke Comtesse, maa hun bestandig staa i Skygge for. Hjemmets Mysterier med de sælsomme Skæbnespil, giver hende ogsaa nok at gruble over.

Den lille Oberstinde — der altid ser ud, som bad hun om Undskyldning for sig selv — er Søster til Comtessens afdøde Moder. Da Greven giftede sig igen, kom Datteren i Huset hos Oberstens.

Hun har gjort Oberstinden megen Sorg, for hun ved godt, at Oberstens Hjerter er gaaet fra hende til Comtessen. Men hun lader, som hun hverken kan høre eller se. Hvad kan ogsaa han, den stakkels Mand, gøre andet? Selv er hun jo en lille svag og ubetydelig Stakkel, som ikke kan være andet for sin varmblodige Mand end en Hustru af Navn. Glad og taknemlig maa hun være, blot fordi hun taales. Og glad og taknemlig er hun, fordi hendes Formue har kunnet give den smukke Mand en passende Ramme af al Livets Velvære.

Og hvad kan Comtessen gøre for, at hun har saa varme og smukke Øjne og et sarkastisk, dragende Smil, som lover saa meget?

Man tilgiver hende let og gerne, naar det falder hende ind at lege med Hjerter. — Hun er jo sit Hoved højere end alt Folket i den lille By. Hun kan løfte det stolt og se ned, fordi hun har det blaa Blod i Aarerne. Desuden kan jo enhver se paa hendes stolte Rejsning, at hun ikke mener noget med det; det morer hende kun at tænde Kærlighedens hede Gnist og være med i Elskovslegen.

Hun er ikke blot smuk, hun er kundskabsrig, klog og aandfuld. Hun har rejst meget og lagt mange Hjerter for sin Fod. Men aldrig har hun ladet sig binde, skønt der taltes om store Navne og Grevekroners Glans i Forbindelse med hendes Navn.

Hvor hun end færdes i Verden, altid vender hun tilbage til Oberstens Hus i den lille By.

Comtessen er ikke længer helt ung, hun er over de 30, har naaet de Aar, hvor Frugten er moden og Kvinden farligst. Egentlig venter hun paa Kærligheden, det skal blot ikke være den, ad hvilken hendes Klogskab ler. Hun ejer den fornemme Dames bøjelige Stemmeklang og noble Fremtræden. Er hun til Gjæstebud blandt Egnens Honoratiores, bliver hun

uafvigeligt Midtpunktet. Hendes Nærværelse sætter Fart i Stemningen, giver Ordet Ild og Glæden Vinger. Mændene bøjer sig for hende og skammer sig hemmeligt over deres Ringhed, — for de er jo kun Kræmmersjæle alle sammen! — Men hun er altfor dannet til at lade dem mærke det, kun naar hun vender dem Ryggen og er ene, ler hun. Til dem selv taler og smiler hun saaledes, at hver enkelt tror, han netop er den foretrukne.

Nu vender hun sig og ser med sine straalende Øjne paa Jørgen Mejnert.

Hans Hjerte banker lidt betaget og ængstligt under hendes farlige Blik. Den lyse Sommernat er saa mild og svanger af Vellyst. Det hvisker sagte mellem Løvet, og fra Muldet stiger Jordens berusende Aande.

De staar ved Søen. En kølig Vind blæser derude fra, som svaler hans hede Pande. Aaen haster forbi dem, sladrende klukker det i Sivet, mens den iler afsted.

Solen dukker ned i Vestranden, og den gyldne Himmel varsler om en smuk Morgendag. Dens sidste Strejflys forgylder Bankerne paa den anden Side af Søen.

Der dukker et Billede af en ung, frisk og indtagende Pige frem i hans Erindring. Han synes at se hende derovre paa Dunkebakkerne i det gyldne Sollys.

Han bukker for Oberstens Datter og byder hende Armen. Hun er ingen farlig Fristerinde, hverken ved Dag eller Aften.

Comtessen staar ene ved den hastende Aa. Vemodig vender hun sig og ser efter de to, som forsvinder under Løvtaget. — Lidt efter stryger hun en Taare bort fra Øjet. Tanken har forvildet sig ind i det underlige Skæbne-mysterium, som binder hende og forjager Ungdoms Lyst og Glæde, fordi hun saa uhjælpeligt er knyttet til de graa Haar.

XII.

Elskogslegen.

JØRGEN MEINERT havde nu ingen Tid til at kede sig. Her var nok af Arbejde. Han malede Engen og Parken, Borgen set fra Nord og Syd, Søen, naar den var vred, og naar den laa i tindrende Sollys.

Men mest tiltrak dog Skoven ham med sine Skrænter og hemmelighedsfulde Kløfter.

I Dalsænkningen ved Jette minde havde han fundet et Motiv, som passede til den Opgave, Akademiet havde udsat for Landskabsmalere, der vilde konkurrere til den store Guldmedaille.

Her vilde han forsøge at fæstne paa Lærredet Sommerdagens lyse Stemning, naar Solen i Middagsstunden faldt gennem det tætte Bladehæng over det mørke Hindbærbuskads opad de høje Skrænter. I fine, maleriske Nuancer spillede Lys og Skygge, som Stemninger i en

Menneskesjæl, hvor det skælvende Tungsind afløses af den lyse Glæde, — og den lyse Glæde skulde fremstilles i en ung Hindbærplukkerske, over hvem Solen skulde falde i knaldende Lys.

I dette Arbejde vilde han lægge hele sin kunstneriske Skaberkraft, — og lykkedes Billedet for ham, og han vandt Prisen, saa var Porten oplukket til den store, dejlige Verden, hvor Livet og Æren vinkede ham. Selve Borgfruen var saa grebet af Tanken og den mulige Glans, der ved hendes Protegè kunde falde over hende, at hun havde givet ham Løfte om Tusinde Kroner til en Udenlandsrejse.

Og Comtessen havde sagt, at vandt han Prisen, saa vilde hun eje det Billede, hvor meget det end skulde koste.

Og saa alle de herlige Tilfældigheder, saadan en glad Kunstnersjæl var udsat for. De maatte da ogsaa tages med i Betragtning!

Det Tilfælde, som havde ført ham hen over Søen, lige i Armene paa en ung, smuk Pige, hørte ikke til det ringeste af det, som gør Livet lyst og herligt for en udvalgt af Skabningens Herrer. Det Regnestykke var ikke vanskeligt at gøre op, at det ikke skulde vare længe, førend han atter roede om Odden og lagde sin Baad til ved den lille Bro under Dunkebakkerne, hvor han havde haft sin —

ganske vist noget uheldige — Entré paa hendes Enemærker. De kønne Øjne og det varme Smil havde jo gemt en Verden af Muligheder i sig.

Og hun, den unge Kvinde i den gamle Gaard, gik i de nærmest paafølgende Dage efter Mødet i en forunderlig Lykkerus. Han forekom hende som et Pust fra en anden Verden, — saa smuk og elegant, som han havde vist sig, — og saa daarende han havde smilet til hende, da han spurgte, om han maatte komme igen. — Aa, hun kunde have jublet ud til ham: »Ja, kom, kom!« om hun havde turdet. For hende — Naturbarnet — var Æventyrets Tid endnu ikke forbi! Hvem skulde ogsaa have lært hende at reflektere over Livets mest naturlige Ting?

Og han kom. — Hun tænkte, det var hendes lønlige Tanker, som havde kaldt ham.

Nogen Tid efter deres første Møde, da hun i Skumringen gik nede ved Skovhegnet og plukkede Blomster, stod han pludselig for hende.

De mødtes som gamle bekendte, og hun fandt intet mærkeligt i, at Glæden lyste ud af et Par straalende Øjne, og at han holdt hendes Haand længe og fast sluttet i sin.

Hun fulgte ham hen til Dunkeborg og viste ham de faa og fattige Rester af det gamle Slot.

De satte sig op paa Volden og saa ud over det herlige Landskab, hvorover den synkende Sol netop gød sit gyldne Væld.

Og som de sad her, lagde han Mærke til den store nyopkastede Jorddyngge neden for Voldgraven.

»Skal Ruinen graves ud?« spurgte han.

Margrethe blev blussende rød.

»Nej — det er kun mig, der lader grave,« stammede hun.

»Hvad graver De efter? Vel ikke efter en Skat?« lo han.

Hun saa alvorligt paa ham. »Jo—o — netop!«

Han lo, saa det klukkede i ham. »Det maa De sandelig fortælle mig lidt om?«

»Nej, jeg vil ikke, for De ler jo blot ad mig.«

»Nu er jeg alvorlig, — fortæl saa!«

Og hun fortalte om Skatten »Røde Ran«, og om hvordan hun selv en Aften havde set det lille blaa-flammede Blus over Stedet. Nu havde gamle Fredrik lovet at grave efter den, — han var allerede naaet et godt Stykke ned. — Men det skete i al Hemmelighed, Mosteren maatte intet vide om det, fordi hun var bange for at blive til Nar, om det kom ud blandt Folk, at hun var saa taabelig at lade grave efter denne Skat.«

»Og De tror virkelig, der ligger store Rigdomme gemte nede i Muldet?« Jørgen Mejnert saa alvorligt paa hende. Mod var der i det mindste i det lille Pigebarn!

»Om jeg tror paa det? Det kan De da begribe, siden jeg gaar i Vej med Arbejdet. Det er blot kedeligt, at Skatten ligger saa dybt, — for tre Gange syv Favne, er forfærdelig meget.«

»Ja, det har De Ret i, det er meget dybt, — og De begriber da, at selv om denne Fredrik var Kæmpen Samson, saa kunde han ikke naa til den Dybde blot ved at grave og grave i en Uendelighed! — Nu skal jeg sige Dem, hvad der vil ske, naar han er naaet en ti til tolv Alen ned. Ganske simpelt det, at Jordmasserne vil styrte sammen om ham, og han vil blive levende begravet! — Ja, jeg ved ikke, om De bryder Dem om at faa et Menneskes Død paa Deres Samvittighed?«

»De tror da vel ikke, det kan gaa saa galt?« Margrethe greb ham haardt i Armen og saa forfærdet paa ham. »Og jeg, som har lovet Fredrik en pæn og hæderlig Begravelse for dette Stykke Arbejde!«

»Den kan De saamænd slippe let til, hvis De lader ham blive ved med at grave!«

»Er det noget saa farligt, jeg her er med

til, saa skal det Arbejde slutte med det samme.«

»Det tror jeg ogsaa, De gør klogest i. — For ser De, lille Margrethe, en Skat, som der klæber Forbandelse ved, den skal man ikke forsøge at rokke. — Hvad kunde det nu hjælpe Dem, om De ogsaa kom til at eje den, naar Tanken paa den f. Eks. ikke skaffede Dem en glad Time?«

»Det er vist rigtigt, det, De der siger. Nu lover jeg Dem, at den for mig skal faa Lov til at hvile i Jorden til evige Tider. — Gud være lovet, at jeg ikke kom til at blive Skyld i nogen Ulykke.«

Det var saa egent betagende for ham at sidde her ved Margrethes Side i den lyse Sommeraften og høre paa de gamle Sagn og Legender, som knyttede sig til Omegnen. Hendes Stemme var blød og melodisk; selv blev hun for ham til et dunkelt Æventyr, hvorfra sære Stemninger slyngede sig.

Ogsaa hos ham dukkede de gamle Minder frem. Han fortalte hende om sin Hjemstavn dernede i de store Skove i Sydsjælland, hvor hans Barndomshjem laa ved Siden af Herresædet Bækkeskov, der stolt hævede sin Hovedbygning over Dalene og de skovklædte, høje Bakker. Ensom og majestætisk laa den der midt i den store Park, hvor de mangfoldige

Bække sladrende og klukkende hastede ned ad Skrænterne mellem Bregner og Smaakrat, til de dukkede sig i den brede Aa, der slyngede sig gennem Parken, som et bredt Sølvbaand.

Fornem og enkelt hævede den toetages Hovedbygning sig over Skovens Kroner. Der oppe fra var en storslaaet Udsigt over Østersøen helt ned til Møen, hvis hvide Klint skinrede i det fjerne. Under Tøbrudet om Vaaren svulmede Bækkene op og blev til rivende Strømme. Aaen kunde ikke tage imod alt det Vand; det strømmede ud over Engene og dannede en Sø. Og her paa de grønne Sletter gik det fredede Raavildt i store Flokke. I gamle, længst forsvundne Dage strakte Skoven sig lige ud til Havet, og da var Aaen saa dyb, at store Skibe kunde sejle helt op til Herregaarden. Omkring i Kløfterne havde her været Hjemsted for Vildsvin og den dristige Vildttuv, og endnu i Nattens Stilhed kunde det hælde, der faldt et Skud, naar et Stykke Vildt var sluppet udenfor Dyrehaven. I Skovens Tykninger findes Levninger af Kulsviernes Miler, og man ser paa Ungskoven, hvor der har været ryddet og hugget.

Her var det, Gøngerne holdt til, og endnu findes der Huler i Kløfterne, som Minder om deres Skjulesteder. Som Barn havde han her stormet om i Faareskindspels med Trægeværet

over Nakken og bildt sig ind, han var Palle. Hans Legekammerat, en lille Husmandspige, havde han sværtet sort, for at hun rigtig kunde illudere som Kulsoen.

Og han fortalte om, hvor tyst og øde der var oppe paa Hovedbygningen, som næsten al Tid stod ubeboet.

I den store Sal med de høje, forgyldte Rococomøbler laa Støvet tæt og tykt. Her maatte aldrig gøres rent. Der var det, den onde Herremand og Landsdommer Ahasverus Becher for mange Hundrede Aar siden holdt sine berygtede Blodgilder, hvortil Hovbønderne maatte levere Ofrene, naar det faldt Herremanden ind at tage deres Hustruer og Døtre, først for at skænde dem, og siden for at fryde sig ved deres Jammer, naar de blev piskede ud af Gaarden.

»Fik saadan et Skarnsmenneske Lov til at leve?«

»Nej, Bønderne hævnede sig tilsidst frygteligt. En Dag, da han red nede iblandt dem paa Engene, hvor de gik og satte Hø, og han som sædvanlig, med sin lange Hundepisk delte drøje Slag ud til højre og venstre, faldt de alle som én Mand over ham, flængede hans Klæder af og piskede ham til døde med hans egen Hundepisk. Hans blodige Legeme bandt de fast til Halen af Hesten og jog den hjem paa

Gaarden. Hans Folk bar ham op i Ridder-salen. Men siden den Nat gaar han jamrende omkring deroppe, saa ingen tør sove i Nærheden.«

»Uf da, hvor onde Menneskene har været i gamle Dage,« sagde Margrethe og rejste sig gysende.

»Ja, ikke sandt, — men nu er vi klogere. Hvis jeg var Herre paa Bækkeskov, saa vilde jeg kun være god mod alle Smaapigerne, — tror De ikke, Margrethe?«

»Aa, hvad tror jeg, — naar De saadan tager dem i Flertal, — er De vist ikke til at lide paa!«

De lo begge, — men hun ikke hjertelig som han.

Hun fulgte ham ned til Baaden, og derfra gik hun ene op paa sin Lyngbakke, hvor hun som et mørkt Skygebillede tegnede sig paa den luende Himmel.

Men langt ude paa Søen bredte han Armene mod hende, som vilde han favne hende.

*

*

*

Hvor Aftenen var dejlig — og Sommer-natten mild. Hun, som stod der oppe paa

Bakkerne, var saa ung og god! — Mon ikke Dansen kunde gaa let paa Kærlighedens Veje, og Lykken vokse og trives under hendes lyse Smil og varme Øjne?

*

*

*

Dagene gik. De blev til Uger, og Ugerne til Maaneder. — Sommeren hældede, og Løvet gulnedes.

Nu kendte Jørgen Mejnert hver Vej, hver Sti — selv den lønligste i Skoven, — for alle førte de ud til Bankerne ved Søen.

Hans store Billede med Hindbærkrattet var færdigt. Han syntes selv, han havde været heldig med det, Sollyset faldt saa blødt og diskret gennem Løvet; Kløftens saftige grønne, der gik over næsten i det sorte, stod saa godt til Forgrundens knaldende Lysvirkninger, — og saa den nydelige Bærplukkerske med det røde Tørklæde om det friske, leende Ansigt, — var hun ikke selve det forjættede Foraar midt i Billedet?

»Jeg tror, der er Lykke ved det Billede, Margrethe, blot fordi De er paa det,« smilte han til hende.

»Ja, det tror jeg! Hvor skulde De vel

have fundet en bedre Forgrundslømmel?« lo hun tilbage.

Men Tiden led, og han skulde snart drage fra Borgen, Skoven, Vennerne og den lille By med sin evige Klokkeklang.

Han havde faaet det kært altsammen og drog saa nødig afsted. Der var saa meget, som bandt og vinkede ham. Baade blide Øjne og stærke Hænder. Øjne, der gav uden at spørge, og Øjne, som bestandig begærede og spurgte uden at give. Hænder, der dvælede i hans, og Smil, der lokkede.

Oberstens Damer kom i denne Sommer ofte til Borgen. Comtessens lille, varme Haand, hvilede tit saa sært betagende paa hans Skulder, naar han sad foran Staffeliet ved sit Arbejde derovre i Parken. Og naar hun smilte til ham, hvilken dejlig, forjættende Drøm laa der ikke gemt bag det lokkende Smil?

Den lille Eros havde saa travlt. Snart græd han paa denne Side af Søen, og snart kluklo han bag Bakkerne paa den anden Side.

Den fine Frøken drømmer ogsaa om Kærlighedslykke som en Kunstners Hustru. — Ak, naar hun vaagner af Drømmen, saa ved hun, at hun maa forsage de ungdomsfriske Kys og den brusende Elskovsflamme, som er saa smuk, naar Ungdommen kaster sin Glans over

den. — Derfor græder den lille Eros, for Comtessen er jo saa smuk og hjertevarm, hun har blot saa vanskelig ved at forstaa, naar den rette Tid er inde for Spøg og Alvor.

Naar Jørgen Mejnert betagende og skælvende søger at løse det daarende Smils Gaade, da forskandser Kvinden sig bag Comtessens kolde Blik og bidende Sarkasme, den, der altid ligger paa Vagt for at kue Livets stærke Kræfter.

Og Obersten, den smukke, kloge Mand, som ejer Forstaaelsens Naadegave og mer end aner, hvad der rører sig inderst i Sjælen, — han tolker med Lethed Comtessens skiftende Stemninger. Han stryger varsomt og forstaaende med sin hvide, bløde Haand Taaren bort fra de forvildede Øjne, og naar de er i Enrum, lægger han knælende det smukke Hoved med de graa Haar i hendes Skød. Blødt og stille hvisker han, »at hans Verden har ingen anden Synsrand end hendes Kærlighed«. Saa længe han ejer den, tør han hæve sit Hoved højt, for hun ved jo da, at Kærligheden er Guds ypperste Gave til Menneskene. Blandt Tro, Haab og Kærlighed er denne sidste størst, for den søger ikke sit eget, — den bærer alt, tror alt og haaber alt, — hun ved jo, at hun er Haabet — Livsens Haab for ham?«

Og Comtessen bøjer Hovedet ned over den stærke Mand, som ligger for hendes Fod. Fingrene glider nervøst legende gennem de graa Haar, og hun tænker paa, hvor haardt det maa være at blive gammel, naar Blodet føles varmt og ungt i Aarerne. Saa hvisker hun Ord til ham, som faar Blodets Pulse til at banke og Gløden til at finkle af Livets Lyst i Øjet. Og mens han knuger hende til sig i et graadigt Favntag, græder den lille Eros over de sælsomme Kærlighedens Veje Menneskene maa vandre og fordi de maa tale i saa mange Tungemaal.

Saa kom den Dag, da Jørgen Mejnert snørede sin Randsel og rejste fra Borgen og den gamle Borgfrue ind til Hovedstaden for der at genoptage Timerne paa Akademiet. Hele den lange Vinter skulde han arbejde paa Malerskolen; men han havde faaet Løfte paa, at naar Vaaren kom, skulde han atter være Borgfruens Gæst, for heroppe mellem de nord-sjællandske Skove og de lyngklædte Bakker ved Arresøen at tage Friluftsstudier efter den rigtige, solrige, velsignede Natur.

Her var jo saa meget, som kaldte og lok-

kede ham. Han vidste, at ved denne Sø vilde en lille Pige gaa ensom omkring og længes. Han er ikke ond, og alligevel glæder det ham, at hun sukker og længes!

Han ved ogsaa, at han vil længes efter hende, efter Søen med dens Smaabølger og klukkende Sange, — for intet Steds suser Vindene i saa sære, vellystige Melodier som her i Bøgenes Toppe paa Højbjerg Bakker, der, hvor Grænsen drages mellem Skoven og de bølgeformede Sletter, hvorunder Søen ligger og blinker, inden den ryster Taagen af sig og viser sig i hele sin fortryllende Skønhed.

Og han vil savne den lille By med sin evindelige Klokkeklang. Han vil savne de stille, hyggelige Aftentimer i den gamle Gæstgivergaard paa Byens Torv, hvor Lindene skyggede ind i de lave Stuer, naar han sad ved den dybrøde Burgunder og følte Inspirationens lyse Haab gøgle med Løfter om Berømmelsens Glorie og Elskovens Sejre.

Den gamle Karet fra Borgen rumler gennem Strandgaden ned til Havnen.

Nu ringer det første Gang fra Dampskibet, og i det samme svinger Karetten forbi Told-assistentens lille Lukaf paa Havnepladsen og Niels Kusk tager sit berømte, flotte Sving hen foran Dampskibsbroen. Jørgen Mejnert springer ud af Vognen med Malerkasse og Staffeli, en af Skipperne sørger for Resten af Rejse-godset.

Det ringer anden Gang. En forsinket Dame, som ikke kan faa Ro i Sindet, dersom hun ikke faar at se, hvem det er, der rejser fra Borgen, kommer styrtende med Skørterne i Favnen. Hun stønner højt og er ved at sprænges af Varme.

Kaptajnen raaber fra Kommandobroen, om hun skal med? — Hun kan endnu ikke faa Vejret, ryster blot energisk paa Hovedet, mens hun griber en af Skipperkonerne i Armen. Endelig gisper hun sin Glæde ud over, at hun kom tidsnok til at se det kønne unge Menneske fra Slottet. »Monstro han kommer igen?« spørger hun. Jørgen Mejnert svinger sin Hat og raaber et beroligende: »Paa Gen-syn!« Hun knækker fnisende sammen og rødmer højt op i Haarrødderne.

Saa ringer det tredie Gang, og Landgangen falder. Kaptejnen sætter Munden til Raaberen: »Klar i Maskinen! — Langsomt bak!« Han drejer let paa Styrehjulet. Skibet svinger rundt.

om sig selv. De interesserede i Land begynder at vifte af alle Kræfter. — »Halv Kraft!« Havnemolerne passeres. Skipperkonerne nejer og Badejomfruen veksler forstaaende Øjekast med Styrmændene. — »Fuld Kraft!« — Den lille Dampbaad svinger om den store Bøje, og Røgen ligger som en sort Stribe hen over det blanke Vand.

Den lille By er atter sig selv. Endnu en Stund titter de røde Tage op mellem Haverne og de gulnede Allétræer. Over de høje Fabrikskorstene hæver de skovklædte Bakker sig. Maglehøj ses endnu en Stund som en Top næsten i Skyerne over Krudttaarnsbakkerne. — Saa glider ogsaa den bort bag andre Skrænter og Bakker.

I Skovbrynet — oppe bag Høbjerg Bakker -- der, hvor den vide Udsigt er over Byen og Fjorden, staar Margrethe og skygger med Haanden for Øjnene.

Hun følger den lille Dampbaad, saa længe hun ser mindste Strime af Røgen. — — Med Vindens sagte Sus i Trætoppene blander der sig en stille, hulkende Klagelyd.

XIII.

Døden.

ENDELIG var Vinteren svunden. Lang og trist havde den været for Margrethe.

Mens Løvet lidt efter lidt dalede fra Træerne og bredte et gyldentbrunt Tæppe over den sorte Muld, gled Døden stille over Tærsklen paa den gamle Dunkegaard.

Moster Ellen havde skrantet i nogle Dage. Rokken var bleven stillet i Krogen, mens hun selv sad sammensunken i Armstolen ved Kakkellovnen. Naar Feberen forlod hende en kort Stund, fæstede hun de milde Øjne paa Margrethe. Nu, hun følte, at det gled mod Vejs Ende, kredsede hendes Tanker i Bekymring om hende. Hun vidste jo, at Livet ikke var en bestandig Dans paa Roser!

Margrethe satte sig paa Skamlen med den gamles Haand i sin.

»Jeg ved godt, der er hændet dig noget i denne Sommer, lille Grethe.«

»Ja, Moster, — der er hændet mig noget. Men ikke ved jeg, om det er godt eller ondt. Det er blot saa smukt!«

»Jeg har hverken spurgt eller hørt, min egen lille Pige. Det, jeg ved, har jeg læst mig til af dine egne Øjne og af dit glade Smil — for dine Øjne, de kan intet skjule! — Jeg er jo nok gammel, men en Gang var jeg ogsaa ung og følte Blodet brænde og Uroen bruse. — Er den Mand, som har krydset din Vej, dig god, tag da mod det som en Himlens Gave. Men er det hele kun Leg og Blændværk, saa maa du være stor og stærk nok til at møde en Skuffelse med Stolthed, i Bevidsthed om dit eget Menneskeværd. — Jeg siger ikke dette for at mistrøste dig, og jeg dømmer dig ikke, hvis du har faret vild. Jeg tænker kun paa den Stund, da du staar ene og ikke har din gamle Moster at ty til, for at faa Taarerne visket bort, eller til at dele din Glæde — thi ogsaa det hører til Menneskenes Behov.«

Moster Ellen trak Vejret saa tungt. Feberens kom igen.

Da Lægen blev hentet, sagde han, det var Lungebetændelse.

Kun faa Dage vaandede Legemet sig i de

tunge Lidelser. Saa slukkedes Lyset, og Sjælen vendte sig mod den Himmel, den gamle havde levet i barnlig Haab og Fortrøstning til.

Den Nat hun døde, var hun ved fuld og klar Bevidsthed. Hun raadede Margrethe med Hensyn til Gaardens Drift og lagde hende paa Sinde, at store Udgifter kunde den ikke bære, men naar der blev levet til Ordentlighed, saa var det en god lille Ejendom, som kunde give Brødet og lidt til.

Margrethes egen lille Kapital bad hun hende om foreløbig at lade staa urørt, — »den Tid kan maaske komme,« sagde hun, »hvor Egnen her vil blive søgt af Sommergæster og tilrejsende, og naar nu Jernbanen ogsaa en Gang naar hertil, da kan det blive fordelagtigt for dig at bygge en ny Stuelænge i pæn Villastil oppe paa Bakken. Læg den der, hvor Skoven krummer sig til Læ for Østenvinden, og tag kyndig Hjælp til Husholdningen, saa vil Dunkegaarden kunne blive et søgt Opholdssted for Byfolk og give et smukt Udbytte.«

Og hun sluttede med at sige: »Denne min stille Tanke er mit Testamente til dig. Jeg tror, den er mere værd, end min lille Kapital. Husk derfor, min egen Pige, at her kan mulig ved Dygtighed og din egen Hjælp skabes, om ikke Rigdom, saa dog Velstand. Lad derfor al Tanke om den gamle Skat fare, hold dig til

Virkeligheden, byg langsomt, uden Prunk og uden Taarne og Spir en ny Dunkeborg, som kan blive en Fredens Bolig for de Mennesker, der søger Hvile i en smuk og sund Natur.«

Moster Ellen lagde sig træt tilbage paa Pudren, hendes Øjne var lukkede, og Dødens Bleghed bredte sig over de furede Træk. Feberen tog til med fornyet Styrke, og Legemet kæmpede den sidste, svære Kamp.

Margrethe bøjede sig over hende i Angst for, at det var forbi. Og som hun fæstede sine varme Læber mod den døendes Pande, hævede den gamle Kvinde endnu en Gang Blikket og drog med sine skælvende Hænder Margrethes Hoved til sig. Med brudt Stemme hviskede hun:

»I Herrens Navn, Margrethe, glem aldrig Forbandelsen, der klæber ved Skatten:

Vov ej at skue,
 eller at gribe
 Røde Ran Skatten,
 thi da skal Bratdød
 blive din Bane.«

Moster Ellen havde i Rædsel rejst sig op og stirrede med et angstfuldt Blik paa Margrethe. Saa sank hun tilbage i Puderne. Dødens stivnende Ro bredte sig over hende, — et sidste Suk — og hun laa der saa fredeligt

og smukt med Dødens Skygge over de milde
Træk.

*

*

*

Atter vandrede Margrethe den tunge Gang
og fulgte den sidste af sine kære hinsides Søen,
over paa Vinderød Kirkegaard.

Aldrig havde hun følt sig saa ene i Verden
som i det Øjeblik, Graven var kastet til og
Jorden dækkede over hende, der havde spredt
Fred og Velsignelse om sig.

XIV.

Frieren.

DET blev en svær Tid, som nu fulgte. Sorgen over hende, der altid fo'r frem med Mildhed og Sagtmodighed, følte saa dybt og inderligt i Ensomheden. Det uvante i at styre og lede Gaardens Drift gjorde, at hun maatte tage sig dobbelt sammen. Mosteren havde som Regel skaanet hende for alt grovere Arbejde og egentlig betragtet hende som dannet af et finere Stof end et almindeligt Bondebarn.

I den lille Bys saakaldte »fine Skole« havde hun ladet hende tage Undervisning. Der havde hun fra Begyndelsen døjet en Del Haan fra de andre Borgerbørn, som troede, de overfor Bondetøsen turde tillade sig adskillige Friheder. Men længe varede det ikke, førend hun satte sig i Respekt ved ikke at lægge Fingrene imellem, naar hun greb til Nødværge naar de

blev hende for nærgaaende. Siden hævdede hun sin Stilling ved Flid og hurtigt Nemme. Hendes naturlige, gode Forstand lod hende opfatte og tilegne sig de Kundskaber, Skolen bød paa. Meget var det ikke, men hun lærte dog saa meget, at hun opdagede, Flid og Dygtighed giver Respekt.

Derfor søgte hun ogsaa nu, da hun selv stod for Styret paa Gaarden at befæste sin Anseelse ved at lade en vis Sikkerhed skinne igennem alle sine Handlinger.

Hun tillod ikke sin ellers betroede Avlskarl at foretage sig noget, Gaardens Drift vedrørende, uden at han først havde indhentet hendes Tilladelse.

Men for at kunne gøre dette med fuld Berettigelse søgte hun paa alle mulige Maader selv at sætte sig ind i det praktiske Landbrug.

Saa længe hun ikke var sikker paa sin egen Dygtighed og Indsigt, henvendte hun sig altid om Raad hos en yngre, flink Gaardmand, der var hendes nærmeste Nabo. Efter hans Anvisning gik hun, indtil hun selv turde gribe Tøjlerne og med sikker Haand arbejde hen til det Maal, Moster Ellen havde vist hende, ved en Gang i Tiden at faa bygget den lille, beskedne Gaard om til et anseligt Landliggersted,

der smukt og stolt kunde rejse sig over det gamle Dunkeborgs Volde.

Det var Barndommens og Ungdommens Drøm, der nu ved Mosterens praktiske Anvisning havde antaget overkommelige Former. At naa frem til det Maal var fra nu af hendes stadige Tanke.

Men stort og smukt vilde hun bygge; derfor var det ogsaa med et mistrøstigt Suk, hun tog Sparekassebøgerne frem fra det gamle Chatol og stirrede paa Talrækkerne, der dog, naar alt kom til alt, kun voksede saare langsomt.

Hun regnede og lagde sammen, rystede opgivende paa Hovedet og tænkte sig selv gammel og graa ligesom Mosteren, førend hendes stolte Bygning kunde rejse sig. Uvilkaarlig søgte da Øjet over mod Ruinen, stort og begærligt fæstede det sig under Voldene, thi der dybt nede laa jo Skatten, den som havde Magt til at gøre hende til Borgfrue paa Dunkeborg hvorfra Guldblink fra Spir og Fløje skulde lyse langt ud i det fjerne.

Borgfrue! — Jamen hun kunde jo ikke blive Frue uden at skifte Borg og Eje med en Mand? — En Mand, — ja, han var let nok at finde! Høj, smuk og lys skulde han være, med et Blik saa varmt og godt, som kun hun kendte det! Haaret maatte gerne være lidt

stridt, for det var Tegn paa et blødt Sind. — Men Munden skulde have to fyldige Læber, der smilte med det daarende Smil, som kun hun forstod at lokke frem. — Hans høje, ranke Figur skulde omslutes af den løse Kappe, og den bredskyggede, bløde Filthat skulde sidde kækt paa det stolt løftede Hoved.

Det var Billedet af hendes Ridder, hendes Drømmes Ideal!

Mon han aldrig vilde komme igen? Hun ventede dog saa trofast paa ham og havde i denne Vinter haft det vanskeligt nok med at holde Frierne fra Dørene, — baade skriftlige og mundtlige Tilbud havde hun afvist, — ja, selv »pr. Kommissionær« havde hun ikke været skaanet for. Det var Hønskræmmeren, som mod en passende Godtgørelse vilde paatage sig at ordne et Parti mellem hende og en rig Enkemand nede fra Frederiksborg-Kanten.

Det, at hun ikke en Gang vilde tillade den velagtede Storbonde at komme og se paa en Tillægskalv, gik langt over hans Forstand.

Da han kørte ud af Gaarden, betroede han Avlskarlen, »at Kvindfolkene var noget farligt Bras at ha' med at gøre. Deres

eget Vel forstod de sig nu slet ikke noget paa!«

»Aa — ja — saamænd!« sagde Avlskarlen.

*

*

*

En varm Solskinsdag sidder Margrethe inde i sin lille Stue bag ved Borgerstuen. Med et vemodigt Smil kigger hun, ret som det er, op fra Arbejdet. Tankerne farer saa vide, mens hun ser ud over det evigt urolige, blinkende Vand, der i bløde Bølger ruller mod Havediget.

Blikket søger Odden, og hun ønsker, at en Baad vil styre ud derfra med ham ombord, som hendes Tanker drages imod. Han havde jo sagt, at naar Vaaren kom, vilde han være her igen.

— Der lyder faste Skridt over Gaardens Stenbro. Hun hører tunge Trin gaa over Borgerstuegulvet. — Nej, det er ikke ham! —

Stærkt og sikkert banker det paa Døren, og Avlskarlen staar stor og bred i Stuen. Han har pyntet sig, har nyt Blaavadmestøj paa, blankpudsede Støvler og sort, broderet Brystkrave.

Margrethe ser op paa ham og møder et højtideligt og alvorligt Blik.

»Er der noget galt paa Færde, Morten Larsen?« spørger hun og rejser sig hurtigt op. — En dyb Fure lagde sig over hendes Øjne, — han brød saa brutalt ind i hendes Tanker.

»Nej, da inte andet end godt. Gine har faret og faaet elleve Grise, det er to flere end i Fjor, saa hun har da gjort sine Sager helt godt.«

»Saa hun har faaet elleve! Ja, den So har vi da Fornøjelse af. Hun begyndte med syv, i Fjor ni, og nu elleve! Det er vist bedst, vi lægger et Par Tillægssøer til efter hende.«

»Aa — ja saamænd!«

Var der ellers noget, du vilde, Morten?«

Han drejer lidt paa Huen og siger stille:

»Ja — der var osse no'et andet, jeg gerne vilde snakke med dig om, Margrethe.«

»Naa, er der det, — ja, saa sæt dig ned, Morten.«

Han sætter sig, drejer nok et Par Om-gange paa Huen og sukker dybt.

Derefter følger et langt Ophold.

Margrethe taler løs om Vejret og Vaarsæden og er lige kommet til den slemme Nattefrost, da Morten paa en Gang giver Laaret

et svuppene Dask med Huen, for at tilkendegive, at han nu er Mand for at fremføre sit Ærinde.

Ordene falder stødvis.

»Hør — sig mig, Margrethe, har Gaarden i nogen Maade forringet sig i den Tid — jeg har været her — og drevet den?«

»Det er et løjerligt Spørgsmaal, Morten, — nej, tværtimod saa synes jeg, at du har drevet svært paa, især for Roernes Vedkommende, som vi jo aldrig før havde lagt syndelig Vind paa.«

Har jeg ikke altid ærligt og redeligt i Handel som i Vandel handlet for dig, som havde det været mit eget?«

»Jo, — vist saa, Morten, — men jeg har da heller aldrig sagt andet, — og er der andre, som har faret med Sladder, saa vil jeg blot sige, at de har sagt noget, som ikke er sandt.«

»Nej, forstaa mig ikke saadan, Margrethe, der er ingen, som har tudet mig Ørerne fulde. Men jeg vilde gerne af din egen Mund ha' at vide, om du anser mig for en dygtig, ærlig og driftig Karl?«

»Det gør jeg saamænd, Morten, og naar du blot vil blive hos mig, saa kan jeg ikke ønske mig bedre Bestyrer af Gaarden her.«

»Tak for de Ord, Margrethe. Ja, saa har jeg bare det at spørge dig, — — om vi ikke lie'saagodt skulde ta' aa gifte vos, — — — — for ser du — jeg mener — ja, du forstaar jo nok, — at det at sidde som Mand paa Gaarden, — det gi'er lie'som friere Hænder, — og for den Sags Skyld ogsaa mere Anseelse, — saadan som det nu en Gang anstaar sig en Gaardmandssøn som mig.« —

Lidt efter kom det tøvende og usikkert:

»For det er jo lidt kyvstomt — saadan altid at skulle høre rundt omkring fra, om det inte snart bliver til noget mellem dig og mig.«

Margrethe sad en Stund ganske stille og stirrede frem for sig. Han meldte sig altsaa som Frier! Hun maatte gøre Vold paa sig for ikke at briste i Latter. Naar hun stjaalent kastede Blikket hen paa ham fra Siden, saa hun ham sidde der saa sikkert og støt, som var det den naturligste Sag af Verden, at hun slog til og saa bagefter i Forening med ham sled Livet hen uden Længsel og uden andre Krav end dem, Arbejdet hjemler.

Billedet af ham, hun bar i sine Tanker, steg frem. Hun saa hans høje, noble Skikkelse overlegent hæve sig over ham, som sad der foran hende. Blodet begyndte at bruse i

Harme over hans, som hun syntes, fornærmende Tilbud.

Hun skulde lige til at give ham et haardt Svar, da hun i det samme kom til at se en underlig skælvende Trækning ved hans Mund og følte hans Øjne ængstelig hvile paa sig.

Maaske var der dog langt mere Følelse gemt bag dette Frieri, end hun anede?

Hun rejste sig og gik roligt og sikkert hen til ham, gav ham Haanden og sagde:

»Tak, Morten, for dit gode, ærlige Tilbud. Endnu har jeg ikke tænkt paa at gifte mig, — men hvis saa skulde ske en Gang, tror jeg dog næppe, vi to vilde passe sammen, — og indlade os paa noget, der kunde føre til Ulykke for os begge, vilde dog være taabeligt, mener du ikke ogsaa det?«

Han rejste sig. — Huen gled hurtigere og hurtigere rundt. Munden trak sig lidt bævende skævt op, og hele Skikkelsen ludede noget, idet han gik hen imod Døren. Men her rettede han sig paa en Gang op med et Kast og sagde:

»Ja, — det forstaar sig, naar du har den Mening, saa snakker vi inte mere om det. Jeg var bare saa taavlig at tro, den ene kunde være li'e saa god som den anden. Ja, jeg ved jo nok, du har faaet lidt mere Lærdom, end en

anden én! Men der flyder alligevel godt, gammelt Bondeblod i os begge.

Du stiler kanske nok højere, Margrethe, aa jeg siger blot: pas paa, du ikke, li'esom nu jeg, render Panden mod en Mur, — denne her,« — han pegede paa sin Pande — »kan nu nok taale en Sinkadus, men jeg er ikke saa sikker paa, om du døjer det, hvis du skulde faa et Stød for Hjertet.«

Han skyndte sig ud af Døren. Hun hørte tunge Skridt over Gaarden. Saa tabte ogsaa de sig, og alt laa atter stille i Søndagsfreden.

Hun rejste sig og gik af den modsatte Dør ud i Haven. Helt nede ved Søen bag Havediget satte hun sig.

En Skade fløj skræppende fra Træ til Træ. Det lød, som slog den en Haanlatter op lige over Hovedet paa hende.

»Ja, du har Ret,« sagde hun, idet hun drejede Hovedet imod den. »Le ad det hele, skulde man; men vi Bønder er nu en Gang saa tunge i Vendingen! Naar vi ler, saa ler vi ilde.« —

Hun lagde Hovedet ned i Hænderne, virrede opgivende frem og tilbage med det, mens Blæsten uhindret fik Lov at lege sin vilde Dans med hendes brune Haar.

Hun rejste sig op og gik ud paa Broen, løste Baaden og roede med faste Aareslag ud efter.

Strømmen førte hende om Odden over mod Aagabet.

XV.

Gryende Vaar.

ER det Indbildning eller er der virkelig en kendt Klang i det Hundeglam, hun hører? — Jo, det er »Uncas«, hans Hund, som hylende af Glæde farer ned ad Skraaningen ved Jette-minde, og som nu staar logrende ved Bredden og venter paa hende.

Hun springer af Baaden og sætter sig i Græsset. Hunden lægger Hovedet i hendes Skød og slikker hendes Haand, som kærtegnende stryger hen ad dens brunspættede Skind.

»Men er du alene, «Uncas»?«

I det samme hører hun hurtige Skridt bag sig, — hun véd, det er ham.

En varm, bævende Strøm risler gennem hende. Hun ser ud i det glitrende, dirrende Sollys, — og hun ser op paa ham, hvis varme, straalende Øjne nu møder hendes, — hun

synes, at Solen, Skoven og Søen kun er til for ham og hende.

Han bøjer sig over hende, og med et lykkeligt Smil lægger hun sin Haand i hans. Han ser det bævende Drag om hendes Mund, bøjer hendes Nakke tilbage og fæster sine Læber blødt og varsomt mod hendes.

»Hvorfor kom du netop her i Dag?«

»Fordi jeg længtes efter dig!«

»Ja, — vi har længtes efter hinanden,« siger han og drager hende heftigt til sig.

Og mens de to sidder Haand i Haand, gaar der et brusende Sus henover deres Hoveder. Det er Trækfugleskaren sydfra, der nu spreder sig ud over Landet.

Et Storkepar skiller sig ud fra Flokken og kredser i store Buer over Søen, — nu daler de og forsvinder bag Skoven og Dunkebakkerne.

»Hører du, det er Foraaret, som holder sit Indtog?« hvisker Margrethe.

»Ja, din og min Vaar,« smiler han tilbage. »Men hører du den vibrerende Underklang?«

De lytter begge, — og frem stiger en forunderlig klagende Sang, der lyder langt borte fra Søen.

»Jeg kender saa godt den Lyd,« siger Margrethe, »men jeg ved ikke, hvorfra den kommer.«

»Det er de vilde Svaner, som nu bryder op og drager nordpaa.«

»Tror du, det varsler Ulykke?« spørger hun og ser ængstelig op paa ham.

»Nej, jeg tror ligesom du helst paa Vaaren, for den bringer det spirende Haab frem til Lyset. Den bringer os lyse Dage, milde Nætter, og bærer Lykken i sig.«

*

*

*

Mens Vaaren gryede, og Storkeparret paany oppudsede Reden, gik Livet sin jublende Gang for Margrethe og Jørgen Mejnert.

Lykkegudindens flagrende Klædebon svævede om dem, og han var ikke den Mand, som ikke greb til og gladelig satte sig til Livets Bord, naar det bødes ham.

Ære og Kærlighed vinkede, — ikke fjernt i rosenrøde Taagebanker langt ude i Horisonten, men ganske nær, som en mild og svælende Bris.

Prisen — Akademiets store Guldmedaille — var bleven tilkendt ham; med den fulgte Rejsestipendium, og for Borgfruens lovede Tusinde Kroner var der ingen Raad mere, ærligt var de vundne! Comtessen havde købt Billedet,

saa Penge havde han nok af. En lang og herlig Studierejse til Syden var nu i Udsigt. — Men først skulde Sommeren, — den dejlige, nordiske Sommer leves her i Fryd og flagrende Herlighed.

Under Lyngbakkerne og bag det blomstrende Skovhegn mødtes han med hende. I de stille Sommernætter roede de langt ud paa Søen, hvor de lod sig drive med Strømmen, mens de klukkende Bølger sagte akkompagnerede til de Ord, som giver Øjet Ild og faar Hjertet til at banke.

Hedeprinsessen.

EN sildig Eftermiddag naaede de helt over til Tisvilde Hegn. Arm i Arm vandrede de op til Asserbo Ruiner. Paa Voldene om den gamle Slotsruin satte de sig til Hvile og nød den milde Sommeraftens betagende Fred.

Her til Stedet knyttede sig saa mange gamle Sagn og Legender. Margrethe kendte dem alle, og Jørgen bad hende fortælle. Der var saadan noget egent betagende over hende, naar hun med sin bløde, dybe Stemme gav sig Æventyrstemningen i Vold og pegede hen paa Resterne af Taarnet og viste Stedet, hvor Paul Laxmands stolte Datter i kongeligt Skrud havde ofret sig til Flammerne.

Mest elskede hun det skønne Sagn om Hedeprinsessen, der kunde synge saa vidunderligt, at selv Skovens vilde Dyr flokkede sig

under Borgmuren, naar hendes Sange lød ud i den dæmrende Nat.

»Fortæl mig om hendes Højhed,« hvisker Jørgen Mejnert og lægger sit Hoved i hendes Skød.

Sagte glider Haanden gennem det lyse, stride Haar, mens Øjet søger hans i uendelig Ømhed.

»Hedeprinsessen var saadan en simpel Pige som jeg. En fattig Bondes eneste Barn.«

»Og smuk som du?«

»Du kan da vide det, — klog og god og dertil skøn som Dagen.«

»Nu vil jeg være Prins, og derfor kysser jeg Prinsessens fine Haand. — Saa, nu giver jeg mig Prinsessen og Æventyret i Vold.«

»Hun vogtede sin Faders Faar paa den magre Hede, drev dem ofte hen under Skoven, hvor Græsset var saftigt og Træerne gav Skygge.

En Dag var hun kommet langt ind i Skoven, helt hen under Harehøj. Her mødte hun en underlig lille Mand, som pludselig syntes at skyde lige op af Jorden foran hende. Han bad om noget at drikke, og hun malkede et Par Faar og gav ham Melken.

Til Tak herfor gav han hende en lille Guldslange til at fæste i det venstre Øre.

»Den kan bringe dig Lykke eller Ulykke, ligesom du selv vil det,« sagde han.

»Sig mig, hvordan den kan føre mig til Lykken,« bad hun.

Han svarede: »Lad aldrig nogen Kvindehaand berøre den, for saa er Lykkens Magt brudt, og Ulykken bliver dens Følgesvend. Men kommer du i Fortræd for nogen Mands Skyld, læg da Slangen under hans Hjerte, naar han sover; din Villie vil da sejre, og du bliver den stærkeste. Vogt dig for Kvinden og vær stærk overfor Manden, saa følger Lykken dig.«

Og den lille underlige Mand forsvandt lige saa hurtigt, som han havde vist sig.

Hun satte Slangeringen i sit venstre Øre og passede nøje paa, at ingen Kvindehaand berørte den.

En Dag, da hun gik langs med Skovbrynet og plukkede vilde Bær i en Vidiekurv, kom der en fager Svend ridende, fulgt af sin Smaadreng. Svenden havde vajende Fjerbusk i Hjelmen, Staalbrynje om Brystet og Sværd ved Lænd.

Han bad om Lov til at læske sig paa hendes Bær. Hun gav ham hele Kurven. Han stirrede undrende paa hende og syntes, han aldrig havde set noget saa skønt.

»Hvor fager du er!« sagde han, »herligere Kvinde saa jeg aldrig!«

Han lod sin Haand glide gennem hendes blaasorte Haar. Lokkerne snoede sig som Slinger om hans Arm. Hendes Hoved drog han lempeligt tilbage, bøjede sig over hende og fæstede sine ildfulde Øjne i hendes, sært betagen af hendes vidunderlige Skønhed.

»Du skønne Prinsesse, som er fostret paa Heden, kom, følg mig og vær mig god?«

»Hedeprinsessen er dig god, — men hun følger dig ikke,« svarede hun og saa ham æggende i Øjnene.

Ridderen rødmede under hendes Blik: »Jeg attraar dig! Med eller mod din Villie skal du følge og lyde mig.«

»Fra Ord til Handling er langt Spring,« svarede hun og saa smilende paa ham, mens hun snoede sig ud af hans Arme, flygtede bort over Heden og forsvandt som et legende Kid mellem Lyngtuerne.

Han sprang af Hesten og forsøgte at indhente hende, men snublede i den høje Lyng og maatte opgive Forfølgelsen.

Kun langt borte fra hørte han en dejlig Tone, som Vinden bar til ham i lokkende Elskovssang.

Hver Dag søgte han tilbage til samme Sted ved Skovbrynet, hvor han havde truffet hende. Der gik Dage og Uger, og hans Længsel voksede; men hun kom ikke.

Paa sin søgende Vandring over Heden kom han en Dag hen til en skovbevokset Høj. Der satte han sig og saa ud over Havet, som i lange Dønninger rullede mod Stranden og kastede sine klagende, ensformige Melodier op imod ham.

Da ser han en nøgen Kvinde med blaa-sorter Lokker gaa fra Strandbredden ud i Havet, dukke sig i Bølgerne og lade dem vuggende bære sig mod Stranden.

I det luende Sollys ser han den unge, skønne Kvinde stige op af Bølgerne, vride sit lange Haar og lade de sorte Slinger falde ned over sig, saa de skjuler baade Barm og Lænd.

Endnu en Stund styrer han sit vilde Blod, mens hun klæder sig i sin fattige Kittel. Da hun naar op over Sandklitten, griber han hende i sine Arme og flygter med hende ind i Skoven.

Det er Hedeprinsessen, han har røvet, og hun smiler i hans Arme over Rovet.

Ved Harehøjen maa han hvile med sit Bytte; han slipper hende ikke løs af sin Favn, thi skønnere Byrde har han aldrig baaret. Skær og frisk hviler hun i hans Arme.

Hun ser ham smilende ind i Øjet og beruses af den Magt, den unge, stærke Riddersmand har over hende; hun slynger Armene om hans Hals og drager hans Hoved til sig.

Hans stærke Nakke bøjes, da hun byder ham sine røde Læber.

Nu er hun den stærkeste, og hun tør frivillig følge ham, da Skumringen sænker sig og han sagte drager hende med sig.

Da de staar foran Slottet rækker hun ham Haand og Mund til Afsked, men han tager mere, end der bydes, han løfter hende paa Arm og flygter med hende gennem Borgporten til det østre Taarn.

Herfra lyder ud i Natten hendes første klagende Sang, — — for nu var han den stærkeste!« —

Margrethe lagde sit Hoved paa Jørgens Skulder.

»Saadan er vel I Mænd; naar først vi Kvinder giver en lille Finger, saa er det kun et Øjeblik Sag for jer at tage hele Haanden.«

»Det er jo den gamle — evig unge Historie, Margrethe! Forhaabentlig vil den gentage sig til Dagens Ende. Og er det saa ikke ligegyldigt, om det er ham eller hende, der tager hele Haanden — ja, hele Personen, — naar blot Taget er nænsomt og Læberne bløde.«

Han drog hende heftigt til sig og kyssede Smilet frem paany.

Foran laa den brudte Borg, lig en styrtet Dronning, fra hvis hensmuldrede Lig endnu en Gang Herskerstaven føltes.

Et sagte Suk syntes at dale ned til dem fra Granernes Kroner. Var det Vindens gæk-kende Sus eller var det Fortidens Aander, som øvede deres tryllende Magt over de to, der sad her og lyttede til Nattens sære Lyde?

Ude fra Havet lød brusende Drøn, og store Flokke af Maager saas som hvide Fnug sejle hen over de mørke Stammer. Deres skarpe Skrig lød som angstfulde Dødsraab.

Margrethe knugede sig tættere ind til Jørgen og hviskede:

»Kom lad os gaa, vi har vist ikke Lov til at forstyrre Stedets Fred.«

»Med dig giver jeg mig gerne Aanderne i Vold; du kender dem jo og er saa fortrolig med dem, at det slet ikke skulde undre mig, om de nu i Midnatstimen kom og gjorde deres Reverens for dig, saa smukt, som du fortæller om dem. Din bløde Stemme falder saa forunderligt sammen med den dæmrende Sommernat, — og jeg rejser mig ikke, førend du har fortalt mig hele Æventyret om Hedeprinsessen, for det er vist godt at faa Forstand af.«

»Ja, — du har Ret, netop godt at faa Forstand af.«

»Hedeprinsessen bar sig naturligtvis ligesaa taabeligt ad som alle af Elskov betagne Mennesker. Hun droges mod den unge, smukke

Ridder; derfor styrtede hun sig ikke ned fra Taarnet i den dybe Borggrav. Blidt og ømt favnede han hende, — og naar han knælende lagde Hovedet i hendes Skød, sagde han æggende: »Hedeprinsessen er mig god, nu følger hun mig gerne.«

Hun græd og bad ham gøre hende til ærlig Frue. Som Slegfred vilde hun ikke leve hos ham.

Da lo han og sagde: »Lille Taabe, ufrit Blod kan aldrig vorde godt nok til at hvile i Ægteseng hos en højbaaren Adelsmand. Kun som Frille kan jeg favne dig.«

En sviende Smerte i venstre Øre mindede hende om den koglende Magt, hun selv bar.

Hun smilte, strøg Taarerne bort og kvalte sin Vrede. Hovedet gemte hun ved hans Bryst, Haanden strøg blødt og lindt over hans glødende Kind.

Med Ild i Øjet og fagre Ord bad hun ham hvile paa Løjbænken, mens hun ved Strengelegen sang Elskovssange for ham.

Med blød og sagte Røst sang hun:

·Dybt under Taarnets øde Nat,
der ved jeg gemmes saa stor en Skat
af Perlebaand og Ædelstene
mellem Guldets gyldne Stene.

Bryd mig Vejen, lille Slange,
 lad med Elskov mig ham fange! —
 Opad vil jeg Banen bryde,
 han min Villie kun skal lyde.*

Ridderens Øjenlaage sænkede sig. Sagte
 tog hun Slangen af sit venstre Øre og lagde
 den under hans Hjerte. — Greb saa atter
 Strengeligen og sang:

Af Sorrig er jeg bleven træt,
 jeg kan ej finde Hvile.
 Som Borgens Frue glad og let,
 jeg atter kun vil smile.

I denne Borg af Mure graa,
 hvor Uglen bygger sin Rede.
 Som Ægtefrue her vil gaa
 Prinsessen fra vilde Hede.

I Borgens tjeldede Sale
 jeg kogle vil dit Sind,
 du lyde skal min Tale
 og lede mig selv derind.*

Fast og længe sov Ridderen. Da han
 vaagnede, saa han sig undrende omkring, som
 kendte han ikke Stedet. Da han fik Øje paa
 Hedeprinsessen, løftede han hende fra Skamlen
 op i sin Favn og sagde:

»Min unge, skønne Brud, nu byder vi
 Danmarks Ridderstand med Fruer og Jom-
 fruer til Fæstensøl og Brudfærd paa Asserbo.

Fagrere Prinsesse end du har Nordens trende Riger ikke fostret.«

Prinsessen lo i hans Arme, for nu var hun den stærkeste.

Maanedsdagen derefter stod Brylluppet i Slotskapellet. Men Natten forud var der gaaet en sælsom klinger Lyd gennem Slottet. Det lød som Kister blev oplukkede og ædle Metaller slaaede mod hinanden.

Da hun smykket som Brud førtes op i Riddersalen, skinnede hun af Guld og Ædelstene, saa selv Brudgommen undrede sig over alle de prangende Kostbarheder.

»Hedeprinsessen kommer ikke som Tigger til din Borg,« sagde hun, da han satte Fæstensringen paa hendes Finger.

Da Brudetoget gik op ad Kirkegulvet, lyste dem i Møde fra Alteret en prægtig Fyrstekrone, og en lille, underlig udseende Mandsling, klædt som Munk, traadte frem bag en Pille, tog Kronen, da Brudeparret knælede, og satte den paa Hedeprinsessens Hoved.

Og alle bøjede sig dybt for hende.

Men gennem Munkenes Sang, da Brudeparret gik ud af Kapellet, lød en dyb, enligt Røst, der ligesom sænkede sig ned fra Hvælvingerne:

•Vov ej at skue
 eller at gribe
 Røde-Ran Skatten,
 thi da skal Bratdød
 blive jer Bane. •

Der gik en Skælven gennem Bruden. Hun greb sig hastigt til venstre Øre; — det var, som en sviende Smerte fra dette gik gennem hele hendes Legeme.

Langt ud paa Natten gik Dansen til Gigers og Fløjters Toner gennem Asserbo Slotssale.

Ved Midnatstid fulgte Fruer og Terner Bruden til Brudekammeret.

I sin Lykkes Rus glemte Hedeprinsessen at vare sin Skat. En Terne rørte ved Guldslangen og spurgte, hvorfor den naadige Borgfrue ikke havde dens Mage i det højre Øre?

I det samme brød Brudesvendene ind med Brudgommen, og nu begyndte Legen med at forhindre ham i at erobre Bruden, som allerede laa i Ægtesengen. Svendene dannede en Ring omkring den, og med hver enkelt maatte han brydes for at vinde et Skridt frem. Dette gik let nok, men da han tilsidst skulde springe over den store Egetræsseng, fejlede han Springet og styrtede mod et Harnisk, som prydede Væggen, kløvede Hovedet og segnede død om.

Der lød et Veraab gennem Borgen, da

Brudgommen lagdes paa Baare i Ridder-salen.

Som en sorgfuld og sønderknust Skygge gik Hedepriinsessen ned til sin Husbonds Dødsleje. Ingen Klagelyd kom over hendes Læber, hun holdt kun krampagtig med Haanden om venstre Øre og rokkede med Hovedet, som led hun en navnløs Smerte.

Den Terne, som havde berørt Guldslangen, lagde Mærke hertil, og hurtig som Tanken hviskede hun til sin Sidekammerat: »Hex«!

Som en Løbeild fór Ordet rundt, indtil det hundredtunget lød gennem Salene:

»Hex, Hex, — forbandede Hex!«

*

*

*

I det østre Taarn sad Hedepriinsessen som Fange, indtil Dommen faldt. Herfra lød i Nattens Stilhed hendes klagende Sange ud i den tause Nat.

Hun havde sejret, — men Lykken var tabt.

Da Ridderens Lig blev stædt til Hvile i Gravkælderens under Slotskapellet, rejstes Baalet for Hedepriinsessen i Slotsgaarden.

Ingen Klage lød fra hendes Læber. Stolt og dejlig at skue gik hun til Baalet. Da

Luerne slog op om hende, lød hendes Sang
for sidste Gang:

Kom, alle Nattens Trolde,
og slaa til Døden Larm!
Drag bort, I stygge, kolde
Rædsler af min Barm!

Jeg trodser Baal og Flammer
og flyver som Falken i Sky,
jeg glemmer Kval og Jammer. —
Min Husbond mig venter ved Gry.

I lyse, straalende Fester,
vi mødes ved Morgenskær.
Han finder blandt tusend Gæster
Prinsessen fra Heden der.

Da hun sank sammen i Flammerne, bugtede sig en Guldslange gennem Asken. Den forsvandt gennem Porthvælvingen over Vindebroen i Slotsgaarden.

Men udenfor Voldene stod Skovens Dyr i tætte Skarer. Da den sidste Tone forstummede af hendes Sang, spredte de sig med vilde Brøl i Tykningerne.

XVII.

Drømmen, der svandt.

NATTEN var skredet langt frem, da Margrethe og Jørgen gik bort fra Ruinen, hvor alle de gamle Sagn saa sælsomt havde ombølget dem.

Smal og hvid trak den sandede Vej sin faste Grænsestreg langs Skoven og Heden. Hans Arm gled sagte om hendes Liv, mens de i den lyse Nat fulgte Vejen ned til Søen.

Fast og længe saa de hinanden i Øjnene. Saa lagde der sig et vemodigt Smil om hendes Læber, da hans Blik undvigende søgte til Siden.

»Jørgen,« hviskede hun, »somme Tider kommer det mig for, at jeg vist er altfor stærk for dig.«

Han saa hastigt op.

»Jeg mener, — jeg holder vist altfor meget af dig.«

»Ja — maaske,« sagde han, ligesom hen for sig selv.

Hun syntes ikke at lægge Mærke til hans Ord eller Tonefald, optagen, som hun var, af det, hun nu vilde sige ham.

»Er det ikke altsammen som en Drøm — et Æventyr! Her gaar du og jeg sammen i denne dejlige Nat. — Du har Armen om mit Liv, — du kysser min Mund, min Kind og mine Øjne, — og du har Lov til det! Jeg lægger mit Hoved mod din Skulder, din hede Aande stryger over min Pande, og jeg fornemmer dit Hjertes Slag derinde fra! — Jeg fatter det næsten ikke, — begriber ikke et Ord af al den Lykke, der er vældet over mig. — Kun et føler og forstaar jeg, og det er, at jeg er saa uendelig lykkelig her ved din Side.«

»Kære Margrethe, andet er der heller ikke at begribe eller fatte. Alt er jo saa naturligt som Naturen selv. Vi er unge, du og jeg, — vi er glade for hinanden, og saa søger vi sammen, — nyder vor Frihed og husker vor Ungdom.«

Han drog hende overgivent til sig og kysede hendes Mund og Øjne.

»Jo — men Jørgen, ubegribeligt er det alligevel for mig, naar jeg tænker paa, at her har jeg gaaet i Aar og Dage og ventet paa noget, som jeg ikke vidste, hvad var, men som jeg følte maatte komme. — Værst var det om

Vaaren, naar Vandene brød Isen, og Bækkene svulmende af Livsmød styrtede afsted gennem Skoven, nynnende berusende Melodier, som fik Hjertet til at banke i frydefuld Forventning om en Kærligheds Vaar, der kunde stille Længslerne.

Naar saa alt det unge, spirende Liv begyndte at bryde, da var det, ligesom noget skulde sprænges herinde, fordi det blev indestængt. — Nu ved jeg, hvad det var — det var Kærligheden, den store uudsigelige Kærlighed, der vilde frem, men som først nu har fundet Maalet, da du kom og viste mig Vejen ind til det sollyse, forjættede Land.«

Han tog hendes Haand og førte den ærbødigt til sine Læber. Glæden over at være Midtpunktet i en ung, uberørt Kvindes Drøm fyldte ham med Jubel. Smilende saa han paa hende og lagde sin Arm fastere om hendes Liv. —

Hvorfor skulde han lægge en Dæmper paa Glæden ved at lade hende ane, at han i Grunden slet ikke holdt af at tænke ud over Nuet. —

Fremtiden for ham og hende var noget, han i Tankerne helst skød fra sig, fordi han vidste, at ud over Sommerdrømmene bar det næppe.

Naar han ærligt saa til Bunds i sig selv, følte han Misforholdet mellem hendes stærke Kærlighedstro og hans egen inderste Tvivl om nogen varig Lykke mellem ham og hende; dertil var der for meget i Opdragelse og Livssyn, som skilte dem. De hørte nu en Gang til hver sin Verden, hvortil ingen af dem helt kunde tage Springet.

Naar han tænkte paa sit Fremtidshjem — Kunstnerhjemmet, — da var det ikke hende, han saa ved sin Side, — ikke hende, som fornem og dog frigjort præsiderede blandt Kunstfællerne, inspirerende baade ham og de andre ved genial Opfattelse af det sublime i Kunsten, — æggende ham til fornyet Skaberkraft, saa han bestandig kunde stige Trin for Trin opad til Parnasset.

Det var ikke hende, som sov ham næst og fødte ham hans Børn. En fin og stolt Skikkelse, høj og myg, med glinsende sort Haar, evigt skiftende Øjne og hvide, smalle Hænder dukkede altid op, naar han byggede sit Hjem i Tankerne. Naar Skumringen faldt paa, og han træt kom ind fra Atelieret, saa vilde han finde sin Hustru ved Pianoet; hun skulde syngede de gamle Sange med fin Fremhæven af Rytmen og fornem Dvælen paa Refrainet. — Alt dette var ikke Margrethe.

Og dog elskede han hende paa sin Maade.

Hendes Ungdom og friske Skønhed paavirkede hans bevægelige Kunstnersind, — hendes Hengivenhed og rørende Tillidsfuldhed fik hans Hjerte til at banke ærligt og varmt. — Det var blot Fremtiden for ham og hende, han ikke turde tro paa; — han tvivlede paa sig selv — ikke paa hende.

Naar de var sammen, følte han, hun ejede en forunderlig Magt over ham, men naar han var adskilt fra hende, var Magten brudt.

Han strøg sig med Haanden over Panden. — Hvorfor kom netop disse Tanker til ham nu i den lyse Sommernat, mens Margrethe rød og blussende hvilede i hans Arme?

Han strøg det viltre Haar bort fra hendes Pande, da hun lagde sit Hoved tæt ind til hans Bryst.

»Aa, Jørgen, du ved slet ikke, hvor uendelig jeg elsker dig!«

»Blot min lille Veninde ikke elsker mig altfor meget?«

Hun saa i Angst op paa ham. »Jørgen, naar man elsker, kan man da elske for meget?«

»Margrethe, jeg er slet ikke saadan, som du tror. Der bor saa meget stygt og daarligt i mig, — det er kun dig, der forstaar at drage det bedste frem hos mig. — Du,

— jeg maa sige dig det, du tror alt for godt om mig.«

Hun lagde sin Haand over hans Mund.
— »Jørgen, sig ikke noget, lad mig eje dig, saadan som jeg nu ser dig, i mine Drømme. Se blot paa mig med dine klare, dybe Øjne, — for aldrig saa jeg nogensinde et saadant Blik hos en Mand.«

Hvor kunde han nu tale til hende om en Fremtid for ham og hende, som han ikke troede paa! Hun vilde jo intet høre.

Han svingede hende lystigt rundt, saa Landevejens hvide Sand stod som en Sky omkring dem.

Forpustet hvilede hun et Øjeblik i hans Arme. Saa rettede hun sig med en hastig Bevægelse op, strakte de smidige og stærke Arme imod ham.

»Se paa mig, — tror du ikke, jeg ejer Kraft og Livsmod for to, — og tror du ikke som jeg, at Kærlighed er Livets Sol i al Evighed?«

»Jo — jo — jeg tror ligesom du paa al Livets Dejlighed; — men jeg ved, at Solen skinner ikke evig!«

Hun saa i Angst op paa ham, der gik en vemodig Skælven over hendes Ansigt, Øjnene blev store og trætte. Hun løftede Hænderne og lagde dem over sin Pande: — »Du har nok Ret, Solen skinner ikke evigt — og ikke alle Kærligheds Veje fører til Maalet.

Hvor var hun smuk og rørende barnlig,
 som hun stod der! Stillingens Ynde greb ham.
 Han knugede hende til sig og nynnede over-
 givent nogle Strofer af Bjørnsons lille Sang:

Holder du af mig,
 holder jeg af dig
 alle mine Levedage.
 Sommeren er kort,
 Græsset blinker bort,
 vender med vor Leg tilbage.

Hun strøg sig med Haanden over Panden.

»Ja, vist — Leg er det vel det hele — en
 Ungdomsleg paa Kærlighedens Vej. — Nu vil jeg
 hjem, jeg er saa træt,« hviskede hun.

Haand i Haand naaede de ned til Søen,
 hvor Baaden laa og skvulpede i Sivet. Over
 dem stod Maanen og sendte sit blanke Lys i
 rislende Strømme ud over Søen, saa det lig-
 nede et glitrende Sølvørs Tæppe, hvori de
 fra Sagn og Æventyr med sagte Aareslag gled
 hjem til den nøgne, graa Virkelighed.

Da hun kom hjem til det tomme, kolde
 Hjem, satte hun sig ved det Vindu, som vendte
 ud imod Søen. Hun stirrede mod Baaden,
 som gled mod Odden. Da den forsvandt, steg
 Solen op i Synsranden. — Hendes Hoved sank
 ned mod Karmen, og én for én kom Taarerne
 og fyldte hendes Øjne. Det var, som hun

langt borte fra hørte Susen og Brusen af en Storm, som nærmede sig.

*

*

*

Det havde regnet i mange Dage. Da Uvejret havde raset ud, kom der atter en straalende Tid, hvor Regn og Blæst lagde sig til Hvile, Vindene suste let i det modne Korn, og Luften fyldtes af Lærkesang.

I den travle Høstens Tid saas Margrethe og Jørgen Mejnert sjeldnere. Men det hændte, at de mødtes derinde i Skoven, hvor han sad og malede, undertiden lod de sig ogsaa føre af Strømmen og vugge af Bølgerne ude paa Søen i de sene Sommeraftener.

Naar han var træt og forpint af Legen i Comtessens Tryllenæt, søgte han til Margrethe. Det følte da saa godt og fredeligt at være i hendes Nærhed.

Som Dagene led, begyndte Skovens Træer omkring den hvide Borg at gulne. Efteraarsstormen tog godt fat i de gamle Bøge paa Højbjerg Banker.

I hvirvlende Dans flagrede de halvvisne Blade som en Sky hen over Skoven. Søen skummede vredt, og paa det hvide Skum lagde sig Sommerens brogede Pragt til Hvile.

Duggen faldt over Jorden, det ringede til Aftenfred, Solnedgangens store Messe.

* * *

Da Løvet begyndte at falde, lagde Oberstinden sig træt til Hvile.

Hun pustedes ud som et Lys, der nu helt var udbrændt. Hvor der intet Næringsstof findes, maa Flammen slukkes. — Livets Gnist flagrer saa fra den ene til den anden! — For hende havde Livet aldrig flammeth. Lyset, som en Gang var tændt, brændte en Stund i døsig Flamme, til Livskraften var opbrugt, — og nu slukkedes det.

Kort før hun drog det sidste Suk, vinkede hun Obersten hen til sig. Knælende lagde han sig ved sin Hustrus Seng og bøjede det smukke Hoved ydmygt for hende.

»Nej — ikke saadan,« sagde hun med svag Stemme, »rank maa du staa ved Siden af Døden, for nu kommer jo først Livet for dig. — — Og saa faar du tilgive, at jeg ikke er gaaet før nu, — Gud vilde det ikke!« —

* * *

Obersten stryger det mørke Haar varsomt bort fra Comtessens vildsomme, duggede Øjne.

»Nu vil Gud det,« hvisker han. »Hun som gik bort, har selv sagt det.«

Længe staar Comtessen stum ved hans Side. I faa Sekunder glider Livets Dejlighed, Ungdommens Længsler og de gækkende Drømme forbi hendes Sjæls Øje. — Saa bøjer hun Hovedet og rækker ham Haanden.

De store Handlingers Gave og stærke Ord er jo givet ham, — hvad andet kan hun end bøje sig for ham, — for ogsaa han vil det. — — Kærlighedens Veje er underfulde! —

*

*

*

Dagen er bleven kortere, og i det visne Græs rasler det faldende Løv.

Mange Minder strømmer ind paa Jørgen Mejnert, mens han gaar i Skoven og venter paa Margrethe.

»Husker du — husker du?« hvisker det saa vemodigt klagende i de sagte Sus omkring ham.

— Javist, han huskede alt, — hendes Øjne, hendes Smil — alle de Stunder, han sammen med hende havde følt Livets Pulsslag og Ungdommen bruse!

Og nu var Adskillelsens Stund kommen. Livet kaldte ham andet Steds hen, — og ikke

vidste han, om Vejen derude fra førte tilbage til disse Kanter? — Ikke havde han Ret til at sige: Vent! For ikke vidste han, om det bar eller bristede for ham og hende!

Han kunde jo møde sin Skæbne derude i den brogede Verden.

Ikke turde han, den farende Svend, som havde Trækfuglens Natur i sig, bede hende om at vente paa sig til Længslen en Gang kom over ham og førte ham tilbage mod hendes stærke Følelse. Mulig blev det først, naar han som en brudt og træt Mand trængte til at suge Kraft af hendes stærke Favn.

Nej, — dertil var hun for helstøbt og god!

*

*

*

Han satte sig paa Bænken ved Kirkestien. Herfra kunde han følge Vejen, som snoede sig fra Kirken gennem Landsbyen lige hen til Skoven.

Her havde han lovet at vente paa hende, naar hun kom tilbage fra Kirkegaarden, hvor hun var gaaet for at smykke sine kæres Grave.

Han saa hende komme langt borte. I Dag var der noget underligt tøvende ved hendes

Gang; det var, som hun aldrig vandt det Stykke Vej hen til ham.

Han saa paa hendes Gang og Holdning, at hun vidste, dette Møde skulde blive deres sidste.

*

*

*

Hun var naaet hen til Skoven, der, hvorfra Kirkestien snoede sig mellem Bøgestammerne højt over Kørevejen.

Et Øjeblik stod hun stille ved Skellet. Kirkeklokkerne ringede nu Solen ned. Hun saa henimod Bænken, hvor hun skimtede en Skikkelse mod de lyse Stammer. Et rødmende, gyldent Skær kastede i nogle Øjeblikke et dirrende Strejflys hen over Skoven og ham, som for hende var Sol, Lys og Glæde.

Og i dette glidende Solstrejf saa hun sin korte Lykkerus svinde. Hun lukkede Øjnene og lænede sig imod en Træstamme. Graaden bævede i hendes Ansigt og hun følte sig saa underlig fattig; — men ikke maatte han se hendes store Armod. Bondens sejge Kraft og Stolthed skød op i hende, — ikke vilde hun, de skulde skilles som to, der vil gøre hinanden ondt.

Saa løb hun imod ham, og inden han sansede, var hendes stærke Arme om ham.

Hvor var der Fred og Hvile i hendes Favnl Sagte glider hans Knæ mod Jorden, mens han lægger sit Hoved i hendes Skød.

Hendes Haand glider lindt gennem hans Haar, over hans Hals og Kind.

»Tys, Jørgen, sig ikke et Ord, — lyt til Ligklokkerne, — du hører jo nok, de ringer mit Kærlighedsliv til Graven!«

Varsomt lægger hun sin Kind mod hans, kysser hans Pande, Øjne og Mund.

»Vi to har haft det godt sammen, Jørgen, et dejligt Æventyr har vi levet, — nu svinder det i Livets Smerte, for saadan er vel Kærlighedens Veje og Livets Gang? Men, dejlig — dejlig har Stunden været, — Tak for det, Jørgen!«

Hun rejste sig og gik et Par Skridt fra ham, stod saa et Øjeblik og saa paa den sammensunkne Skikkelse ved Bænken.

Stille vendte hun sig og gik bort over Bakkerne. Uden at se sig tilbage forsvandt hun som en glidende Skygge mellem Træerne.

*

*

*

Længe sad Jørgen Mejnert paa Bænken og stirrede hen imod Bakkekammen, bag hvilken

Margrethe var forsvunden. Han strøg sig med Haanden over Panden, og sagde stille hen for sig:

»Vor Sol gik ned, — og jeg Stakkel, som ikke tør bie paa Morgengryet.« —

XVIII.

Ti Aar efter.

KUN langsomt vaagnede Margrethe op til den kolde, graa Virkelighed, som saa haardt og skaanselsløst meldte sig i det daglige, jævne Arbejde.

Det var ikke let for hende at glemme ham, som var kommet til hende med Livets Dejlighed i en kort og brusende Lykkerus. I hendes Tanker levede han bestandigt; men de første Aar, som fulgte efter hans Bortrejse, satte dybe Mærker i hendes Liv. Længslen efter ham var saa vanskelig at kue, det var, som Lysten og Kraften til at tage Kampen op for at vinde frem til det Maal, hun havde sat sig, var brudt.

Aar efter Aar gled jævnt og stille hen paa den gamle Dunkegaard. Tanken om at flytte den var skudt i Baggrunden tiltrods for, at Velstanden øgedes. De smaa lave Stuer var

vokset fast til Margrethes Hjerte, her var jo Plads nok for hende og hendes Minder. Den lyse Drøm som Borgfrue var sluttet!

Kun Naturen havde ikke tabt sin Tiltrækningskraft for hende, den var hun endnu inderligere vokset sammen med i sit ensomme Liv. Lyngbakkerne, der nu var klædt med Gran og Birk, var det Sted, hun elskede højst og helst vilde være.

Oppe mellem Smaatræerne skjulte hun sig, naar Sorgen overvældede hende; her følte hun sig som mellem forstaaende Venner, hvis sagte Sus bragte hende Ro og Hvile.

Tiden gik sin rastløse Gang. Jernbanespørgsmaalet, som nu i en Menneskealder havde sat Sindene i Bevægelse, havde naaet sin Løsning.

Den lille idylliske Fabriksby paa den anden Side af Skoven saa Forløsningstimen slaa. Idyllen var opdaget, og snart vilde Turiststrømmen som en Lavine skylle ud over Egnen, hver Skrænt og hver Kløft i de stille Skove skulde give Genlyd af de sværmende Hovedstadsmennesker, der hensynsløst vilde gøre sig Skoven og Omegnen underdanig. Selv Søen skulde ikke mere være fredlyst; Lystbaade med Flag paa Toppen vilde fare paa Kryds og tværs over den, og Aakandernes svulmende Knopper forsvinde, før de fik Lov

til at udvikle sig i den Iverlyst, der altid præger Byfolket, naar de ser Naturens Pragt bryde frem.

Nej, ikke paa Margrethes Enemærker skulde Freden hensynsløst forstyrres, — for her raadede da endnu hun. Var det end mager Jord, hun traadte paa, saa var det dog hendes egen; saalænge hun kunde, skulde det gamle Hjem værnes mod de fremmede Magter.

*

*

*

En varm og lummer Sommeraften laa Margrethe som sædvanlig oppe paa Lyngbakken. Mod Syd stod mørke, lyskantede Skybanker, der strakte sig helt hen imod Vest, hvor de var lige ved at skjule Solen, som nu med lange, matte Straalearme gled ned mod Synsranden. Hægebærblomsterne fra Skovgærdet og Kløvermarkerne sendte deres bedøvende Blomsterduft paa svage Luftbølger op til hende, der laa og lod Tankerne glide tilbage til de dejlige, svundne Dage, som aldrig mere kunde vende tilbage. Da kastede Solen pludselig et gyldent Lueblink over paa Kirkespiret paa den anden Side af Søen; det lyste som en gnitrende Flamme paa de mørke Uvejskyer, — og lige saa hastigt som Blinket tændtes

paa den gyldne Vindfløj, vaagnede den gamle, slumrende Drøm. Som Mørket sænkede sig, rejste den gamle Dunkeborg sig op af Gruset, de røde Mure med Taarne og takkede Gavle stod skarpt tegnede mod den rødligt lysende Himmel. — Mørket sænkede sig endnu mere, nu svandt Taarne og Mure bort som Skygger, der sagte glider ind i Tilintetgørelsens Mulm, kun Porthvælvingen med den nedtrukne Vindebro var endnu synlig. Som i et Drømmesyn saa hun en høj, mørkhaaret Kvinde staa vindkende paa Broen, og mod hende ilede en Ridder, høj og lys, med Kappen flagrende over Skuldrene. De mødtes paa Broen, han bredte sin Kappe om hende, og hun hældede sit Hoved mod hans Skulder. Da de havde naaet Porthvælvingen, vendte han sig om, og Margrethe genkendte — Jørgen.

En isnende Smerte gennemfor hende. Hun følte et sønderrivende Tag, som om Sjælen blev fravristet hende, da Porten med dundrende Genlyd faldt i, og de to forsvandt bag Borgens Mure.

Hun laa ubevægelig; følte kun, at alt var forbi.

Drømmen var svunden, det sidste Haab var slukket og sank nu med den synkende Borg dybt i Muldet.

Træt faldt hendes Legeme atter sammen,

det var, som hun svævede langt ud over Søen og Skoven, helt hen imod Dunkeborg, — jo, nu kendte hun Stedet, hun stod under Voldene paa det Sted, hvor Skatten var sunket i Jorden.

Hun søgte efter Pælen, hun selv havde rammet ned, den Gang hun saa den skinnende Flamme som en Ildtunge staa op af Jorden. Hun fandt den ikke, men paa det Sted, hvor den havde staaet, var det, som Jorden aabnede sig, og hun stirrede ned i et Dyb, hvorfra en klingende Lyd steg op som sagte Musik. Hun gik efter Lyden ad en Vindeltrappe; den førte dybt ned, og syntes aldrig at faa Ende.

Endelig var hun ved det sidste Trin, og stod nu i en stor oplyst Hal, hvor al Verdens Herlighed laa for hendes Blik.

Selve Pavens Skatkammer efter en Petersdag kunde ikke være rigere, saadan dyngede Guldet sig i de store Kobberkister, der som mægtige Katafalker stod opstillede langs med Hallens Sider.

Dronning Margrethes tredelte Krone prangede over den største Kiste, dens prægtige Stenelyste i alle Farver som en straalende Herskersol. Rundt omkring laa der Klenodier saa skønne og gyldne, at Margrethe helt blændedes deraf.

Forsigtig sneg hun sig rundt i Hallen,

stirrede paa Guldets saa hendes Øjne sved; men hver Gang hun rørte ved noget, var det, som et blændende Blink flimrede for hendes Syn. Foran Kronen standsede hun, uvilkaarligt strakte hun Hænderne ud for at føle dens Vægt. Der gik en sitrende Bevægelse igennem hende, da hun løftede den op og hævede den tunge, gyldne Byrde over sit Hoved. Hun bøjede Armene og sænkede Kronen langsomt mod sit Hoved, indtil hun følte det iskolde Metal mod sin Tinding.

Hvad var det for en lammende Følelse, der gennemrislede hende? Var det Blodet som frøs til Is i hendes Aarer, eller var det Dødens Rædsel, der greb hende.

Hallen stod med et i knitrende Flammer, og over hende lød et rædselsfuldt Brag, lig det, hun en Gang hørte som Barn, da Krudtmøllen sprang.

Hun segnede om paa Gulvet og ventede, Hallen skulde styrte sammen om hende. Den tunge Krone faldt klirrende henad Fliserne, hun saa den som en Ildstrøm bugte sig fremad og hvislende forsvinde ind i Ildhavet.

Hun tog sig med begge Hænder til Hovedet, hun vidste næppe, om hun var død eller levende. — Jo — hun kunde dog bevæge sig! Hun rejste sig overende og stirrede forvirret omkring.

Drømte hun, eller var hun vaagen?

Det knitrede og hvislede om hende, og det store Flammehav havde hun lige for sig. Hun strøg sig med Haanden over Øjnene, — men nej, Synet lod sig ikke forjage, Himlen og Søen stod i gnistrende Flammer, og Tordenen rullede, som den yderste Dag var nær, — og selv gennemrystedes hun af Kulde.

*

*

*

Et mægtigt Uvejr var pludseligt trukket op. Den svage Blæst fra Sydøst var vokset til Storm, der susende for hen over Søen og piskede Bølgerne frem med Skum paa Toppen; helt ind mellem Bakkerne sukke, larmede og drønedet. Lyn krydsede Lyn i forvirrede Zigzag; det saa ud, som hele Himlen stod i Brand. I brede Ildstriber hvislede Lynene ned mod Horisonten, paa Kryds og tværs over Sky-masserne. Ildslanger fra Jord og Himmel mødes, det ene Lyn kan ikke afvente det andet, som et mægtigt Fyrværkeri slynger de sig ind i hinanden, det er, som Himmel og Jord staar i Flammer.

Og som Margrethe forfærdet stirrer ud i Natten, tager Uvejret endnu mere til. Et vidunderligt, straalende, elektrisk Ildhav skinner imod hende med stærkere Lys end selve Dagen.

Oppe over Ildhavet taarner Skymasserne sig sammen, mørkere og mørkere ved hvert Lyn. Huse og Gaarde staar skarpt skaarne mod den mørke Baggrund, og Kirken hinsides Søen kan skælnes tydeligt i de blaffende Glimt helt op til Vindfløjen, som luer gyldenrødt i de stærke Skær.

Det er som alle onde Aander er slupne løs. —

Regnen, der styrter ned, bliver til Hagl og store Isstumper, der knuses mod Jorden. Ilden fra Skyernes mægtige Batterier bliver om muligt endnu stærkere, og Tordenen ruller Brag paa Brag, mens Vandet skyller brusende ned ad Bakkerne og danner dybe Render i det løse Underlag.

Mens Uvejret raser, og Bulderet tiltager, staar det hele hende klart. Hun har sovet, og imens er det forfærdelige Vejr trukket op, — og Flammehavet, hun stirrer ind i, er Branden paa hendes egen Gaard.

Hun ser ned paa det gamle Hjem, der nu staar i Flamme, og i de svindende Sekunder kommer Minderne, der knytter hende til disse vaklende Mure; lyse og tunge stiger de frem og glider med Røgtaagerne ud over Søen.

*

*

*

Den nøgne Virkelighed har meldt sig haardt og voldeligt. Nu først er Drømmen sluttet, her er ingen Tid til Reflektioner.

Hun samler sine drivvaade Klæder om sig og styrter mod Gaarden, hvor alt er i Forvirring. Raab, Skrig og Kommando blander sig med Lænkehundens hjerteskerende Tuden inde fra Gaarden tilligemed halvforbrændte Grises Hylen.

En Del Mennesker fra Husene og Gaardene i Nærheden er allerede strømmet til for at række en hjælpende Haand, og fra Mund til Mund lyder ængstelige Raab paa Margrethe, som ingen har set, og som de frygter for er indebrændt.

Da hun nu pludselig staar midt iblandt dem, bliver hun modtaget som opstaaet fra de døde, fremstrakte Hænder trykker hendes, og »Fløjte-Fredrik«, som ved Uvejret og Branden er blevet helt skør, farer grædende omkring og sværger højtideligt paa, at enten saa Grette er brændt eller ikke, skal hun nok komme hæderlig og rekedertil i Jorden alligevel.

Lidt af Bohavet er reddet, deriblandt Moster Ellens gamle Chatol, saa de rede Penge og Papirerne er ikke gaaet op i Flamme.

Da alle fire Længer er faldne og hele Gaarden kun en rygende Grushob, kommer Sprøjterne fra Nabo-Landsbyerne.

»Vi kan jo for et Syns Skyld sprøjte lidt paa'et, det gør hverken fra eller til,« siger Brandfogden, mens han med et smørret Smil ser sig omkring. Lidt efter tilføjer han, henvendt til Margrethe:

»Det er nu li'esom en Himlens Tilskikkelse, at det gamle Møg røg af paa en Gang alt-sammen.«

Margrethe stirrer vemodig hen paa den ryggede Tomt, som en Gang har været hendes lykkelige Barndomshjem, men hvorfra nu kun de forkullede Rester af de gamle Popler som vældige Kæmper holder Vagt over Grushoben.

Hun gaar atter op paa Lyngbakken og ser ud over Landet.

Endnu er det mørk Nat. Uvejret har fjernet sig mod Nord og Øst. Bavn ved Bavn lyser ildrøde Skær mod den sorte Himmel. De klare Flammer slaar i Vejret, og tætte, brandfarvede Røgmasser hvirvles op. Himlens Ild har raset frygteligt i denne Nat, mange Gaarde foruden Dunkegaarden er sunket i Grus.

Det tager til at dages. Det graahvide Morgenlys skyller Nattens Skygger bort; i det fjerne ruller Tordenen endnu paa sin ildsprudende Kærre.

Der høres nogle hule Drøn, de lyder

svagere og svagere, og i det Øjeblik Solen hæver sig op over Synsranden, er Himlen ren.

Stormen lægger sig brat til Hvile, og der er ikke andre synlige Spor tilbage af Uvejret end de rygende Brandtomter.

Over det Sted, hvor den gamle Dunkegaard har staaet, kredser i store Slag et barnløst, enligt Storkepar, spejdende ned efter Reden og Ungerne.

*

*

*

Det blev en travl Handlingens Tid for Margrethe. Nu, da hun blev tvunget til at bygge, overvejede hun atter Moster Ellens Tanke. Maaske var det alligevel bedst at indrette Gaarden saaledes, at hun kunde modtage Sommergæster.

Laden og Staldlængen kom til at ligge paa den gamle Tomt, men oppe paa Bakken, der, hvor Margrethe havde drømt sine lyse Drømme, skulde det pyntelige Stuehus ligge.

Og skønnere Omgivelser kunde ikke tænkes. Ved Foden af Bakken laa Søen, hvis Bølger skyllede helt op til den store Have, som foran Verandaen bredte sig i Terrasser nedad Skraaningens til den lille Baadebro. Mod Vest strakte sig Højbjerg Hegn med de skovbevoksede Banker. Mod Øst laa Halvøen med den lille Landsby tvers over, og bagved mod Syd knejsede Magle-

høj i ensom Majestæt som det høje Udsigtspunkt, hvortil alle fremmede søgte.

Mod Nord, paa den anden Side af Søen, laa Tisvilde Hegn med det blinkende Kattegat bag Heden, og som en blaanende Skymasse saa man Kullen langt i det fjerne.

*

*

*

Det var en varm Junidag; alt var færdigt baade ude og inde. Margrethe og et Par Piger gik omkring i stor Travlhed, thi i Dag skulde de første Sommergæster modtages.

Nu var alt rede. Karlen var kørt med den store Char-à-banc til Jærnbanestationen for at hente Gæsterne.

Margrethe skyndte sig endnu en Gang rundt i alle Værelserne for at se, om alt var i Orden. Nej, der laa den store Bunke hvide Sengetæpper, der skulde lægges over de smaa Senge. Smilende bredte hun det sirlige Dække over hver enkelt, glattede hver Fold, og stod nu, da hun var færdig, og saa vemodig ud over Lyngbakkerne og hele det sagnrige Landskab, hvor hendes egen Barndom og Ungdom var rundet.

Barndommens Glæder og Ungdommens korte Lykke snoede sig som et gyldent Baand

gennem hendes Tanker. Uden Bitterhed mindedes hun ham, der havde vakt hendes Kærlighedsliv. Her havde hun levet saa lykkeligt som kun faa af hendes Stand; — vel havde det varet kort, men Mindet om det vilde hun dog ikke miste.

Længe, længe varede det, inden hun vandt Sejr over Sorgen og Skuffelsen. Først da hun havde begyndt at rejse sit nye Hjem, og hun saa Murene hæve sig op over den gamle Dunkegaard, havde hun en Dag pludselig opdaget, at ikke hele hendes rige Kærlighedsliv var uddøet.

En Dag, hun stod oppe paa Lyngbakken og saa ned over Dunkehusene paa en Flok legende Smaabørn, var Sorgen og Bitterheden kommet over hende. Hun havde kastet sig ned i Lyngen i Følelsen af ogsaa at være bedraget for en Moders Glæder. Men lidt efter lidt, som Sindet faldt til Ro, var det, at Tanken om at indrette sit Hjem for Børn i Stedet for Voksne opstod hos hende.

Netop her — i den herlig, friske Luft, i Læ under Skovene og de højere liggende Lyngbakker vilde være Stedet for et Børnesanatorium. Om faa Aar, naar Naale- og Birkeskovene voksede op rundt omkring paa Bakkerne, vilde Beliggenheden være fuldkommen for det Hjem, som hun havde sat sig til Opgave

skulde blive til Velsignelse for de smaa, blege Stakler, der sendtes herud fra Hospitalerne og de trange Hjem i Hovedstaden.

Jo mere Planen modnedes hos Margrethe, des fastere Former antog den. Inden Hovedbygningen rejste sig paa Bakken, havde hun udviklet sin Plan for en dygtig Børnelæge i Hovedstaden, og efter hans Anvisning og Vejledning blev der bygget. Selv havde hun taget et praktisk Kursus i Sygepleje paa Børnehospitalet og grundigt sat sig ind i Behandlingen af de smaa Menneskespirer, hun nu vilde ofre sit Liv og sine Kræfter. — Tanken, som først havde meldt sig som en Oprørstanke mod det golde, fattige Liv, hun syntes at se ligge foran sig, blev hende efterhaanden, som hun levede sig ind i den, kærere og kærere, og nu var hun endelig kommet saa vidt, at hun med hele sin Sjæl og al sin redelige Villie var parat til at ofre sig for denne store Gerning.

Forventningsfuldt lyttende efter de fjerne Vognhjul stod hun nu og spejdede ned over Vejen, stille smilende ved det Modernavn, hun her i Kærlighed alligevel kunde komme til at bære, — og der stod alle de smaa Senge paa Rad, rede til at modtage de ventende Gæster.

Nu saa hun Vognen svinge omkring Bakken ind paa Avlsgaarden. Hun løb ned gennem

Haven for at være den første til at byde den forknytte Skare velkommen.

De blege Barneansigter stirrede sky og forventningsfulde ned paa hende, men Barneøjet, som saa hurtigt opfatter, opdagede snart, at den aabne Favn, som blev budt hver enkelt, var af dem, de trygt kunde kaste sig i.

Da alle de smaa Rekonvalescenter sad om det lange Bord i Spisesalen, skulde Margrethe have at vide, hvad de hed.

Hver nævnede sit Navn, men den allermindste, en lille femaars Pige, kravlede ned af sin Stol, gik hen til Margrethe og lagde begge Armene over Kors paa hendes Knæ, kiggede nysgerrigt op paa hende og spurgte:

»Hvad hedder saa du?«

»Jeg hedder, Mor Margrethe!«

»Mor Margrethe, Mor Margrethe,« lød det som en hviskende Mumlen omkring Bordet, og smilende Barneøjne hævdede sig tillidsfuldt mod hende.

En forunderlig Følelse, en bævende Strøm for gennem Margrethe. Først nu forstod hun ret, at Kærlighedens Veje er mange og uransagelige, og at Lykken kan gemme sig der, hvor man mindst venter at træffe den.

Her inde stod hun nu midt i en Flok af blege Børn, for hvem Modernavnet lød saa naturligt, — og derude i det dirrende Solllys

laa den Verden, der en Gang havde været hendes vidunderlige Drømmeland, i hvis Muld Sagnets gyldne Skatte slumrede, men som nu gennem Børnenes legende Raab skulde faa det Virkelighedens Præg over sig, som hendes sunde, stærke Natur trods alt Drømmeliv alligevel stundede imod.

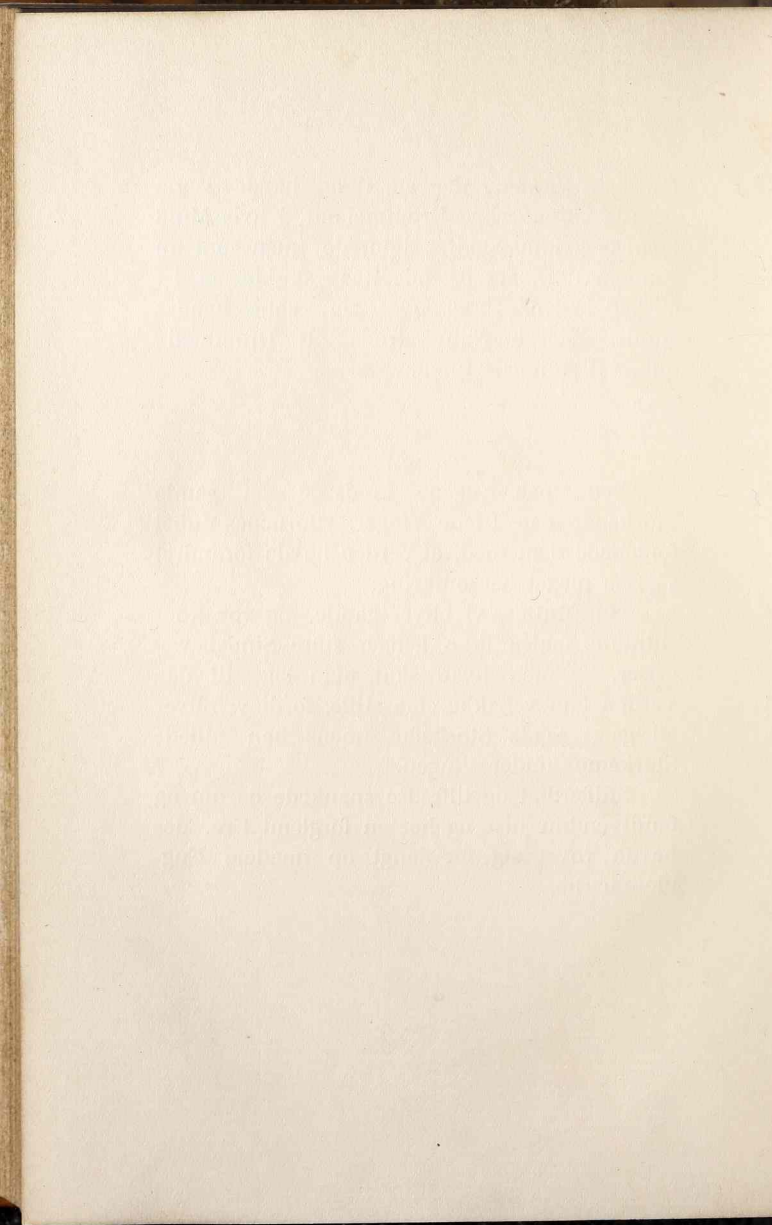
*   *   *

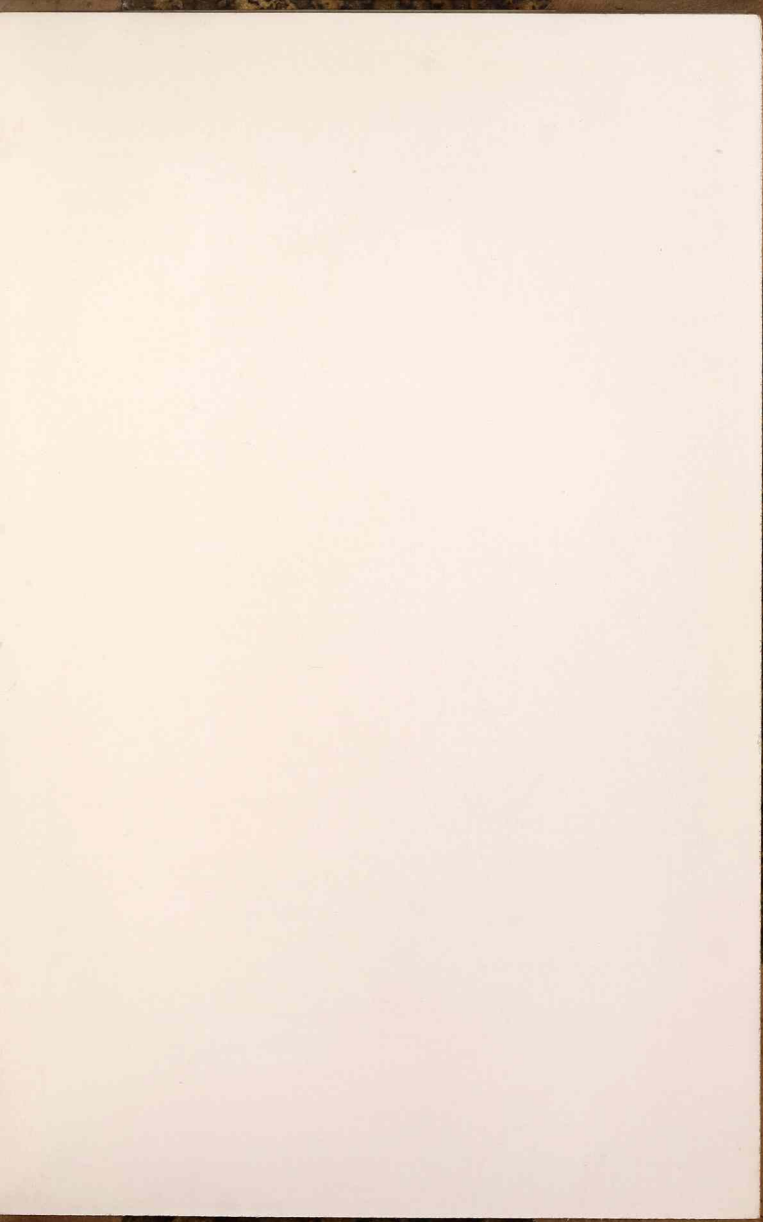
Nede paa Engene kredsede det gamle Storkepar paa trætte Vinger. Børnenes Jubel forsonede dem med, at Verden havde forandret sig saa meget her omkring.

»Ja, Mutter, vi bliver gamle, og vor Konstitution taaler ikke længer store Sindsbevægelser, — men hvad skal man sige til det, Verden kan vel ikke staa stille, fordi vi bliver aflægs,« sagde Storkefar, mens han pillede Storkemor under Vingen.

Stilfærdigt og tilfredse spankede de om og fandt endnu hist og her en forglemt Frø, der havde vovet sig for langt op imellem Engblommerne.

ROSE BRUHN

MO'R SARA TIL HOEL. SÆLSOMME MAGTER.

*Fortælling fra Trøndelagen
i Halvfjerserne.*

Pris 2 Kr. 50 Øre.

En virkelig fortræffelig Bog er udkommet. Dens Forfatterinde er Rose Bruhn. Fortællingen hedder »Mo'r Sara til Hoel« og foregaar i Trøndelagen i Halvfjerserne.

Bogen er baade sund og sand.

Et kunstnerisk helt gennemført Figur er Mo'r Sara med det store Slægtsansvar, den haarde Skal og det varme Hjerte; men ogsaa Sønnen og den unge Pige staar sikkert tegnede for Læserens Bevidsthed. Og den varme Følelse, som gennemstrømmer hver af Bogens Sider, giver denne Fortælling større Værdi end mange af de raffineret selvsikre, men udvendig virkende Produkter, der ser Lyset mellem Aar og Dag. (Vort Land.)

— — Det er med en sjælden Følelse af Velbehag man lægger »Mor Sara« fra sig. Den aander en god og frisk Luft og ejer i sine talrige Beskrivelser af Naturen for dem, der kende det pragtfulde Trøndelagen, en dobbelt Charme.

(Lolland Falsters Stiftstid.)

Fortælling.

Pris 2 Kr. 75 Øre.

En mærkelig Bog — —

Der skrives en Mængde Bøger af højst forskellig Art og Værdi — men med dette Fællesmærke — men med dette »sætte sig ind i« — fordi de efter Tidens Recept kan fortælle om det, som alle og enhver kender, om Elskov, Penge, Ærgerrighed, Fordærvelse, Bravhed osv.

Til denne Art af Bøger hører Rose Bruhns »Sælsomme Magter« ikke; den er et Kunstværk, en »Flodgud«, der melder om, at der i Livets mærkelige Flod gemmes stærke — baade lyse og forfærdelige — Magter, som vi Mennesker aner og mærker, men kun halvt forstaar — —

Det er af den Slags Bøger, som overfladiske Læsere og hastige Kritikere let kommer til at lægge fra sig med det Udbrud: Det var en mærkelig Bog. — Ja, det er den, men den er ikke bare mærkelig, den er tillige en fortjenstfuld Bog, just fordi den regner med andre Magter end dem, der er lige til at sætte sig ind i.

(Af K. Bjerre i Dansk Folketid.)

Faas i alle Boglader.

**H. Hagerups Boghandel,
Gothersgade 30.**

